

DE MILITAIRE SPECTATOR

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MAANDBLAD

MINISTERIE VAN OORLOG

EN VAN HET

KONINKLIJK NED. INDONESISCH LEGER

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Red.-Secr.: A. L. VAN DEN BERGE, Luit.-Kolonel v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luitenant-Kolonel der Infanterie
W. DEN TOOM, Majoor-Waarnemer
R. C. SOETBROOD PICCARDT Maj. v. d. Gen. Staf
K.N.I.L.
A. T. J. BOESTER, Hoofd Krijgsgeschiedkundige Sectie
van de Generale Staf van het K.N.I.L.

119de JAAR

Nr. 2

Febr. 1950

Nadruk
verboden

Abonnement f 3. per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15. p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS. Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr. H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf	66
De tactiek in de moderne oorlog. V. Het besluit. (vervolg), door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	68
De opleiding bij de Koninklijke Landmacht, door G. J. le Fèvre de Montigny, Kolonel van de Generale Staf	74
Inleiding tot de nieuwe conventies van Genève, door Mr. H. A. Wassenbergh, Reserve Tweede Luitenant	79
Grepen uit de werkelijkheid. De verovering van het bruggehoofd Blerick, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Infanterie	87
De gevechtsopleiding Indonesië in de practijk, door C. Veenendaal, Kapitein der Infanterie K.N.I.L.	94
Nieuwe uitgaven	106
De organisatie van Westerse Unie en Atlantisch Pact, door F. C. Spits, Reserve-Kapitein der Infanterie	108
Uit de buitenlandse vakpers	112

DE MILITAIRE SPECTATOR

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET

MAANDBLAD

MINISTERIE VAN OORLOG

EN VAN HET

KONINKLIJK NED. INDONESISCH LEGER

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Red.-Secr.: A. L. VAN DEN BERGE, Luit.-Kolonel v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luitenant-Kolonel der Infanterie
W. DEN TOOM, Majoor-Waarnemer
R. C. SOETBROOD PICCARDT Maj. v. d. Gen. Staf
K.N.I.L.
A. T. J. BOESTER, Hoofd Krijgsgeschiedkundige Sectie
van de Generale Staf van het K.N.I.L.

119de JAAR

Nr. 2

Febr. 1950

Nadruk
verboden

Abonnement f 3. per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15. p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS. Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr. H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf	66
De tactiek in de moderne oorlog. V. Het besluit. (vervolg), door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf	68
De opleiding bij de Koninklijke Landmacht, door G. J. le Fèvre de Montigny, Kolonel van de Generale Staf	74
Inleiding tot de nieuwe conventies van Genève, door Mr. H. A. Wassenbergh, Reserve Tweede Luitenant	79
Grepen uit de werkelijkheid. De verovering van het bruggehoofd Blerick, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Infanterie	87
De gevechtsopleiding Indonesië in de practijk, door C. Veenendaal, Kapitein der Infanterie K.N.I.L.	94
Nieuwe uitgaven	106
De organisatie van Westerse Unie en Atlantisch Pact, door F. C. Spits, Reserve-Kapitein der Infanterie	108
Uit de buitenlandse vakpers	112

WAAR WERKEN WIJ VOOR? WAT BEREIKEN WIJ?

door *Generaal Mr H. J. KRULS, Chef van de Generale Staf*

„Men will not fight and die unless they know,
what they are fighting and dying for.”

General Mac Arthur

I. Inleiding.

De eerste boven dit artikeltje gestelde vraag zou men natuurlijk in zuiver materiële zin kunnen beantwoorden door als doel van ons werken het onderhoud van ons zelf en van ons gezin te stellen. Ziet men het zó, dan is het betrekkelijk onverschillig welk soort werk men doet, mits het maar tot de gewenste geldelijke resultaten leidt en het voldoet aan zekere wettelijke en morele normen. Het financiële resultaat, dat er mede wordt bereikt, is dan bepalend voor de mate van inspanning en de voldoening, welke de arbeid ons verschaft.

Dat financiële resultaat nu is voor ons, militairen, in de regel niet verbluffend groot en op zich zelf dus ook geen voldoende stimulans om ons tot grote opofferingen aan te sporen. Wie in het leger gaat alléén met het doel zich een behoorlijke financiële positie te verschaffen en zijn harde arbeid beloond te zien met een onbezorgd leven voor zich en de zijnen, heeft een verkeerde keuze gedaan. Zouden de geldelijke resultaten alleen, de doorslag geven bij de keuze van het militaire beroep, dan zou dit tenslotte slechts gekozen worden door hen, die van zich zelf denken, dat zij niet tot meer in staat zijn of die niet bereid zijn zich meer inspanning te getroosten, dan zij van het militair-ambtelijk bestaan verwachten. Misschien hebben zij het militaire beroep verkozen boven dat van de civiele ambtenaren, omdat het hen aantrekt veel in het vrije veld te zijn, omdat zij zich aangetrokken gevoelen tot het leiding geven aan jonge mensen, tot auto's of motoren, wellicht ook, omdat zij in jeugdige overmoed het dragen van een flatteuze uniform als een aantrekkelijke bijkomstigheid zien. Allemaal overwegingen, welke de gemiddelde mens er toch niet toe kunnen brengen om zich voortdurend en volledig te geven aan het volvoeren van een zware taak, welke opoffering en veelal achterstelling van eigen belang vraagt. Overwegingen voorts, welke moeilijk kunnen dienen om de dienstplichtige en in het algemeen de niet-beroepsmilitair de juiste instelling te geven bij het vervullen van zijn militaire plichten.

Het is zeer begrijpelijk, dat grote aanvoerders hebben ervaren, dat er iets anders moet zijn om hun mensen er toe te brengen zich op te offeren en desnoods hun leven te geven. Zij moeten duidelijk het ideële doel van hun werken en streven voor ogen zien. Mac Arthur's uitspraak, tijdens de oorlog gedaan, is duidelijk. Hij is echter niet de eerste om dit te constateren. Cromwell was hem voor; ook hij begreep, dat men de soldaat op het ideële doel van zijn bestaan moet wijzen om de grootste inspanning van hem te kunnen vragen.

Cromwell's en Mac Arthur's ervaringen zijn opgedaan in tijd van oorlog, tijdens operatiën, toen het ging om vechten en sterven. Toch is

het in tijd van vrede eigenlijk hetzelfde. Het leger moet tot het grootst mogelijke rendement worden gebracht, het moet worden opgevoerd tot een werktuig, dat in tijd van gevaar aan zijn doelstelling zal kunnen beantwoorden; toch leert de practijk, dat de beschikbare fondsen steeds minimaal zijn in verhouding tot de omvang van de taak.

Daarom, maar vooral ook om psychologische redenen, zal het leger er steeds op uit moeten zijn, alles op een zo efficiënt mogelijke wijze in te richten en uit te voeren, zonder iets af te doen aan de resultaten. Niets werkt ongunstiger op de bereidheid van het Nederlandse volk om de nodige gelden op te brengen, dan gronden voor het verwijt van geldverspilling.

Een bedrijf kan slechts dan efficiënt werken, wanneer een ieder, die daarin een functie vervult, zich voortdurend tot taak stelt om zelf zo doelmatig mogelijk te arbeiden en dit van zijn medewerkers te verlangen.

Dat eist inspanning, niet alleen om zichzelf of zijn medewerkers enthousiast te doen blijven, maar vooral ook, om hen, die niet vrijwillig maar verplicht in het leger komen, er toe te brengen om zich met hun hele persoon te wijden aan hun werk, aan de voorbereiding van hun taak in tijd van oorlog. Wil het leger onder de moeilijke omstandigheden, waarmede legeropbouw in vreedetijd nu eenmaal steeds gepaard gaat, toch groeien tot een bruikbaar instrument, tot iets waarin ons volk vertrouwen kan stellen, dan moet die inspanning groot zijn, veel groter dan normaliter van een ambtenaar kan worden verwacht; het moet de inspanning zijn van de man, die zijn eigen bedrijf leidt, waarmede hij kan opkomen of ten ondergaan.

De prikkel tot die grote inspanning, tot die voortdurende opoffering, tot dit „24 uur van de dag in dienst zijn” moet ergens vandaan komen. Salariëring en vooruitzichten alléén zijn daartoe onvoldoende. Zij moeten de inspanning mogelijk maken en daartoe zo ver worden opgevoerd, dat zij geen beletsel vormen om zich aan het leger te geven. Zij behoren zodanig te zijn, dat de vrijwillig dienende militair, die over uitnemende kwaliteiten beschikt, niet wordt gedwongen om iets anders te gaan doen. De ware prikkel echter, zowel voor de beroeps- als ook voor de reserve- en de dienstplichtige militair, moet voortkomen uit de overtuiging, dat hij iets nuttigs en belangrijks doet, dat hij zijn Koningin, zijn land en zijn volk dient in een organisatie, zonder welke zij tot ondergang zouden zijn gedoemd.

De soldaat, de officier en de onderofficier, zij allen moeten weten waarvóór zij werken. Dat alleen echter is ook nog niet voldoende. Zij moeten ook weten, dat het doel bereikt kan worden, dat zij geen droombeeld najagen, maar iets verwezenlijken, dat zin heeft, dat reëel is. Zij vragen zich dus ook af „Wat bereiken wij?”

Mijn bedoeling is om onder de titel „Waar werken wij voor?”, „Wat bereiken wij?” regelmatig in een kort artikeltje opmerkingen te maken en mededelingen te doen, welke zullen kunnen bijdragen om een zo duidelijk mogelijk antwoord op deze beide brandende vragen te geven. In 1950 zal ons leger weder een reorganisatie ondergaan, verband houdende met de gewijzigde toestand in Indonesië. Goed zou ik mij kunnen voorstellen, dat deze en andere reorganisaties, welke wij gehad hebben en nog zullen krijgen, niet steeds worden begrepen en

(Slot onderaan blz. 68)

DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf,*
Leraar aan de H.K.S.

V. HET BESLUIT (Vervolg)

B. Vorm en inhoud van het besluit.

1. Algemeen.

De inhoud van het besluit van de commandant van een eenheid wordt opgemaakt als resultaat van de aanbevelingen, zoals deze naar aanleiding van de gemaakte analyses, door de verschillende stafsectiën worden ingediend. Deze inhoud moet voldoende in bijzonderheden treden om een geoefend stafofficier in staat te stellen de nodige bevelen te produceren en maatregelen te nemen. Zij mag echter niet zelf tot het peil van een bevel afdalen. Indien in de tactiek en de stafdienst iets kort, zakelijk en toch volledig moet zijn is dit wel het besluit van de commandant. Al wat door de stafofficier zelf kan worden overzien en uitgemeakt — zoals het vaststellen van grenzen, scheidingslijnen, stafkwartieren, commandoposten, e.d. — dient achterwegen te blijven. Vooral hier kan de staf de commandant vrij maken van de details.

Een besluit is iets zeer persoonlijks. Wanneer een officier het commando op zich neemt over een hem geheel vreemde eenheid zal hij wellicht de eerste malen meer in bijzonderheden treden. Na enige tijd zal hij zijn stafofficieren beter leren kennen en weten wat hij aan hen over kan laten. De inhoud van zijn besluiten zal dan zeker korter en zakelijker worden.

2. Vorm van het besluit.

Omtrent de vorm van het besluit mag geen verschil van mening bestaan. Deze is imperatief vastgelegd. De verschillende punten komen overeen met die, welke vóór 1940 waren aangegeven. De algemene tendens evenwel is, als gevolg van het tempo van de hedendaagse gevechtsvoering, nog meer gericht op zakelijkheid.

(Slot van blz. 67)

dat de troep zich wel eens afvraagt of men in Den Haag wel precies weet, wat men wil. Wellicht zullen deze artikeltjes er tevens toe kunnen bijdragen om de verhouding tussen leger en legerleiding te versterken en over en weer het onontbeerlijke vertrouwen te vestigen.

Het is niet mijn bedoeling om in deze pagina's een vraag- en antwoordspel te beginnen. Mochten er echter vragen zijn over de behandelde onderwerpen of suggesties daarmede verband houdende, zij zijn welkom.

Men kan een en ander richten tot mijn Kabinet (Prinses Juliana-kazerne, 's-Gravenhage).

Bedoelde punten zijn:

- a. Vijand.
- b. Terrein.
- c. Plan.
- d. Groepering.
- e. Bijzondere gegevens en opdrachten.

3. *Inhoud van de verschillende punten.*

a. *V i j a n d.*

De opname van het punt „Vijand” blijft een h o g e uitzondering. De verhoudingen binnen de staf en de werkwijze, welke in de moderne stafdienst worden gevolgd maken opname doorgaans onnodig. Een korte aantekening is slechts verantwoord, indien de commandant ten aanzien van een belangrijke aangelegenheid met zijn staf van mening verschilt. Bestaat een dergelijk essentieel meningsverschil niet dan wordt het punt achterwege gelaten.

b. *T e r r e i n.*

Hiervoor geldt dezelfde gedachtengang als voor het punt „vijand”.

c. *P l a n.*

Het plan is het voornaamste gedeelte van het besluit omdat hierop de gehele verdere actie is gebaseerd. Het moet een logisch gevolg zijn van de analyse en mag geen gezichtspunten bevatten, welke niet in deze analyse in beschouwing zijn genomen. De commandant geeft in korte bewoordingen aan hoe hij met de onder zijn bevel staande troepenmacht wenst op te treden. De redactie moet een zodanige zijn, dat zij onveranderd onder hetzelfde hoofd in het operatiebevel kan worden opgenomen.

d. *G r o e p e r i n g.*

Ook deze moet logisch uit de analyse volgen en staat voorts in direct verband tot het plan. Indien bijvoorbeeld in de analyse niet is gesproken over de anti-tank verdediging is het onjuist de onderdelen, bestemd voor deze verdediging, definitief in het besluit te groeperen. Ook is het onnodig om de verschillende eenheden bij naam of nummer te noemen. Indien een commandant wenst aan te vallen met twee regimenten infanterie in voorste lijn is het voldoende om dit als zodanig te vermelden. Het aanwijzen van de speciaal voor deze taak in te zetten onderdelen kan gevoegelijk aan de sectie G3 worden overgelaten. Ook het vaststellen van scheidingslijnen, e.d. is, zoals reeds eerder werd opgemerkt, detail-stafwerk.

e. *B i j z o n d e r e g e g e v e n s e n o p d r a c h t e n.*

Deze kunnen van velerlei aard zijn, doch ook hier heeft de ervaring geleerd dat een neiging bestaat, om de zakelijkheid te kort te doen. Opname is slechts geoorloofd indien het geen routinezaken betreft en de commandant zijn opvatting wil stimuleren. De normale indeling van artillerie voor rechtstreekse steun bijvoorbeeld moet niet worden vermeld. Valt deze indeling evenwel buiten de routine — zoals vaak het geval zal zijn bij de indeling voor rechtstreekse steun van tegenaanvallen — dan is vermelding mogelijk.

f. Voorbeeld van een mogelijk besluit
(InfDiv in verdediging)

(1) *Vij*

De vij wordt niet voor de stelling verwacht vóór .....¹⁾

(2) *Plan*

a. Verdediging in voorste lijn in de rayons:

.....
.....

b. Verdediging in tweede lijn in de rayons:

.....
.....
.....

c. Troepenmacht voor tegenaanvallen opgesteld in rayon: .....

(3) *Groepering*

a. In voorste lijn: WEST :— Een RI (min een bat)
                                  OOST :— Een RI (min een bat)

b. In tweede lijn: WEST :— Een BatInf
                          MIDDEN :— Een BatInf
                          OOST :— Een BatInf

c. Div res.: Tenminste een RI (min een bat) en BatVew.

(4) *Artillerie*

Tegenaanvallen te steunen met ten minste twee afdn-DA.

(5) *Beveiliging*

..... op voorposten in de lijn.....

Taak: .....

VI. DE BEVELEN.

1. Algemene indeling.

Men kan de volgende soorten bevelen onderscheiden:

- a. Vaste orders.
- b. Waarschuwingsbevelen.
- c. Operatiebevelen.
- d. Verplaatsingsbevelen.
- e. Administratieve bevelen.
- f. Bevelen van bijzondere aard (Militair Gezag, enz.).
Voor de tactiek zijn de vier eerste soorten van direct belang.

2. Vaste orders.

Dit zijn grotendeels regelingen van plaatselijke en algemene aard, welke niet voortdurend aan wijzigingen onderhevig zijn. Zij voorkomen veel correspondentie en zijn voorts een eerste stap om tot korte en zake-

¹⁾ Hier heeft dus kennelijk een belangrijk verschil van mening bestaan tussen de DivC en zijn staf omtrent het ogenblik waarop de vijand voor de stelling kan worden verwacht.

lijke bevelen te komen. Bekendmaking moet bij voorkeur in brede kring geschieden.

3. Waarschuwingsbevelen.

Een waarschuwingsbevel kan schriftelijk of mondeling worden bekend gemaakt; in het eerste geval bij voorkeur in de vorm van een bericht. Het heeft ten doel een onderdeel voor te bereiden op het verschijnen van een operatie-, verplaatsings- of ander bevel, teneinde dit onderdeel tijd te geven voor een rustige voorbereiding van de betreffende actie. Indien mogelijk moet een waarschuwingsbevel het volgende inhouden:

- a. Een korte omschrijving van de opdracht (aanval, terugtocht, verplaatsing, enz.);
- b. Het vroegste tijdstip waarop de actie zal worden ingezet;
- c. Het tijdstip waarop verdere bevelen kunnen worden verwacht;
- d. Verdere gegevens omtrent de actie. Bij een bespreking bijvoorbeeld plaats en tijd van samenkomst, deelnemers, benodigde kaarten, enz.
- e. Aanwijzingen welke reeds op het tijdstip van uitgifte kunnen worden gegeven als hergroepering, verplaatsing van B-echelons, enz.

4. Operatiebevelen.

Deze kunnen op een der volgende wijzen worden uitgegeven:

- a. Mondeling, door de commandant of een vertegenwoordiger, op een bijeenkomst of door middel van telefoon of radio.
- b. Door bezoek van staf- en liaisonofficieren.
- c. In de vorm van een bericht. Dit is een snelle manier om een kort bevel uit te geven.
- d. Voluit geschreven.

Bevelen moeten op een zodanig tijdstip worden verzonden dat het de geadresseerde mogelijk is om op tijd te reageren. De wijze van uitgifte hangt dan ook in hoge mate af van de tijdfactor en het is de plicht van ieder officier om, in voorkomend geval, deze factor in het oog te houden en zijn commandant dienaangaande te adviseren.

Indien voldoende tijd aanwezig is en een uitvoerig bevel moet worden geproduceerd — zoals bij voorbeeld bij een voorbereide rivierovergang — moet dit bevel schriftelijk worden gegeven. Bij een in gang zijnde operatie in de bewegingsoorlog zal hiervoor echter zelden tijd beschikbaar zijn en zal de nadruk liggen op de snelheid, waarmede het besluit van de commandant ten uitvoer moet worden gelegd. Hoe een bevel echter ook wordt uitgegeven, de vorm moet steeds gelijk zijn aan een schriftelijk bevel (aankweken van routine).

Indien een schriftelijk bevel wordt opgemaakt ter bevestiging van mondeling uitgegeven orders verdient het aanbeveling hierbij aan te geven: „Geen wijzigingen op mondeling bevel”, of indien wijzigingen zijn aangebracht: „Geen wijzigingen op mondeling bevel met uitzondering van paragraaf.....”

De inhoud van bevelen zal telkens bij elk speciaal tactisch onderwerp ter sprake worden gebracht. Wat de uiterlijke vorm betreft verdient het aanbeveling deze te houden zoals vóór 1940 het geval was, in afwachting van nadere besluiten in intergeallieerd verband. Het behoeft geen betoog dat tenslotte een uniformiteit in de bevelen in een bondgenootschappelijke oorlog een vereiste is.

Verplaatsingsbevelen.

Op het niveau waarop wij in ons leger werken kunnen deze worden opgenomen als bijlage van het operatiebevel. Indien geen verdere operatiën met de verplaatsing in verband staan is een afzonderlijk bevel nodig.

VII. DE PLAATS VAN DE COMMANDANT

De oude stelling, dat de commandant zich daar moet bevinden waar hij de gevechten het beste kan leiden is nog altijd van kracht en zal ook altijd van kracht blijven. Deze plaats wordt in eerste instantie bepaald door de tactische aard van de operaties. Er zijn echter ook nog andere factoren en omstandigheden, welke er hun invloed op uitoefenen.

1. Verbindingen en mate van initiatief bij de ondercommandanten.

Om de gevechten te kunnen leiden zal een commandant moeten kunnen ingrijpen op elk oogenblik dat hij dit nodig oordeelt. Dit zal slechts mogelijk zijn indien wordt beschikt over een uitstekend stelsel van verbindingsmiddelen. Het is daarom ook van groot belang, dat de verbindingdienst bij het vaststellen van de plaats waar commandant en staf zich zullen bevinden, wordt geconsulteerd.

Indien verbindingsmiddelen slechts ten dele aanwezig zijn of slecht werken zal de commandant in hoge mate afhangen van het gevoel voor initiatief van zijn ondercommandanten en zal de plaats waar hij zich gedurende de gevechten moet ophouden grotendeels hierdoor worden bepaald. Dit kwam in de vorige oorlog zeer tot uiting in het Russische leger, dat toentertijd nog niet over voldoende verbindingsmiddelen beschikte. De opvoeding van de Rus, zowel in de burgermaatschappij als in het leger, geschiedde volgens starre richtlijnen, waardoor elk initiatief werd gedood. Als gevolg hiervan was het nodig dat de commandant van een eenheid zich onveranderlijk zover in de voorste lijn bevond, dat hij de gevechten doorlopend persoonlijk kon waarnemen teneinde in staat te zijn onverwijd in te grijpen in geval een onvoorziene omstandigheid zich, doorgaans zeer in details opgezet, plan zou doorkruisen.

Ook indien ondercommandanten door onvoldoende oefening of anderszins niet voor hun taak berekend zijn zal dit een grote invloed uitoefenen op de plaats van de commandant van de eenheid. Immers, dan bestaat niet slechts het gevaar van gebrek aan initiatief, doch tevens het nog veel grotere gevaar van een verkeerd initiatief.

Gezien onze volksmentaliteit en onze volksopvoeding mag worden verondersteld, dat een dergelijk doorlopend vertoeven in de voorste lijn niet nodig is indien over voldoende verbindingsmiddelen wordt beschikt en de geoefendheid van de ondercommandanten op een behoorlijk peil wordt gebracht.

2. Rust in de omgeving van de staf.

De eerste vereiste om een staf ongehinderd en vlot te kunnen laten werken is een rustige omgeving. Onder de tegenwoordige omstandigheden met hun kans op luchtaanvallen, coups-de-main van parachutisten en een snel doorstoten van kleine gepantserde colonne's is dit van nog groter belang dan vroeger reeds het geval was.

Rustig werken temidden van de vechtende troepen is uiteraard onmogelijk en een groot gedeelte van de staf heeft in de voorste lijn ook niets te maken. Aan de andere kant zullen commandant en een gedeelte van de staf juist daar nodig zijn. Het is zaak een oplossing te vinden waarbij deze beide tegenstrijdige belangen zijn gediend.

3. Splitsing van de staf.

Deze oplossing nu wordt gevonden in de splitsing van de staf in een achterwaarts gelegen stafkwartier en een gevechtstaf, welke zich zover naar voren bevindt, dat de gevechten naar behoren kunnen worden geleid. De laatste bestaat dan uit de commandant en dat gedeelte van de staf, dat nodig is om de operatiën in goede banen te brengen en te houden. De samenstelling is een vraagstuk van stafdienst en zal hier niet nader worden besproken.

Om haar taak naar behoren te kunnen vervullen richt deze gevechtstaf een commandopost in, welke over een eigen verbindingsnet beschikt doch tevens is verbonden met het achterwaarts gelegen stafkwartier.

Het verdient aanbeveling zo weinig mogelijk tot verplaatsing van stafkwartier en commandopost over te gaan in verband met de grote werkzaamheden welke hiervoor door de verbindingsdienst moet worden geleverd. Ook het tijdelijk uitvallen van een gedeelte van de verbindingsmiddelen is een bezwaar. De intervallen zijn uiteraard afhankelijk van de aard van de operatie en zij zullen voor een commandopost kleiner zijn dan voor een stafkwartier.

4. Tijdelijke verwijdering van de commandant van de commandopost.

Een commandant kan nooit als zodanig optreden indien hij aan een vaste plaats zou zijn gebonden. Alhoewel hij steeds een pied-à-terre moet hebben, en dit vindt in zijn commandopost, zal hij toch de vrijheid moeten hebben om zich, vergezeld van enig door hem zelf aan te wijzen personeel, naar plaatsen te begeven waar zijn aanwezigheid nodig is.

In de eerste plaats zal hij zich herhaaldelijk te midden van zijn troepen moeten vertonen. Het moreel is er ten zeerste mede gediend indien de troep weet dat zijn commandant, ook in de ure des gevaars, niet schroomt zich in de voorste lijn te geven. Een lichtend voorbeeld vinden we in de persoon van Generaal Mc Arthur, waarvan bekend is dat hij zich soms reeds een half uur na de eerste landing aan wal begaf om zich in de voorste lijn te „laten zien”.

Een dergelijke bewegingsvrijheid is tevens nodig voor het uitvoeren van persoonlijke verkenningen en om in de gelegenheid te zijn een beslissend gevecht persoonlijk waar te nemen.

Indien een commandant zich om een of andere reden van zijn commandopost verwijdert dient de plaatsvervanger te voren van diens plannen op de hoogte worden gebracht. Voorts is doorlopend radio- of telefooncontact noodzakelijk.

DE OPLEIDING BIJ DE KONINKLIJKE LANDMACHT

door G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY Kolonel van de Generale Staf, Hoofd Sectie G 5 (opleidingen) bij het Hoofdkwartier van de Generale Staf.

Ofschoon de rapporten uit Indonesië reeds duidelijk aantoonde dat aan de bestaande opleiding nog vele fouten en tekortkomingen kleven en als gevolg daarvan het mogelijke werd beproefd aan deze tekortkomingen, zoveel de korte opleidingstijd zulks toeliet, tegemoet te komen, heeft in het bijzonder de oefening Phoenix, gehouden onder leiding van de CSV, hierop nog eens het volle licht doen schijnen.

Ongetwijfeld hebben de gehouden oefeningen grote verdienste gehad, alleen reeds het feit dat met oefeningen op grote schaal een aanvang werd gemaakt en dus werd begonnen met het voorbereiden van de opbouw ener Koninklijke Landmacht, bestemd voor het optreden in West Europees verband, verdient alle lof. Maar men dient zich dan ook duidelijk voor ogen te stellen onder welke omstandigheden deze oefening werd gehouden en uiterst voorzichtig zijn met het trekken van conclusies. Men dient in aanmerking te nemen,

- dat een deel der troepen bestemd was voor uitzending naar Indonesië en slechts een zeer korte opleiding heeft ontvangen;
- dat juist door deze troepen het optreden in hoger verband nimmer was beoefend, aangezien de tijd nu eenmaal niet toeliet boven het pelotons peil uit te komen;
- dat een groot deel van het kader en de officieren (vaandrags) nog slechts zeer kort geleden de scholen had verlaten en dus jong en zonder enige praktische ervaring was;
- dat ook de Territoriale bataljons tengevolge van andere opdrachten slechts spaarzaam in de gelegenheid waren, oefeningen in compagnies en bataljons verband te houden;
- dat het in Nederland beschikbare instructieve kader, door het enorme tekort aan beroepspersoneel — mede een gevolg van onze Indonessische verplichtingen — nog in genen dele de toets der critiek kan doorstaan en
- dat nog vele andere omstandigheden zijn te noemen, die in deze tijd van opbouw een goede efficiënte instructie in de weg staan.

Slechts als men ook deze omstandigheden eerlijk in beschouwing neemt en daaraan de juiste waarde toekent, kan men tot conclusies komen die hun waarde voor de toekomst zullen hebben en tot verbeteringen kunnen leiden.

Indien men dan bedenkt dat ons land in 1945 niet over materieel noch over instructeurs beschikte dan mag men er terecht trots op zijn, dat wij desniettemin in staat zijn geweest een groot contingent troepen over zee te zenden, troepen die zich daar zo uitnemend hebben gedragen. Maar tevens mag men dan ook niet schromen fouten te erkennen die niet langer aanvaardbaar zijn en onmiddellijk verbetering behoeven.

In de hierna volgende beschouwing zullen wij trachten na te gaan op welke wijze verbetering mogelijk wordt geacht, daarbij uiteraard tevens de weg aangevende welke de Chef van de Generale Staf zich voorstelt in de naaste toekomst te bewandelen.

Wij geloven dat het nuttig is deze algemene lijn, waaraan reeds een begin van uitvoering werd gegeven, doch die uiteraard eerst geleidelijk kan worden doorgevoerd en waaromtrent mitsdien nog vele aanwijzingen zullen volgen uit te stippelen.

In de eerste plaats omdat voor de doorvoering de volle inzet en de volle medewerking van alle troepen officieren en onderofficieren noodzakelijk is en zij bij het ontvangen van aanwijzingen zich deze in het algemene raam kunnen zien aftekenen.

In de tweede plaats omdat het bekend zijn van de algemene gedachtingang enerzijds aanleiding kan zijn tot het doen van suggesties van de zijde der troepencommandanten, welke suggesties uiteraard zeer zullen worden gewaardeerd, anderzijds de troepencommandanten in de gelegenheid stelt eventueel zelfstandig te nemen maatregelen hieraan aan te passen.

Met nadruk zij in dit verband nogmaals naar voren gebracht, dat slechts een grote activiteit in de troep tot de noodzakelijke verbeteringen kan leiden. Het zal zonder meer duidelijk zijn, dat deze tijd van opbouw zijn bijzondere eisen stelt, dat de organisatie zowel als de opleiding nog zeer aan veranderingen onderhevig zijn, in één woord dat de voor de opleiding zo noodzakelijke rust nog ontbreekt en wij zijn ons evenzeer bewust dat zulks een enorme hoeveelheid administratief werk van de troepencommandant vordert. Nochtans dient de tijd hiervoor te worden gevonden, omdat slechts dan een leger kan worden opgebouwd als waarop het Nederlandse volk — dat zich hiervoor grote financiële offers getroost — recht heeft en waarop het trots kan zijn.

Indien wij thans de ter beschikking staande rapporten bezien, dan valt op dat in al deze rapporten eenzelfde klank naar voren komt: „de soldaten zijn van goede wille, het moreel is zeer goed en zodra voldoende oefentijd beschikbaar is, zullen hieruit zeer goede soldaten groeien, maar de leiding laat nog te wensen over”.

Van welk een bijzondere betekenis juist deze leiding is zal een ieder zonder meer duidelijk zijn.

Ook de CSV vroeg hiervoor onze aandacht, toen hij in diens rapport de legeroefening 1949 naar voren bracht:

„Opvallend was de invloed van de commandant, waardoor van twee onderdelen, die onder precies dezelfde omstandigheden waren opgeleid en die onder dezelfde omstandigheden werkten, het ene aanmerkelijk beter was dan het andere”.

Opmerkelijk is in dit verband, dat van de in 1945 en 1946 uitgezonden OVW-bataljons, die grotendeels door de hechte band der illegaliteit aan elkaar waren gesmeed, ten aanzien van de leiding overeenkomstige opmerkingen werden gemaakt, waarbij overigens zij opgemerkt, dat officieren en kader van deze bataljons zeer uiteenlopende opleidingen hadden genoten.

Dit brengt ons er toe de vraag op te werpen, is het onvoldoende vermogen tot leiding geven dat, zonder te willen generaliseren, blijkbaar velen onder de officieren en het kader kenmerkt, wel uitsluitend aan de opleiding toe te schrijven of spelen hierin ook andere factoren een rol.

Hierop een positief antwoord te geven is moeilijk, maar toch wil het ons voorkomen, dat de oorzaak hiervan zowel in de ene als in de andere richting moet worden gezocht. Natuurlijk is goede vakkennis de basis waaraan elke commandant — onverschillig of hij hoog of laag is geplaatst — zijn gezag moet ontleenen en wij zullen hierop dan ook uitvoerig terug komen. Hiernaast bestaan echter wel degelijk andere factoren, die geenszins veronachtzaamd mogen worden. Om deze duidelijk te zien is het nodig even terug te grijpen.

Onder de invloed van het gebeuren gedurende de bezettingsjaren, het binnen rukken der bevrijdende geallieerde legers en de algemeen gevoelde behoefte onze landgenoten in Nederlands Oost Indië van het Japanse juk te bevrijden was de noodzakelijkheid van een leger geen vraagpunt en algemeen beseft men dat dit een goed gedisciplineerd leger zou moeten zijn. Gedragen door deze mentaliteit kon de Koninklijke Landmacht zich gemakkelijk ontplooiën. Een duidelijk bewijs hiervan was wel het enorm getal vrijwilligers dat zich aanmeldde om onze landgenoten in Indonesië bij te staan.

Sindsdien zijn vier jaren verlopen, de indrukken der bezetting verwaagden, het doel van de uitzending van troepen naar Indonesië werd door velen niet meer begrepen, door anderen de noodzakelijkheid daarvan in twijfel getrokken. Is het wonder dat de verhoudingen zich enigszins wijzigden?

Van nature vertoont het Nederlandse Volk — en dus ook de Nederlandse soldaat — een zekere afkeer van vertoon — waartoe hij ten onrechte ook correct militair gedrag meent te moeten rekenen — geringe bereidheid om zonder tegenspreken te gehoorzamen, lautheid en onverschilligheid ten opzichte van de hem opgedragen taak, indien hem de directe betekenis daarvan niet duidelijk voor ogen staat.

In tegenstelling tot de Engelsen is een kameraadschappelijke houding van meerderen spoedig oorzaak dat de juiste verhoudingen uit het oog worden verloren, indien althans de meerdere niet van nature de gave bezit de nodige afstand te bewaren zonder aan zijn kameraadschappelijke houding afbreuk te doen. Het is niet prettig deze eigenschappen zo openlijk neer te schrijven, doch willen we naar verbetering streven, dan dienen we de waarheid onder ogen te zien.

Hoe staan nu het kader en de lagere officieren hier tegenover?

Deze meerderen, jong en onervaren in de omgang met ondergeschikten als zij zijn, zijn het juist die het meeste contact hebben met de soldaten.

Te gemakkelijk vervallen zij bij het bepalen van hun houding in uitersten, of zij tonen zich te gereserveerd, en nemen dus een te hoog standpunt in, of zij lijden veelal aan het euvel van te grote gemoedelijkheid. Zij missen dan de gave om op natuurlijke wijze de orde te handhaven. Gebrek aan inzicht in de psychologische betekenis van stipte en correcte militaire vormen is oorzaak, dat deze maar al te dikwijls als lastige bijkomstigheden worden aangemerkt, die men nu eenmaal in het leger aantreft, en die men maar beter kan weglaten.

Zij missen veelal te zeer de wilskracht om dagelijks, ja van uur tot uur tegen deze stroom van verslappende gemoedelijkheid op te roeien. Onvoldoende steun en toezicht van boven hen gestelden kan een en ander bedenkelijk verergeren.

Ziet hier een van de oorzaken, misschien wel de hoofdoorzaak waar-

door de leiding verloren gaat. De omstandigheid dat het juist van de scholen komende reserve en dienstplichtig kader in jeugdige onbezonnenheid en zonder enige ervaring de troep tegemoet treedt en daarbij — door het bestaande tekort aan ervaren beroeps instructeurs — de zo noodzakelijke leiding grotendeels moet ontberen, ja zelfs daadwerkelijk aan de instructie deelneemt, verergert een en ander nog en is oorzaak dat indien aan dit punt niet algemeen zeer ernstig aandacht wordt besteed, we hollend achteruit zullen blijven gaan.

Uit het bovenstaande moge duidelijk zijn, dat het kwaad van twee kanten komt, zowel van de zijde van de soldaat als van de zijde van de meerderen. Middelen ter verbetering zullen dus in beide richtingen moeten worden aangewend.

Voor wat de soldaat betreft kan zo mooi bij de theorie krijgstuicht ter sprake worden gebracht

- dat een kameraadschappelijke doch correcte verhouding van meerderen tot minderen de basis is voor een goede tuicht in het onderdeel. De mindere moet zijn taak gaarne willen volbrengen en zich daartoe niet gedwongen voelen;
- dat zulks echter onvoorwaardelijk van de soldaat vergt, dat hij van zijn zijde de gelegenheid daartoe biedt en niet door een te familiere houding de meerdere de gelegenheid ontnaemt nader tot de troep te treden. Het zij herhaald, de Engelse verhoudingen kunnen in dit opzicht ten voorbeeld strekken;
- de vergaande betekenis van het bevel en de noodzakelijkheid zulk een bevel in oorlogstijd — dus in vreedstijd — snel op te volgen;
- het verschil tussen een gemoedelijke aanwijzing, waarvan niet verwacht wordt, dat de uitvoering à la minute zal plaats vinden en het „dienstbevel”, waarbij de soldaat in de houding springt en voor een snelle uitvoering zorg draagt. (Uiteraard ligt hier ook een taak voor het kader). De soldaat moet leren begrijpen, waarom het nodig is dat alles, wat niet „correct” werd uitgevoerd, wordt overgedaan.

Daarnaast moet aan de soldaat — evenals aan het gehele Nederlandse volk — in duidelijke, begrijpelijke bewoordingen de noodzaak en de betekenis van het leger worden uiteengezet. Hij moet leren begrijpen waarom hij in militaire dienst is geroepen en waarom van hem bepaalde werkzaamheden worden geëist.

Het zij erkend, dat zulks in de afgelopen tijd door onbekendheid met het gevoerde beleid dikwijls moeilijk, zo niet onuitvoerbaar is geweest. En toch is zulks bepaald noodzakelijk, want hoe kan men enthousiasme voor de militaire taak verwachten als de man geen duidelijke doelstelling voor ogen staat. Deze doelstelling was ieder, zowel in 1940 als in 1945, volkomen duidelijk met het gevolg dat de grootste kankeraars uitstekende soldaten werden.

Zonder deze duidelijke en voor iedere burger aanvaardbare doelstelling kan nimmer worden verwacht, dat het leger zijn natuurlijke plaats in ons volksleven inneemt.

Bij de lessen paedagogiek aan de onderwijsinrichtingen wordt het a.s. kader een inzicht gegeven in de verhouding tot en de omgang met minderen. Hen wordt daarbij o.a. geleerd:

- dat verschil kan en moet bestaan in de verhouding tot de minderen in en buiten dienst, zonder dat dit mag leiden tot splitsing der persoonlijkheid;

- dat steeds rekening dient te worden gehouden met de persoonlijkheid van de mindere en dat het juist daarom noodzakelijk is zoveel mogelijk contact met zijn ondergeschikten te hebben en belangstelling te tonen voor hun persoonlijke aangelegenheden;
- dat het mogelijk moet zijn een persoonlijk gesprek te doen overgaan in een zuivere dienstverhouding zonder dat dit aan de verstandhouding afbreuk mag doen;
- de psychologische betekenis van het correcte bevel, van de correcte opvolging daarvan en waarom hierop voortdurend controle moet zijn, in welke vorm dan ook.

Indien aan het vorenstaande ruime aandacht wordt besteed, zullen als gevolg van onderling vertrouwen goede en juiste verhoudingen ontstaan, waarmede tevens de basis voor goede leiding is gelegd.

Het is de taak van de oudere officieren en het oudere kader er voor te waken, dat deze grondslag steeds behouden blijft en op krachtige doch tactvolle wijze in te grijpen, indien de juiste verhoudingen dreigen te worden verstoord. Juist hierdoor drukt een commandant een stempel op zijn troep.

Reeds eerder werd opgemerkt, dat de verhouding van meerdere tot mindere en omgekeerd slechts één der factoren is, die de meerdere de gelegenheid biedt goede leiding aan zijn troep te geven.

Daarnaast moet de troep zich ook gaarne aan deze leiding willen toevertrouwen; overtuigd zijnde — en dit geldt natuurlijk in de eerste plaats voor oorlogstijd, maar, zij het in mindere mate, ook voor vredes-tijd — dat zij haar lot in handen legt van bekwame, militair wetenschappelijk goed onderlegde mensen.

Het is juist dit laatste punt waaraan als gevolg van de bijzondere tijdsomstandigheden nog zo heel veel te verbeteren valt. Bij het einde van de oorlog bestond om begrijpelijke redenen een grote achterstand. De onmiddellijk daarop volgende uitzending van een groot deel van het beroepspersoneel naar Indonesië, zomede de enorme organisatorische arbeid der in Nederland achterblijvenden maakten het vrijwel onmogelijk de bestaande achterstand spoedig over de gehele lijn in te lopen. En toch dient hieraan thans op korte termijn bijzondere aandacht te worden besteed, aangezien anders een der grondslagen voor een goede leiding en dus voor een goede instructie niet verzekerd is.

Gaarne zullen wij van de gelegenheid die *De Militaire Spectator* ons biedt gebruik maken om in een volgend artikel de lezers in te lichten omtrent de maatregelen, die in dit opzicht reeds zijn of nog zullen worden genomen.

CADETTEN ALMANAK

De Almanak, die omstreeks April 1950 zal verschijnen, zal wederom een volledig beeld geven van het corpsleven der cadetten in het afgelopen jaar. Bovendien is hij ditmaal verlicht met foto's, o.a. betreffende de officiële heropening der Koninklijke Militaire Academie in het afgelopen corpsjaar.

Gezien de grote belangstelling die

steeds vooral in militaire kring heeft bestaan voor dit boekwerk, moge de Redactie der *Cadetten Almanak* belangstellenden verzoeken hun bestelling voor 15 Februari a.s. te doen.

De prijs van de Almanak zal ongeveer f 6.— bedragen.

Bestellingen te richten aan de Secretaris, cadet-sergeant W. Bos.

INLEIDING TOT DE NIEUWE CONVENTIES VAN GENEVE

door Mr H. A. WASSENBERGH, *Res. Tweede Luitenant
Militair Juridische Dienst*

Algemeen.

De laatste wereldoorlog heeft laten zien, wat een oorlogvoering met moderne middelen betekent. Het oorlogsrecht bleek hierbij volkomen onvoldoende om de willekeur der staten en van hun politieke en militaire leiders aan banden te leggen. Een beroep van de overheid op militaire noodzaak was nl. steeds een welkome rechtvaardiging van elke overtreding van oorlogsregelen, terwijl de „mindere goden” zich in zulk een geval meenden te kunnen verschansen achter het „bevel is bevel”. Het bestaande oorlogsrecht liet deze mogelijkheid daar het geen uitsluitel gaf en bovendien geen sancties op overtredingen stelde, noch een rechter ter beoordeling van overtredingen noemde. Na de oorlog heeft men toen, derhalve achteraf, hierin voorzien, door een interpretatie van het bestaande oorlogsrecht te geven en daden gedurende de oorlog gepleegd, welke met deze interpretatie in strijd bleken, strafbaar gesteld. Op deze, misschien wat twijfelachtige, basis vonden de Oorlogsmisdadigersprocessen plaats.¹⁾

Men zag echter wel degelijk de tekortkomingen in van zulk een berechting, welke tenslotte een berechting van overwonnenen was en geschiedde naar opvattingen van de overwinnende partij. Daarbij kwam, dat deze opvattingen niet overal even duidelijk waren terug te vinden in de bestaande verdragen over deze materie, althans niet in de rigoureuze vorm, die een (zo strenge) bestraffing van overtreding der bepalingen naar juridische maatstaven zou kunnen rechtvaardigen. Nodig was derhalve een optekening van nieuw oorlogsrecht in nieuwe Conventies, door zoveel mogelijk Staten te ratificeren.

Onderricht door de ervaringen van de laatste wereldoorlog en met de na-oorlogse interpretatie v/h Oorlogsrecht en de daarop gebaseerde berechting van oorlogsmisdadigers, voor ogen, hebben daarom afgevaardigden van een 50-tal landen te Genève een deel van het Oorlogsrecht herzien, en aangevuld in overeenstemming met de na-oorlogse opvattingen. Dit werd neergelegd in een aantal nieuwe Conventies. Zo hoopt men in een toekomstige oorlog een betere bescherming te waarborgen en bijgevolg tevens een hechtere basis voor een (eventueel ook na-oorlogse) berechting van oorlogsmisdadigers te verkrijgen.

Men heeft zich te Genève echter beperkt tot herziening van:
de Conventie van Genève van 27 Juli 1929 voor de verbetering van het lot der gewonden en zieken bij de legers te velde. (K.B. 25 October 1932 Stbl. 514);
de Conventie van Genève van 27 Juli 1929 betreffende de behandeling van Krijgsgevangenen. (K.B. 25 October 1932, Stbl. 514);

¹⁾ Vgl. M.R.T. van October 1949 — blz. 558—579.

het Verdrag van 18 October 1907 voor de toepassing op de zee-oorlog van de beginselen van het Verdrag van Genève van 6 Juli 1906 voor de verbetering van het lot der gewonden en zieken bij de legers te velde. (K.B. 22 Februari 1910 Stbl. 73).²⁾

Bovendien werd een geheel nieuwe Conventie opgesteld voor de bescherming van civiele personen, waarmede we ons echter hier niet bezig zullen houden.

De Conventies dragen dezelfde titel als de oude Conventies, (behalve het Verdrag van 18 October 1907, dat de conventie tot verbetering van het lot der gewonden, zieken en schipbreukelingen van de zeeveerkrachten is geworden), doch hebben de datum van 12 Augustus 1949, het moment waarop de gedelegeerden in Genève hun handtekening onder de Conventies plaatsten. Inmiddels heeft het merendeel der landen de Conventies officiëel getekend. Aangezien het niet twijfelachtig is, dat Nederland de Conventies ook zal ratificeren, wordt thans hieronder nagegaan, welke gevolgen deze ratificatie zal hebben, en meer speciaal voor de Nederlandse militairen.

Behandeld worden nu hier een aantal in het oog vallende wijzigingen en aanvullingen van de nieuwe op de oude Conventies. Het is daarbij belangrijk in het oog te houden, waarom deze wijzigingen en aanvullingen zijn gesteld, aangezien daarmede een beeld is te verkrijgen van de oorlogvoering, zoals men deze onder het nieuwe Oorlogsrecht heeft gedacht. Deze verhandeling beperkt zich dan ook tot datgene, wat de nieuwe Conventies meer geven dan de oude, met slechts hier en daar vermelding van reeds bestaande regels ter bevordering van de samenhang van het geheel.

De Conventies van 12 Augustus 1949.

Recht is bescherming en Oorlogsrecht is derhalve bescherming tijdens een oorlog. Als we het zo stellen kunnen we de artikelen van de Conventies zien als behandelende:

- a) Wanneer het oorlogsrecht van de Conventies zijn bescherming verleent.
- b) Wie deze bescherming uitvoeren.
- c) Hoe (door middel van wie of wat) deze bescherming wordt verleend.
- d) Wie deze bescherming genieten.
- e) Wat deze bescherming inhoudt.
- f) Hoe deze bescherming wordt gehandhaafd, althans gewaarborgd.

ad a⁴⁾ Wanneer de Conventies toepassing vinden, wordt gelijkelijk in alle drie Conventies vastgesteld:
in elk gewapend conflict tussen twee of meer der Verdragspartijen; in geval van een bezetting, ook al wordt daarbij geen tegenstand ontmoet; in het geval, dat niet alle partijen in het conflict Verdragspartij zijn, maar b.v. één der partijen de Conventies niet heeft geratificeerd, wanneer deze laatste zich desondanks houdt aan de bepalingen der Conventies.

De Conventies zijn niet toepasselijk op een niet-internationaal con-

²⁾ De inhoud van de beide eerste Conventies is te vinden in het voorschrift „Oorlogsregeling” OA 96.

³⁾ cf ook het artikel over „Oorlog en Oorlogvoerenden” in de Mil. Spectator no. 12 v. 1949.

flict (burgeroorlog b.v.), doch wanneer zulk een conflict plaats grijpt op het grondgebied van één der Verdragspartijen zullen Partijen de volgende voorschriften op zijn minst naleven:

Met menselijkheid en zonder onderscheid naar ras, huidskleur, godsdienst of geloof, sexe, geboorte of rijkdom e.d. personen te behandelen die niet of niet meer aan de vijandelijkheden deelnemen of uitgeschakeld zijn door ziekte, verwonding e.d.

Verboden is geweldpleging, het nemen van gijzelaars, onterende behandeling, of veroordelingen zonder een goede procesvoering. Bovendien moeten de gewonden en zieken worden verzameld en verzorgd. (Positief voorschrift.)

Voor dit geval is dus als het ware een afzonderlijk verdrag in de Conventies opgenomen. Men heeft dan ook verder bepaald dat Partijen in zulk een conflict al het mogelijke zullen doen om zoveel mogelijk de andere bepalingen van de Conventies eveneens na te leven. (b.v. door speciale overeenkomsten te sluiten.)

Aldus is de toepasselijkheid van de Conventies zo ruim mogelijk gesteld en heeft men getracht juridische spitsvondigheden uit te sluiten, die zouden moeten aantonen, dat voor een bepaald geval de Conventies niet toepasselijk zouden zijn. De „humanisering” van de oorlog is een te belangrijke taak dan dat deze niet onder alle omstandigheden van een optreden met de militaire macht zou moeten worden doorgevoerd.

ad. b) Zijn nu alleen de Verdragsluitende Partijen die in conflict zijn, aan de Conventie-bepalingen gebonden?

Neen, want behalve dezen zijn ook neutrale Staten-Verdragspartijen gebonden. Zij moeten eventueel optreden als Beschermende Mogendheid, zijn bij internering van militairen der Partijen-in-conflict aan regels gebonden enz.

Verder vormen evenals onder de oude Conventies de bepalingen van de nieuwe Conventies geen obstakel voor de werkzaamheden van Organisaties, als het Internationale Rode Kruis en officiële nationale organisaties.

ad c) Hoe realiseert men nu de bescherming door de staten te verlenen onder de bepalingen der Conventies. Ten eerste zijn daar de bepalingen over de taak der Beschermende Mogendheden welke afgevaardigden aanwijzen, die hun bemiddeling moeten verlenen, contrôle moeten oefenen op en moeten medewerken aan de uitvoering der bepalingen. Bovendien kunnen de staten speciale overeenkomsten sluiten om bepaalde punten der Conventies nader te regelen, en in een aantal gevallen worden door de Conventies zulke speciale verdragen of overeenkomsten uitdrukkelijk voorzien. Hieronder zullen we er enkele voorbeelden van behandelen.

Vervolgens zijn daar de bepalingen over het medische en religieuze personeel (over de gemengde medische commissie voor de Krijgsgevangenkampen) en de emblemen. Men heeft t.a.v. het personeel een onderscheiding gemaakt tussen het eigenlijke medische personeel en de militairen, die speciaal voor een medische taak zijn geïnstrueerd en deze taak tijdelijk kunnen uitoefenen. De bescherming bij de uitoefening van hun taak wordt hen gelijkelijk verleend, echter kunnen de personen van de laatste categorie, in tegenstelling tot die der eerste categorie, wél krijgsgevangene worden gemaakt. Zij dragen bovendien een onderscheidsteken om de arm van kleiner afmeting en dit slechts gedurende

de tijd dat ze hun medische taak vervullen. Het medische en religieuze personeel dat in handen van de „vijand” is gevallen (we kunnen eigenlijk moeilijk van vijand spreken aangezien de medische en religieuze taak vervuld wordt, ongezien de nationaliteit van de verpleegde personen; we bedoelen echter de Partij tot welke het medische en religieuze personeel niet behoort) geniet een aantal faciliteiten zoals het bezoeken van krijgsgevangenkampen; de vrijstelling van werkzaamheden, andere dan medische of religieuze; het voortdurend contact met de autoriteiten in wiens handen zij zich bevinden, ter bevordering van de uitoefening van hun taak, welke ze na „gevangename” mogen voortzetten.

Ze worden, als ze misbaar zijn, zo spoedig mogelijk teruggezonden. De hospitaalvliegtuigen worden beschermd mits zij vliegen op bepaalde vlieghoogten, langs bepaalde routes en op bepaalde tijden, die Partijen nader zullen pacteren.

Het vliegend personeel van hospitaalvliegtuigen kan echter wel weer krijgsgevangen worden gemaakt.

De militaire hospitaalschepen, de hospitaalschepen van het Internationale Rode Kruis of van de nationale organisaties van het Rode Kruis en de officieel erkende particuliere organisaties en kustreddingsvaartuigen der staten worden beschermd onder het onderscheidings-teken van geheel te zijn witgeschilderd met het Rode Kruis op zijwanden en dek. Er is in dit opzicht geen verschil meer gemaakt voor militaire en niet-militaire hospitaalschepen. Verrichten ze voor de „vijand” nadelige handelingen, dan worden ze, evenals dit het geval is voor geneeskundige formaties of inrichtingen op het land, gesommeerd deze te staken, waarbij een termijn gesteld wordt, alvorens de bescherming kan worden opgezegd.

Terwijl het verboden is geneeskundige instellingen op het land van uit zee aan te vallen, mogen hospitaalschepen niet van land uit worden aangevallen. Worden ze in havens veroverd, dan moeten ze worden vrijgelaten.

Op het land kunnen verder zgn. sanitaire zônes en plaatsen worden ingericht. Welke deze zijn en wáár ze zijn gelegen moet worden kennisgegeven en zo ze door Partijen worden erkend, genieten ze bescherming. De zônes moeten aan bepaalde voorwaarden voldoen! Slechts bepaalde personen mogen er verblijven.

Ze mogen niet voor militaire doeleinden worden gebruikt, mogen slechts een klein gedeelte van het staatsterritoir beslaan, moeten in een dunbevolkte streek zijn gelegen, ver van militaire objecten en mogen ook zelf geen militair object vormen, geen belangrijke administraties of industrieën in zich sluiten en moeten tenslotte liggen in een militair onbelangrijke streek. De aanwezige middelen van transport en communicatie mogen niet voor militaire activiteit worden gebezigd. De zônes mogen niet militair worden verdedigd en moeten met tekens ('s nachts verlichting) worden aangeduid.

De neutrale geneeskundige formaties en inrichtingen, die hun diensten verlenen, zullen onder de contrôle van de Partij ten behoeve waarvan ze optreden, staan. De „neutralisering” van de hulpverlening aan zieken, gewonden en schipbreukelingen maakt het mogelijk, dat onder de Conventiebepalingen, behalve neutrale staten ook burger-instellingen en burgerpersonen diensten kunnen verlenen, zonder dat zulks een partijkiezen in het conflict betekent of de betrokken per-

sonen deswege kunnen worden vervolgd voor hulpverlening aan de vijand of dergelijke. Omgekeerd blijven de geneeskundige formaties en instellingen beschermd, ook als zij hun hulpverlening uitstrekken tot burger-personen. De leden van het medisch en religieus personeel moeten tenslotte voorzien zijn van, behalve hun onderscheidingsteken, een identiteitskaart, aangevende de taak waarvoor ze worden gebruikt.

Partijen staan met elkaar in verbinding via de Zwitserse Bondsraad. Uit de besproken bescherming van de missies der Beschermende Mogendheden, het medisch en religieus personeel, de hospitaalvliegtuigen, hospitaalschepen, geneeskundige zônes en plaatsen zijn de bevoegdheden af te leiden, voorzover ze ruimer zijn dan onder de oude Conventies, bij een gelijkblijven van de humane taak tot het verzamelen, verzorgen en verplegen van de gewonden, zieken en schipbreukelingen.

ad d) Zagen we nu hierboven onder c) de organisaties, personen en inrichtingen, welke de bescherming, die de Conventies eigenlijk tot doel hebben, realiseren en daarbij als m i d d e l op hun beurt beschermd worden door de Conventiebepalingen, thans moeten we het d o e l van de Conventies behandelen: derhalve de bescherming van de zieken, gewonden en schipbreukelingen en krijgsgevangenen zelf. Dit doen we onder e) en bezien vooraf hier eerst welke gewonden, zieken, schipbreukelingen en krijgsgevangenen bescherming genieten van de bepalingen der Conventies, voorzover ze niet reeds vielen onder de oude Conventie:

1. Leden van militiën of andere vrijwilligerskorpsen, welke geen deel uitmaken van de gewapende strijdkrachten van één der Partijen in het conflict en hieronder begrepen leden van georganiseerde verzetsbewegingen, die tot een der Partijen-in-conflict behoren en optreden zowel buiten als binnen het eigen grondgebied, ook als dit bezet is en mits deze groepen voldoen aan de voorwaarden van art. 1 L.O. Reglement.
2. Leden van geregelde strijdkrachten, die behoren tot een regering of gezag, dat niet door de mogendheid in wiens handen ze vallen, is erkend.
3. Leden van bemanningen der burgervliegtuigen van de Partijen-in-conflict, voorzover deze niet krachtens andere verdragen een gunstiger behandeling, dan deze Conventies geven, genieten.

Op deze personen zijn de bepalingen der Conventies nu toepasselijk, als zij gewond raken of ziek worden, dan wel schipbreuk lijden en daarbij in handen vallen van een der Verdragssluitende Partijen, andere dan de Partij waartoe zij behoren, dan wel wanneer zij krijgsgevangen worden gemaakt. Uiteraard is deze toepasselijkheid van de Conventie „beperkt” tot de gevallen genoemd onder a).

Onder schipbreuk wordt hierbij verstaan: é l k e schipbreuk, waaronder begrepen een noodlanding van of uit een vliegtuig op zee.

De nieuwe Krijgsgevangenen Conventie noemt bovendien nóg een tweetal categorieën-personen, bóven die van de Oude Conventies, welke derhalve zo ze krijgsgevangene worden gemaakt, evenals de reeds genoemde in zulk geval, onder de bepaling van deze Conventie vallen:

4. personen die behoren of hebben behoord tot de gewapende strijdkrachten van een bezet land. Indien deze personen aanvankelijk door de Bezettende Mogendheid zijn vrijgelaten en de Bezettende Mogendheid weer overgaat tot internering, hetzij omdat zij getracht

hebben zich bij de eigen strijdende legers buiten het bezette gebied te voegen, hetzij om een andere reden, genieten zij de behandeling zoals de Conventie deze voor krijgsgevangenen voorschrijft.

5. Personen, behorende tot één der categorieën waarop de Conventies toepasselijk zijn, indien een neutrale of niet-oorlogvoerende Partij hen krachtens het internationale recht interneert.

In de opsomming van de hier genoemde categorieën, welke derhalve aan de oude uitdrukkelijk zijn toegevoegd, zijn wel duidelijk de ervaringen van de laatste wereldoorlog tot richtlijn genomen. Immers was b.v. de positie van verzetslieden zeer twijfelachtig en b.v. koopvaardijbemanningen konden onder het oude recht niet krijgsgevangene worden gemaakt, hetgeen in de praktijk zeer ongewenst was gebleken. De praktijken in Zwitserland, als neutrale staat tegenover militairen der oorlogvoerende partijen, en de behandeling door de Duitsers van personen hierboven onder 4e genoemd, gaven reden de werkingsfeer der Conventies hierover uit te strekken.

ad e) Nu dan de bescherming van de onder d) genoemde personen, derhalve het doel van de Conventies. Om te beginnen sluiten de Conventies elke discriminatie op grond van sexe, ras, nationaliteit, religie, politieke opinie e.d. uit. De laatste wereldoorlog met de jodenvervolgving o.a. toont, dat dit geen overbodige bepaling is.

Tot nu toe hebben we de drie Conventies gezamenlijk behandeld en slechts onder c) de Krijgsgevangenen-Conventies uitgezonderd, daar in deze Conventie niet zoals bij de beide andere bepalingen over personeel voorkomen, en onder d) twee aparte categorieën voor de Krijgsgevangene-Conventie vermeld.

Wel strekt de taak van het medische en religieuze personeel zich uit tot de Krijgsgevangenen (ook gemengde medische commissies), doch de behandeling van de krijgsgevangenen als krijgsgevangenen alleen, derhalve niet als zieken, gewonden of schipbreukelingen tevens, komt rechtstreeks neer op de overheid, en meer speciaal de militaire overheid, die hen gevangen houdt, geschiedt derhalve niet via een beschermend middel met een speciale taak (het sanitaire personeel etc. voor zieken, gewonden en schipbreukelingen). We moeten hieronder, omdat ook de behandeling zelf van Krijgsgevangenen een andere is, derhalve de Conventies apart bespreken.

De gewonden en zieken en schipbreukelingen moeten met menselijkheid worden behandeld en verzorgd. Verboden is elke aanslag op het leven, of hun persoon, martelingen, biologische experimenten, het hen zonder medische hulp en verzorging laten, het hen blootstellen aan infectie of besmetting.

Zij moeten, als ze in handen van de vijand vallen (als minimum) naar de regelen van het volkenrecht voor krijgsgevangenen gesteld, worden behandeld.

Voor het overige vloeit uit de beschermde taak van het medische en religieuze personeel voort, wat de bescherming verder betekent (recht op verpleging e.d.).

Voor de behandeling als krijgsgevangene bespreken we de volgende nieuwe bepalingen. De krijgsgevangenen moeten met menselijkheid worden behandeld. Verboden is elke daad of nalatigheid, die de dood of gevaar voor de gezondheid der krijgsgevangenen ten gevolge heeft; lichamelijke verminking; medische of wetenschappelijke

experimenten. Ze moeten worden beschermd tegen geweldpleging, intimidatie, beledigingen of nieuwsgierigheid van het publiek. Men heeft verder uitdrukkelijk aangewezen tot welke werkzaamheden de krijgsgevangenen gedwongen kunnen worden. De soldij, die de krijgsgevangenen betaald krijgen, is in de Conventie in Zwitserse franken vastgelegd. Er is een Reglement aan de Conventie toegevoegd, regelende de collectieve hulp aan krijgsgevangenen: zenden van levensmiddelenpakketten, kleding en de distributie dezer.

Wat het strafrechtelijke regiem der Krijgsgevangenen betreft, wordt bepaald, dat elke berechting steeds door een rechtbank moet geschieden, welke de essentiële waarborgen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid biedt.

De krijgstuuchtelijke straffen worden opgesomd: boete, inhouden van voorrechten die ze onder de bepalingen der Conventie genieten, corveediensten, (niet voor officieren) en arrest, bij welke straffen steeds een maximum is gesteld.

Strafrechtelijk kunnen krijgsgevangenen slechts worden gestraft op grond van de voor de eigen onderdanen van de gevangenhoudende mogendheid bestaande wetgeving of op grond van het internationale recht. Wordt een krijgsgevangene gestraft voor een inbreuk op de nationale wetgeving van de gevangenhoudende mogendheid, dan neemt de rechter bij het bepalen van de strafmaat als verzachtende omstandigheid in aanmerking, dat de krijgsgevangene zich onafhankelijk van zijn wil onder de werking van deze wetgeving bevindt. Voor het overige geven de Conventiebepalingen zoveel mogelijk waarborgen voor een goede procesvoering en een menselijke tenuitvoerlegging van de straf.

ad f) Tot slot nog de middelen tot handhaving van de bepalingen der Conventies, derhalve tot het voorkomen, het constateren en eventueel het straffen van overtredingen. Ten eerste zijn er: de contrôlebevoegdheden van de Beschermende Mogendheden, speciale Commissies om de sanitaire zônes en plaatsen te controleren, de mogelijkheid tot het achterlaten op een hospitaalschip van een commissaris bij aanhouding op zee, de mogelijkheid van een enquête naar een beweerde schending van de Conventiebepalingen. Vervolgens de plicht der regeringen der Verdragsluitende Partijen de tekst van de Conventies zoveel mogelijk bekendheid te geven. Dan bestaat er de plicht, dat de staten, in hun nationale wetgeving bepalingen opnemen, waaronder overtredingen der Conventies door eigen militairen of onderdanen van de tegenpartij, kunnen worden gestraft.

Tenslotte is er de mogelijkheid overtreders ná de oorlog als oorlogsmisdadigers op grond van de bepalingen der Conventies te straffen, zo de betrokken staat dit heeft nagelaten. (cf Neurenberg).

Ook zijn dan voor deze nalatigheid verantwoordelijke overheidspersonen te straffen, dan wel de Staat zelf.

Welke zijn dan de strafbare feiten die de Conventies uitdrukkelijk stellen:

- 1e. De zgn. zware inbreuken (ernstige overtredingen).
- 2e. Het misbruik maken van de emblemen.

Onder ten eerste vinden we de principes van Neurenberg terug, terwijl ten tweede ook reeds door de oude Conventies werd gestipuleerd.

Men heeft nu allereerst gesteld: de

- 1e Nationale strafbevoegdheid over daders van elke nationaliteit.

- 2e Bevoegdheid over dader én bevelgever.
 3e De mogelijkheid van overgave aan een andere mogendheid.
 4e Garanties t.a.v. procedure en verdediging.
 De zware ernstige inbreuken zijn de volgende:
- a) moord;
  - b) martelingen (onmenselijke behandelingen, waaronder biologische experimenten);
  - c) opzettelijk veroorzaken van groot lijden (inbreuken op de integriteit van het lichaam of op de gezondheid);
  - d) vernietiging of toeëigening van eigendom, zonder „militaire noodzaak” en op willekeurige en onwettige wijze.
  - e) het dwingen van een krijgsgevangene te dienen bij de strijdkrachten van de vijand;
  - f) het beroven van een krijgsgevangene van zijn recht op een onpartijdige en regelmatige rechtspraak, als voorgeschreven in de Krijgsgevangene-conventie.

Het is opmerkelijk, dat slechts onder d) over militaire noodzaak als „rechtvaardiging” wordt gesproken, zodat voor de andere inbreuken deze rechtvaardiging niet geldt.

Partijen kunnen zich niet aan de verantwoordelijkheid, die zij zich in verband met het bovenstaande op de hals halen onttrekken. Zij kunnen de Conventies echter wel opzeggen, doch geschiedt dit tijdens een conflict, dan treedt deze opzegging pas in werking ná afloop der vijandelikheden.

Om de besproken Conventies tot slot in het algemeen te beschouwen, dan zien we vnl.: Een ruimere en beter gewaarborgde bescherming van een groter aantal categorieën personen.

Een mogelijkheid overtreders op hechte internationale basis, zowel tijdens de oorlog (nationaal) als na de oorlog (ook internationaal) te straffen.

We moeten echter hopen, dat de Conventies nooit in werking zullen behoeven te treden, doch mocht onverhoopt een gewapend conflict ontstaan, dat Partijen zich dan de goede wil, die bij de opstelling der Conventies aanwezig was, zullen herinneren en de bepalingen zullen naleven.

Dit zal te meer gemakkelijk zijn, daar hier een bruikbare regeling is gegeven in het belang van alle oorlogvoerenden, terwijl bovendien een niet naleven der Conventies ernstige gevolgen voor de overtreders zelf zal kunnen medebrengen.

Nov./Dec. 1949.

Prentbriefkaarten Gala-uniformen Garderegimenten

Ten Hagen's Drukkerij en Uitgevers My, Den Haag, heeft 10 fraaie prentbriefkaarten uitgegeven, voorstellende de gala-uniformen van de Garderegimenten Grenadiers, Jagers en de Prinses Irenebrigade. De kaarten, uitgevoerd in 4

kleuren, zijn getekend door dhr. T. Smits, verbonden aan het Ministerie van Oorlog. De uitgave geschiedt met instemming van het M. v. O. en onder auspiciën van de Kon. Ned. Vereniging „Oms Leger”. Prijs 10 cent per kaart.

GREPEN UIT DE WERKELIJKHEID

DE VEROVERING VAN HET BRUGGEHOOFD BLERICK

The perfect battle

door B. KONING, *Luitenant-Kolonel der Infanterie.*

Na de verrassende geallieerde opmars naar Nijmegen—Arnhem in September 1944 en tijdens de strijd om de opening van de haven van Antwerpen, waren de Duitsers er in geslaagd om bij Roermond en Venlo nog een bruggehoofd ten Westen van de Maas te behouden. Het was een sterk bruggehoofd. In het zuiden werd het gedekt door het brede kanaal van Wessem naar Nederweert. In het westen lagen het Noorder Kanaal en het Peelgebied. Het, bij elke Nederlandse officier bekende „acces van Meijel”, dit eeuwenoude acces dwars door de Peel, werd aan de oostkant afgesloten door de dubbele Peelkanalen, waarbij de Duitsers aan de westzijde dezer kanalen nog een bruggehoofd hadden.

Alleen in het noorden tussen Peel en Maas waren geen natuurlijke hindernissen van bijzondere betekenis. Daar probeerden dan ook de Engelsen — geholpen door de bekende „Ghost Division”, de 7e Amerikaanse tank Divisie van het I Leger van generaal Hodges, de Duitse weerstand te breken.

Maar noch de Amerikanen, noch de Engelsen, waren in staat om van deze zijde het Duitse bruggehoofd in elkaar te slaan.

Er was meer voor nodig.

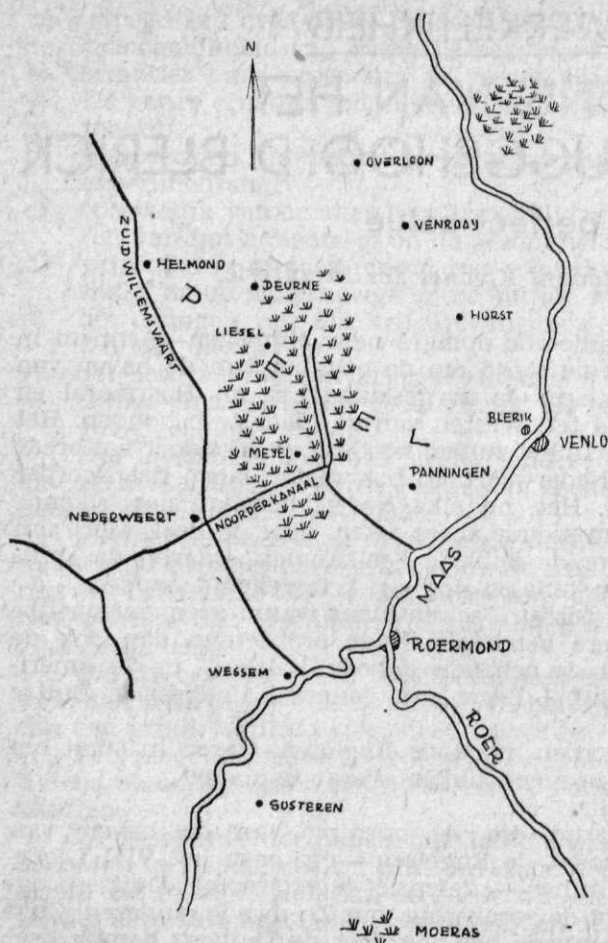
Voorlopig had de strijd om de opening van de haven van Antwerpen de voorrang, zodat de Engelsen — in casu het VIII Legerkorps van de generaal O'Connor — defensief tegenover het Duitse bruggehoofd bleven liggen. Na de verovering van Zeeuws-Vlaanderen, Zuid Beveland en Walcheren, alsmede het nog door de Duitsers bezette deel van Midden- en West Brabant, kreeg Montgomery de troepen vrij om met de Duitsers in het bruggehoofd ten westen van de Maas af te rekenen. Niet minder dan twee legerkorpsen werden tegen het Limburgse bruggehoofd ingezet (zie afb. 1). Op 14 November begon de aanval, op 22 November waren de Duitsers ten westen van de Maas verdwenen, met uitzondering van het krachtig versterkte bruggehoofd bij Blerick, dat door een versterkt regiment bezet werd gehouden.

Het bruggehoofd Blerick.

De door de Duitsers gekozen frontlijn van het bruggehoofd Blerick was goed. Hij liep van hectometerpaal 328 aan de Maas, ten noorden van Venlo naar een hoogte rug iets ten noorden van de boerderij Sondert, vandaar naar hoogte 19.9 bij Vredc, dan naar de Boekenderhof, verder recht naar het zuiden tot iets ten westen van hoogte 23,5 tot kp 1,4 aan de kunstweg Venlo—Maasbree, om ten slotte bij hectometerpaal 316 weer aan de Maas te komen.

Behalve in het gedeelte tussen de spoorweg naar Nijmegen en de

Afb. 1

spoorweg naar Eindhoven, was er overal een goed tot zeer goed schootsveld.

De waarneming van de oostelijke Maasoever, op de Westelijke was uitstekend, in het bijzonder in Venlo zelf, door de hoge huizen op de Oostoever. De Duitsers hadden een krachtige artillerie macht op de Oostoever. De afstotende kracht van het bruggehoofd Blerick werd nog verhoogd door flankerende vuren van de oostelijke Maasoever voor Noord en Zuidflank van het bruggehoofd.

Toch hadden de Duitsers voor alle zekerheid, de brug over de Maas in de lucht laten vliegen. Het bruggehoofd werd gedekt door een tankgracht over de gehele lengte van de frontlijn. Vóór de tankgracht lag een mijneveld, terwijl daarvoor een dubbele, op sommige plaatsen zelfs een driedubbele

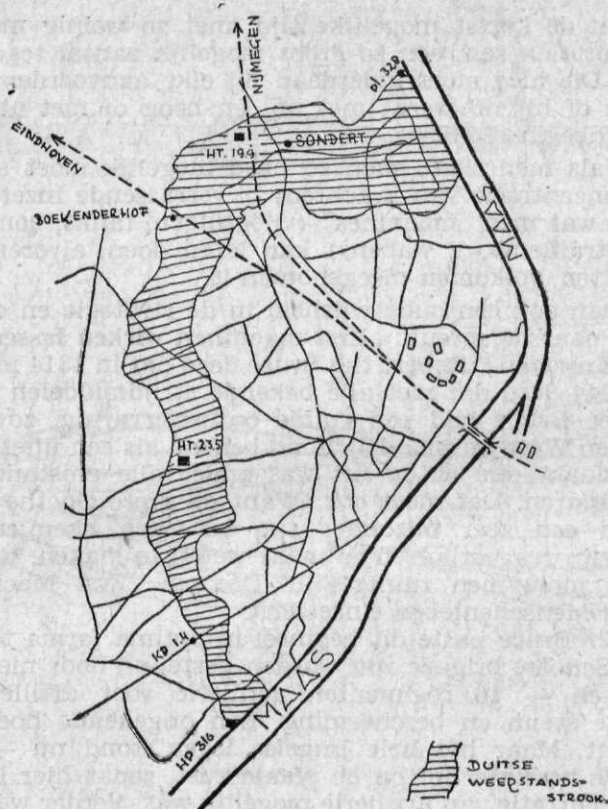
prikkeldraad hindernis liep. In alle toegangswegen naar het bruggehoofd waren grote kraters geslagen.

Een goed doordacht vuurplan beheerste alle hindernissen, terwijl de verdediging diep georganiseerd was door middel van een systeem van steunpunten, die allen door loopgraven met elkaar waren verbonden. In het stadje zelf was vrijwel elk huis ter verdediging ingericht. Het was nog een zeer harde noot om te kraken. Afb. 2 geeft een overzicht van het bruggehoofd Blerick, zoals dat aangegeven was op een Duitse kaart, die tijdens de verovering van het bruggehoofd werd buit gemaakt.

Het Engelse plan.

De 44e Schotse Laagland Brigade van de 15e Divisie werd op 28 November aangewezen om het bruggehoofd op te ruimen.

Op 24 November had de Brigade een nieuwe Commandant gekregen,

Afb. 2

Brigadier Cumming Bruce, afstammeling van de grote Schotse vrijheidsheld Robert the Bruce, die in 1314 de Engelsen bij Bannockburn een verpletterende nederlaag toebracht. In die slag gaf Robert the Bruce van een bijzonder tactisch inzicht blijk. De wijze waarop hij zijn boogschutters gebruikte, werd dan ook door de Engelsen overgenomen, die er een dusdanig profijt van trokken, dat zij op hun beurt in de honderdjarige oorlog tussen Engeland en Frankrijk in de slagen bij Crécy en Maupertuis de Fransen totaal versloegen. Robert de Bruce liet ontzagwekkende hoeveelheden pijlen op zijn tegenstanders neerdalen, niet alleen vóór, maar ook tijdens de slag, door zijn boogschutters op het bovenste deel van een heuvelrug op te stellen, zodat zij óver de voetknechten heen konden schieten.

Robert begreep toen óók al, dat elke tegenstander die men door de „machine op een afstand” kon vernietigen, dubbele winst betekende, want dan kon de tegenstander niet alleen geen weerstand meer bieden, maar hij had ook de kans niet gehad om in een handgemeen het leven van een man van de eigen partij te nemen.

Hieruit blijkt, dat de beginselen der tactiek eeuwig zijn. Door alle eeuwen heen is er wat de grote Engelse militaire publicist Fuller noemt „een tactische constante” geweest. Die tactische constante is

de wil om in de kortst mogelijke tijd, met zo weinig mogelijk klee-
scheuren voor zich zelf, een zo groot mogelijk aantal tegenstanders te
vernietigen. Die idee moet inderdaad bij elke aanvoerder op de eerste
plaats staan of hij nu werkt met pijl en boog of met atoombommen.
Uit dit grondbeginsel volgt:

- 1e. dat als men slaat, men zo hard mogelijk moet slaan, dus: a.
grote concentratie van krachten; b. verrassende inzet.
- 2e. alles wat men „machines” (vliegtuigen, tanks, bommen, kanon-
nen, mitrailleurs, V wapens) kan laten doen, alvorens de „mens”
in te zetten, volkomen meegenomen is.

Het is dan ook een oude wijsheid in de strategie en de tactiek om
te handelen naar de spreuk: „**Erst machines wirken lassen, dann Men-
schenleben einsetzen.**” Robert the Bruce deed dat in 1314 met pijlen, zijn
nazaat in 1944 deed dat met alle bekende strijdmiddelen van zijn tijd.

Brigadier Bruce had een ruime oorlogservaring, zowel in Afrika
als in Italië en West Europa. Hij stond bekend als een uitstekende infan-
teriecommandant, die er op uit was onder alle omstandigheden zijn
mannen te sparen. Dat moet ook. Want de grote Goethe zei reeds dat
mensenbloed een zeer bijzonder sap is. Geen chemicus heeft dat
nog ooit in zijn reageerbuisen zo maar weten te maken. En met bijzon-
dere dingen moet men zuinig zijn. Daarom „Erst Maschinen wirken
lassen, dann Menschenleben einsetzen”.

Brigadier Bruce paste dit beginsel in optima forma toe. De aanval
van de 44e Schotse brigade zou worden gesteund door niet minder dan
384 kanonnen — 16 regimenten artillerie voor artilleriebestrijding,
rechtstreekse steun en bescherming. Een ongekeerde hoeveelheid voor
één regiment. Maar het hele Engelse leger stond nu — behalve bij
Blerick in de bereikte lijn op de plaats rust, zodat hier inderdaad een
enorme concentratie van artillerie mogelijk was. Verder werd de Brigade
gesteund door 1e Canadese Rocket Projector Unit. Het was voor het
eerst, dat een dergelijke eenheid werd gebruikt bij de strijd te land. Er
waren 12 rockets elk met 32 schietbuisen. En voorts zou de aanval
worden gesteund door een volledige „tankgroep”.

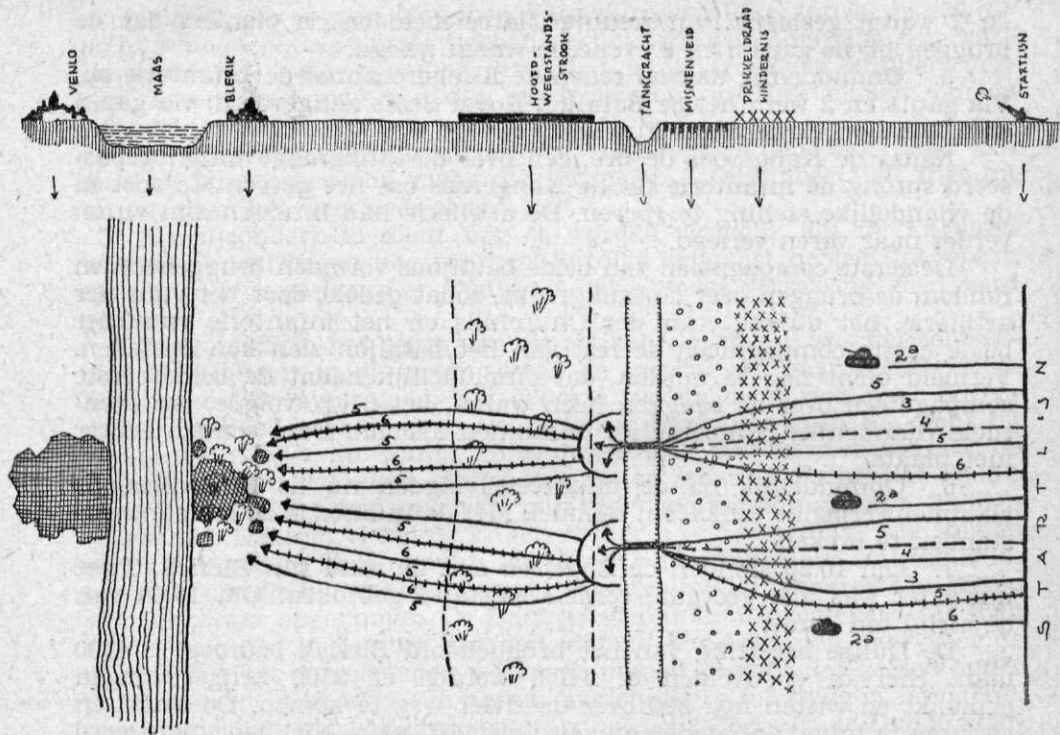
Deze tankgroep bestond uit: a. het 107 Regiment tanks (Chur-
chills); b. een bataljon flailtanks (voor het opruimen van mijnen); c.
het 81 Regiment gepantserde pioniers, uitgerust met Churchill tanks
die bruggen en fascines dragen; d. een bataljon „Kangeroos” (tanks
zonder bovenpantser, voor het vervoer van infanterie op het
gevechtveld, een pendant van de Duitse Schutzenpantzerwagen); e.
een eskadron „Crocodiles” (tankvlammenwerpers).

Deze pantsergroep stond onder bevel van Brigadier Knight, die
reeds meermalen met de 44e Infanterie Brigade had samengewerkt, iets
wat voor de samenwerking van een bijzonder belang is.

De commandoregeling, die zo vaak als infanterie en tanks met
elkaar moeten samenwerken, aanleiding tot moeilijkheden kan geven
veroorzaakte hier geen last, want het aanvalsplan onderscheidde twee
duidelijk gescheiden fasen, en wel: a. een tankfase; b. een infanterie-
fase, waarbij elk bataljon infanterie gesteund zou worden door „Cro-
codiles”.

Achtereenvolgens vond nu het volgende plaats (zie afb. 3):

1. Om 5.25 begon een inleidende beschieting die 140 minuten

INSLAANDE VUURCONCENTRATIES VAN EIGEN ARTILLERIE.

Afb. 3

duurde. De verschrikkelijke grootheid van deze vuurlawine was adembenemend. De uitwerking was inderdaad ontzettend.

2. Op uur „U” te 7.45 — dus bij daglicht — geschieden twee handelingen en wel: a. de inleidende beschieting ging over in rechtstreekse steun en bescherming, welke in dit geval werd uitgevoerd in de vorm van vuurconcentraties op vooruit vastgestelde punten en b. de Churchill tanks rukten van de startlijn uit op naar posities, vanwaar zij met direct gericht vuur eventuele vijandelijke weerstanden, die het artillerievuur hadden overleefd en die nog vuur gaven, het zwijgen moesten opleggen.

3. Gedekt door het artillerievuur en de Churchills reden nu de „Flails” op, om op 6 plaatsen „gaps” of „lanes”, d.w.z. doorgangen in het prikkeldraad en in het mijnenveld te slaan. Er moesten zes doorgangen worden geslagen n.l. voor elk bataljon Infanterie drie. Elke compagnie Infanterie kon dus met 3 pelotons naast elkaar oprukken door de gaps. Door het zeer slechte weer en de als gevolg daarvan doorweekte grond, liepen de flails in twee gaps vast, zodat er te 8.40 vier gaps door het prikkeldraad en het mijnenveld naar de tankgracht liepen. De flails trokken daarna terug.

4. Steeds gedekt door de artillerie en het directe vuur der Churchills reden nu de pioniers op met hun brugslagtanks. Om 9.20 kwam het bericht bij de Brigade Commandant, dat de bruggen bij de gaps 1

en 2 waren geslagen, vijf minuten later meldden de pioniers dat de bruggen bij de gaps 5 en 6 eveneens waren gelegd.

5. Onmiddellijk daarna reden de Kangeroos met de Infanterie op. Via gap 1 en 2 werd het 8e Bataljon Royal Scots aangevoerd, via gap 5 en 6 Bataljon Royal Scots Fuseliers.

Nadat de Kangeroos de bruggen over de tankgracht waren gepasseerd sprong de infanterie uit de Kangeroos om het gevecht te voet in de vijandelijke stelling te voeren. De artillerie had intussen zijn vuren verder naar voren verlegd.

De eerste compagnieën van beide bataljons vormden bruggehoofden rondom de bruggen over de tankgracht, zodat gedekt door het vuur der artillerie, het directe vuur der Churchills en het infanterie vuur der beide eerste compagnieën de rest van het bataljon zich kon opstellen. Vermeld dient nog te worden, dat onmiddellijk nadat de beide eerste compagnieën over de bruggen heen waren, het 6 t.p. volgde, om eventuele vijandelijke pantseracties te kunnen afslaan. Deze vonden echter niet plaats.

6. Onmiddellijk na de infanterie volgden nu de Crocodiles, de vlammenwerpende tanks, om tesamen met de Infanterie de laatste weerstanden te breken.

7. Om 10.20 stonden de Engelsen aan de rand van Blerick. Twee uur later was alle georganiseerde weerstand gebroken. Om 16.00 was de strijd ten einde.

De Duitse bezetting van het bruggehoofd Blerick bedroeg $\pm$ 4500 man. Hiervan sneuvelden er 1400, werden er 2500 krijgsgevangen gemaakt en wisten nog 600 over de rivier weg te komen. De Engelsen verloren in totaal aan doden en gewonden 157 man. Niet voor niets werd daarom deze strijd „the perfect battle” genoemd. In ruim 8 uur was een zeer sterk bruggehoofd volledig opgeruimd met een minimum aan verliezen. Bij deze operatie komt het beginsel van „Erst Machines wirken lassen, dann Menschenleben einsetzen”, wel volledig tot uiting. Geen wonder, dat deze tactiek nu — waar men dat maar kon doen — werd toegepast. En telkenmale met groot succes.

Verbeteringen.

De naam „perfect battle” is in zoverre een tikkeltje misleidend, want het volmaakte valt niet te verbeteren. Maar aan de bij Blerick toegepaste tactiek werden toch inderdaad nog enige verbeteringen aangebracht, waardoor het geheel nog soepeler kon gaan lopen. Thans is de gang van zaken zo, dat men bij de pantsergroep de „breaching group” — van huis uit infanterie in Kangeroos indeelt, die te samen met de Churchills de vijandelijke opstellingen onder vuur houden, tijdens de actie van de flails en de brugslagpioniers. Het is inderdaad juist. De infanterie — die rondom en tussen de tanks ligt en zich ingraaft, — kan nu de tanks met haar vuur beschermen. Verder kan men — alvorens de flails oprijden — met de z.g. „vipers”, „gaps” in het mijneveld slaan, waardoor de Infanterie eerst voorwaarts kan en over de tankgracht heen stelling kan nemen. Daarna kunnen flails de gaps verwijden en de pioniers hun bruggen slaan, waarover Crocodiles en eventueel de aanvallen steunende Churchills kunnen oprijden. Daarnaast heeft men nu speciale markeerploegen, die de geslagen gaps duidelijk aangeven, voor de volgende troepen. Verder kan men met rook granaten werken om de vijandelijke steunpunten en vooral zijn waarnemingspunten te verblinden.

Onnodig te zeggen, dat men voor een dergelijke aanval beslist de lucht schoon geveegd moet hebben en houden, want de gaps zijn ware „bottlenecks”, waarop bombardementen lelijke gevolgen kunnen hebben. Tevens kan men van dat luchtoverwicht gebruik maken, om de vijandelijke stellingen te bombarderen.

In de strijd om Blerick hadden de Geallieerden inderdaad een machtig luchtoverwicht, maar dat kwam op 3 December 1944 niet tot uiting, daar het weer zeer slecht was.

Als bijzonderheid dient nog te worden vermeld, dat de Engelsen vóór de aanval begon nog een heel aardige krijgslist hebben toegepast, die ten volle is geslaagd en waardoor het element verrassing goed werd gediend.

Zoals reeds in het begin van dit artikel is vermeld, was het schootsveld der Duitsers in de sector tussen de spoorwegen naar Nijmegen en Eindhoven het minst goed. Het bedekte terrein leent zich daar bovendien uitstekend voor de gereedstelling van aanvalstroepen tot dicht bij de frontlijn. Hiervan waren de Duitsers zich wel bewust en ook de Engelsen zagen dat goed in. Zij konden er zeker van zijn, dat op dit gebied de Duitsers het gros van hun tegenvoorbereidingsvuren hadden voorbereid. Daarom vielen de Engelsen hier niet aan. Maar wel stelden zij in dat gebied in de nacht van 2 op 3 December een aantal luidsprekers op, die zij verbonden met gramfoonplaten, waarop het rijden van tanks was opgenomen. De Duitsers waren er van verzekerd dat toen zij die geluiden in het bos hoorden, dat de Engelsen zich daar voor de aanval aan het gereedstellen waren en namen prompt dat gebied onder vuur, daarbij inderdaad een aantal luidsprekers tot zwijgen brengend. Maar ondertussen had daardoor een aanzienlijk deel van de Duitse artillerie op de Oostoever van de Maas zich gedemaskeerd, zodat de Engelse artillerie nu die Duitse artillerie kon bestrijden en er inderdaad vele batterijen van voorgoed tot zwijgen bracht.

Slotopmerking.

De strijd om het bruggehoofd Blerick is inderdaad een modelstukje aanval geweest. Maar waarde lezer, bedenk, dat deze actie onder vrijwel ideale omstandigheden kon worden uitgevoerd. Het bruggehoofd had geen vaste verbinding meer met het eigen achterland. Het doel was beperkt en op grootscheepse tegenaanvallen behoefde men niet te rekenen. Doordat het II Engelse leger voor het overgrote deel gedekt achter de Maas stond, kon de enorme artillerie concentratie gemakkelijk tot stand worden gebracht. Wij hebben te bedenken, dat wij — als onverhoopt ooit puntje bij paaltje mocht komen — er rekening mee moeten houden, dat er ook wel onder minder gunstige omstandigheden zal moeten worden opgetreden. Zeer zeker dienen wij naar de ideale omstandigheden te streven. Of zij er altijd zullen zijn is een andere kwestie. Het is zeer juist om daarmee rekening te houden.

Daarnaast is aanvallen de éne manier om de overwinning te behalen. Wij weten het. En wij zijn het er van A tot Z mee eens. Maar er is nooit een oorlog gevoerd, waarbij een der partijen steeds maar door kon aanvallen. Alle schakeringen die de strijd kent, vindt men in elke oorlog terug. Zeer zeker moeten wij steeds aan het offensief denken, maar daarnaast mogen wij de andere vormen van het gevecht niet verwaarlozen. Integendeel. Ook die moeten wij onder de knie hebben.

DE GEVECHTSOPLEIDING INDONESIE IN DE PRACTIJK

door C. VEENENDAAL, Kapitein der Infanterie KNIL —
Instructeur bij het IBVI.

1. Algemeen.

Op 15 Maart 1948 werd bij het Indisch Instructie Bataljon (IIB) te Alkmaar een begin gemaakt met de nieuwe opzet van de Indische Gevechts Opleiding (IGO).

Vóór deze tijd werd nl. alleen aan een klein deel van het kader — van elk KL onderdeel slechts één of enige Officieren of kaderleden — bestemd voor de dienst in de tropen, een cursus gegeven door KNIL-instructeurs van het IIB te Alkmaar (eertijds Kijkduin) en dit kader diende daarna de aldus verworven kennis over te dragen aan de troep. Contrôle door het IIB op dit onderwijs was niet mogelijk, daar hiervoor geen personeel ter beschikking was.

Deze oplossing van de Indische Gevechtsopleiding van de KL voldeed op de duur echter niet. Men kan door een korte cursus nu eenmaal geen Indische instructeurs maken. Vele zeer goedwillende officieren, onderofficieren en korporaals slaagden er niet of slechts ten dele in om hun „Indische kennis” op de juiste wijze aan de troep over te brengen, vooral doordat zij zelf het terrein, bevolking en omstandigheden niet kenden. Fantastische verhalen konden niet uitblijven. Gevolg was uiteraard dat de troep niet die goede voorlichting kreeg, die het behoorde te hebben.

Zo werd dan ook besloten, nadat in begin 1948 besprekingen waren gevoerd door Nederlandse autoriteiten en de DCO-Indië, om op 18 Maart 1948 een nieuwe methode van opleiding in te voeren. Vóór Maart 1948 was de opleiding feitelijk gecentraliseerd, nu ging men over tot een meer gedecentraliseerde opleiding, d.w.z. doordat een groter aantal KNIL-instructeurs (officieren en onderofficieren) werden geplaatst bij het IIB (of zoals het thans heet Instructie Bataljon voor Indonesië — IBVI) was het mogelijk deze instructeurs in te delen bij de scholen (SROI en kaderscholen) en vervolgens bij de troep om de KL-onderdelen zo goed mogelijk op hun taak, die hen in Indië stond te wachten, voor te bereiden. Tevens kon dan het kader van SROI en kaderscholen gebruikt worden als hulpinstructeur. Deze laatsten behoeften dus niet, zoals vroeger het geval was de opleiding alleen ter hand nemen, doch doorliepen nu daadwerkelijk hun tweede IGO-cursus, waarbij zij volledig gesteund werden door ervaren KNIL-instructeurs.

Als tijdvak waarin de GOI (dit is de huidige naam voor Gevechts

---

1) De gewijzigde inzichten t.a.v. de uitzending naar Indonesië kunnen de vraag wettigen of dit artikel nog wel betekenis heeft.

Desondanks wordt gemeend, dat zeer veel van het in dit artikel besprokene ook in de toekomst voor de KL van grote waarde zal blijven, zodat van de ervaring, opgedaan in Indonesië of tijdens de GOI in Nederland bij gevechten of oefeningen in bossen of zeer bedekte terreinen, omsingelen van huizen, enz. veel profijt kan worden getrokken.

Opleiding Indonesië) wordt gegeven, is bestemd de laatste 4 of 5 weken van de Europese opleiding. Zo is nu uitgetrokken voor SROI en kader-scholen een periode van 150 — voor de Inf. tirailleurs 135 — en voor de Inf specialisten 67 lesuren.

2. Doel van de GOI.

Het doel van de GOI wordt genoemd in het schrijven van de Chef Generale Staf dd. 26 Februari 1948 Sectie G 5 no. 5 en luidt:

„Het verkrijgen van een — afhankelijk van de in Indië te vervullen taak — alleszins voldoende kennis van de aldaar gebruikelijke wijze van optreden, zomede van die van de tegenpartij.”

Zoals hierboven reeds werd vermeld wordt de GOI gegeven gedurende de laatste weken van de Europese gevechtsopleiding. De GOI dient dan ook beschouwd te worden als een aanvulling op het reeds geleerde. De man dient eerst de elementaire opleiding volledig doorlopen te hebben en zoveel mogelijk ook de Europese gevechtsopleiding onder de knie te hebben, alvorens hij met vrucht de GOI kan volgen. De GOI zorgt van haar kant, dat zij zich zoveel mogelijk bij de reeds verkregen kennis aansluit, waardoor bereikt wordt, dat boven de gewone opleiding nog een bijzondere opleiding wordt gegeven, die uitsluitend rekening houdt met de bijzondere, van Nederland zo sterk afwijkende, factoren en die speciaal gelden voor de taak, die de troep in Indonesië wacht.

Nogmaals dient te worden vastgesteld, dat deze opleiding is een aanvulling en geen verandering op de Europese gevechtsopleiding.

Vaak hoort men nog ten onrechte beweren: „Straks begint de GOI en dan dienen wij alles wat wij tot nu toe geleerd hebben weer te vergeten. In Indië doen wij toch alles anders.” Deze bewering is volkomen onjuist. In vele terreinen in Indonesië treedt men op dezelfde wijze op zoals dit ook in Europa zou geschieden. En daarom is het ook gebiedend noodzakelijk dat de troep een idee heeft op welke wijze alhier wordt opgetreden.

De GOI houdt zich bezig met het optreden in het specifiek Indische dicht begroeide terrein en de bijzondere van Europa afwijkende factoren, zoals: Inheemse bevolking en hun wijze van optreden, indien zij onze tegenpartij zijn. Onder pt 3 wordt hier nader op teruggekomen.

De ChGS schrijft verder in zijn bovenaangehaald schrijven omtrent het doel van de GOI:

„Indien men de noodzaak daarvan niet beseft en zich niet tot het uiterste inspant om dit doel te bereiken, dient men wel te begrijpen dat de kans op sneuvelen — ook van Uw eventuele ondergeschikten — hierdoor wordt vergroot. De aansprakelijkheid hiervoor, die U nu nog niet beseft, zal U later drukken.”

3. Op welke wijze wordt dit doel bereikt: tactiek GOI.

Van Napoleon geldt het gezegde: „De tactiek wordt beheerst door het terrein.” en deze uitspraak is nog steeds overal ter wereld, en eveneens in Indonesië, van kracht.

Aangezien het terrein nu in Indonesië over het algemeen veel dichter begroeid is dan in Nederland, daardoor onoverzichtelijker is, bovendien zwaar geaccidenteerd, doorsneden met talrijke rivieren en riviertjes,

en voorts een onvoldoend wegensstelsel bezit, is het noodzakelijk bij de gevechtsopleiding van de daarheen uit te zenden troepen rekening te houden.

De tweede voorname factor bij de opleiding is de guerillatactiek en de bewapening van onze tegenstander. Daar de beste wijze van bestrijding van een tegenstander is hem op zijn eigen wijze en met zijn eigen methodes aanpakken, komt de GOI alzo feitelijk hierop neer: de KL-soldaat voorbereiden op een guerilla oorlog in dicht begroeid geaccidenteerd terrein.

Hier wordt genoemd het woord: guerilla-oorlog. Alzo niet een oorlog waarbij sprake is van grote eenheden als brigades gesteund door vliegtuigen, artillerie, vechtwagens, enz. en eveneens niet een specifieke rimboe oorlog waarbij kleine onverzoenlijke bendes, die zich opgeborgen hebben in de meest ontoegankelijke terreindelen, dienen te worden opgespoord, maar de typische guerilla oorlog, die in Indonesië vrijwel algemeen was of is.

Bij de „grote” oorlog treedt de militair nagenoeg op als hem bij de Europese gevechtsopleiding is geleerd en voor de „rimboe” oorlog gebruikt men zoveel mogelijk oude geroutineerde KNIL troepen, die het leven in de rimboe gewend zijn en die onder de meest moeilijke omstandigheden gedurende langere tijd kunnen optreden.

Bij de guerilla oorlog behoeven wij geen rekening te houden met grote eenheden. Immers zouden deze grote eenheden als zodanig de strijd met ons aanbinden in geregelde veldslagen, dan zouden zij spoedig het onderspit delven, en de oorlog dus in een snel tempo in hun nadeel worden beslist. Om dit te voorkomen en de oorlog te rekken, zullen zij in kleine eenheden uiteenvallen, die zich verbergen in de voor hen gunstige bedekte terreinen om vandaar uit verrassend toe te slaan op een voor hen gunstig tijdstip en daarna weer snel terug te trekken voordat onze versterkingen kunnen worden aangevoerd. De guerilla oorlog dus, waarbij de vijand zal vermijden om tot een beslissend treffen te komen, tenzij de verhoudingen dermate in zijn voordeel zijn (verrassing en een groot overwicht in aantal) dat de kans op een overwinning voor hem zeker is. Gedacht wordt hierbij aan: hinderlagen, beschietingen, optreden van sluipschutters, enz.

En op deze wijze van oorlogvoeren dient de GOI dus volledig gericht te zijn.

Hiertoe dienen op de volgende eigenschappen om een goed soldaat te zijn de meeste nadruk te worden gelegd:

- a. een uitmuntende wapenkennis, niet alleen van het eigen wapen, maar ook van de wapens, die in de afdeling, waartoe de man behoort, aanwezig zijn. Vwb de groep uit een tirailleurcompagnie dienen allen dus op de hoogte te zijn van geweer, sten, brenmitrailleur en handgranaat. Deze kennis beperkt zich niet uitsluitend tot het goed met deze wapens kunnen schieten, c.q. werpen met handgranaten, maar strekt zich ook uit tot het grondig op de hoogte zijn van de werking, waardoor tevens het juiste onderhoud ervan verzekerd wordt. Hierdoor bereikt men dan weer dat de man niet bang is voor een wapen, maar er vertrouwen in krijgt.
- b. uitmuntende terreinvaardigheid d.i. zich onder alle omstandigheden in elk terrein in de juiste formatie voortbewegen

en zich hierbij op de beste wijze aan het terrein weten aan te passen (camouflage.)

- c. grondige kennis van zijn tegenstander, vooral wat betreft zijn tactiek en zijn wapens.

Maar boven alles: leer de soldaten zelfvertrouwen. Leer hun vertrouwen te hebben in eigen bewapening, in hun kameraden en in hun commandanten. Als zij weten wat zij met hun geweer kunnen bereiken, wat voor afwijking dit eventueel heeft, wat er aan hapert als er een vuurstoring optreedt, hoe een handgranaat werkt, wanneer dit wapen gevaarlijk is, als zij weten wat zij aan hun vrienden hebben, dat zij op elkaar kunnen vertrouwen en vooral als zij het goede en bezielende voorbeeld van hun commandant zien dan krijgen zij die onschatbare factor: Zelfvertrouwen, waardoor een aanvoerder alles met zijn ondergeschikten kan bereiken. Door dit zelfvertrouwen kunnen enkelingen de strijd met succes aanbinden en voeren tegen een vele malen sterkere tegenstander, zoals reeds herhaaldelijk in Indonesië is voorgekomen.

Welke tactiek dient de KL soldaat nu bij de GOI geleerd te worden opdat hij zo goed mogelijk is voorbereid om de guerilla oorlog in dichtbegroeid geaccidenteerd terrein te kunnen voeren?

Het antwoord hierop is: de jarenlange ervaring van het KNIL heeft ons geleerd en dit hebben eveneens de KL-onderdelen in Indonesië bemerkt, dat die tactiek de meest aangewezen is, die te allen tijde is ingesteld op de a a n v a l, voornamelijk uitgevoerd met kleine eenheden (pelotons en groepen), die rusteloos achter de vijand aanzitten, hem overal aanvallen, zelfs als hij sterker in aantal is en hem nergens tot rust laten komen.

Dit brengt voorts het grote voordeel met zich mede, dat door dit voortdurend aanvallend optreden het moreel bij onze eigen troepen stijgt en tegelijkertijd bij de tegenpartij dit in een veel sterkere mate daalt.

Hieruit volgt tevens dat het tegenovergestelde d.i. een passief defensief optreden, waarbij onze troepen zich niet buiten hun stellingen durven te vertonen volkomen onjuist is. Een dergelijk optreden wordt door de tegenpartij steeds als zwakte opgevat, hetgeen zijn moreel en activiteit verhoogt, terwijl ons moreel daardoor achteruitgaat.

Om een voorbeeld hiervan uit de practijk te geven, zoals dit vele malen is voorgekomen:

Een detachement ter sterkte van 1 à 2 pelotons gelegerd in een klein plaatsje (een „post”) ergens in Indonesië wordt bij duisternis herhaaldelijk beschoten door kwaadwilligen bewapend met geweren, lichte automatische wapens en mortieren. Stelt U zich dit bivak voor als een oud KNIL kampement of Veldpolitiekazerne of desnoods enige bij elkaar gelegen Inlandse woningen, omgeven door een draadversperring, voorts een gevechtsofstelling in geval van alarm en mogelijk nog enkele hindernissen en boobytraps buiten de versperring.

Iedere avond nu zodra het goed en wel donker is begint het schieten. Op elk lichtpuntje in het bivak wordt geschoten, uiteraard met weinig succes voor de tegenpartij. M a a r : onzerzijds alarm en zo nu en dan terugvuren als wij menen een doel te zien, zonder natuurlijk iets te reken. En wat is het gevolg hiervan: dat de tegenpartij succes heeft, dat onze troep opgeschrikt wordt, hierdoor niet de nodige rust krijgt,

waardoor zij afgemat wordt en overdag niet fit genoeg meer is om de bevolen diensten naar behoren te vervullen. Bovenal weet de tegenpartij echter ons moreel te doen dalen, terwijl dat van hem, doordat hij ons praktisch ongehinderd weet te beschieten, zienderogen stijgt.

Dit nu is het passief defensief optreden. Een ieder zal het er mee eens zijn dat dit fout is.

Hiertegenover staat de DetC, die zijn troep goed geoefend heeft in het optreden bij nacht, zich geruisloos met een kleine afdeling ter sterkte van een groep door het terrein weet te verplaatsen en op een korte afstand (misschien reeds op 500 m) buiten het bivak een hinderlaag weet te leggen, waarmede hij het succes heeft dat hij de tegenpartij een gevoelige nederlaag toebrengt, met gevolg dat de nachtelijke schutters er voorlopig genoeg van hebben en onze troep rustig kan slapen.

Ziet hier de tactiek van een actief offensief optreden: de aanval, er op uitgaan, met een kleine vastberaden groep militairen, een ieder voorzien met het nodige zelfvertrouwen, dat leidt tot de overwinning.

Dit zijn de kerels waar men van op aan kan!

4. De „kunst” van het patrouilleren.

Hierboven werd reeds aangegeven, dat de beste wijze van bestrijding van de guerillatactiek van de tegenpartij is hem met zijn eigen methodes aanpakken, d.w.z. een verrassend en aanvallend optreden met kleine eenheden, die zich geruisloos en met mijding van de wegen door het terrein verplaatsen.

Voor een juist optreden is derhalve, behalve voortdurende waakzaamheid, vooral nodig een intensieve patrouillegang. Een geregelde patrouillegang voorkomt activiteit van de verzetspartij, verschaft contact met de goedwillende bevolking en boezemt deze vertrouwen in; tevens brengt zij de troep de onontbeerlijke terreinkennis bij en verhoogt zij de gevechtvaardigheid en het uithoudingsvermogen. Zij waarborgt het initiatief aan onze zijde en houdt het moreel van de troep hoog.

Hierbij zal men voor ogen dienen te houden, dat dit patrouilleren zal geschieden in streken, waar voortdurend kans bestaat op tegenstand van verzetslieden, die bewapend zijn met moderne vuurwapenen. Het gaat hierbij niet om het zo snel mogelijk afleggen van een zo groot mogelijke afstand en het domweg volgen van wegen; doch de patrouille dient zich met overleg door de kampongs te bewegen, zich op niet verwachte plaatsen en op ongeregelde tijdstippen bij de bevolking te vertonen en eveneens zo nu en dan de omgeving ongezien waar te nemen.

Deze „kunst” van het patrouilleren nu moet de troep geleerd worden. De troep moet dus opgeleid worden tot patrouillesoldaten, die tezamen in kleine eenheden, veelal de sterkte van een peloton niet te boven gaande, zelfstandig kunnen optreden in uitgestrekte gebieden.

Hoe wordt nu deze kunst van het patrouilleren in Nederland tijdens de GOI aan de troep onderwezen?

Zoals reeds gezegd vindt de GOI plaats aan het einde van de Europese Gevechtsopleiding. De KNIL-instructeurs kunnen dus voortbouwen op een hoeveelheid wapenkennis en terreinvaardigheid, die de troep zich eigen heeft weten te maken. Onvolkomenheden in deze opleiding wreken zich tijdens de GOI en dienen dan te worden hersteld cq opnieuw te worden geleerd.

De wijze van onderricht tijdens de GOI bij een infanterie bataljon is nu dat de troep eerst gedurende een periode van ongeveer 7 dagen (d.i. ongeveer twee oefenweken) een beginopleiding krijgt waarin o.m. onderricht wordt gegeven betreffende: opstelling en indeling van een patrouille ter sterkte van een groep, formaties waarin deze groep zich door het terrein beweegt, kleine reactie-oefeningen op schoten van sluipschutters uit diverse richtingen, hinderlagen, omsingelen en doorzoeken van huizen, overtrekken van rivieren en sawahs, ondervragen en binden van gevangenen, maatregelen tijdens transporten, enz.

Na deze periode wordt overgegaan tot het uitzenden van dagpatrouilles. Hierbij worden allerlei soorten weerstanden geënceneerd, waarbij opgetreden dient te worden, zoals in de eerste periode werd geleerd. De werkelijkheid wordt hierbij zo goed mogelijk nagebootst.

Tevens wordt bij al deze oefeningen sterk de nadruk gelegd op de kennis en het gebruik van de Maleise taal. De KNIL-instructeurs zorgen er voor, dat de meest gebruikelijke Maleise woorden spelenderwijze geleerd worden. Dit komt vooral te pas bij het ondervragen van gevangenen en gidsen.

Bij deze dagpatrouilles wordt aanvankelijk een traject afgelegd van ongeveer 10 km. Daarna wordt dit traject geleidelijk aan vergroot tot 25 km, waardoor het voordeel wordt bereikt dat het uithoudingsvermogen van de man zo hoog mogelijk wordt opgevoerd. Meerdere malen blijkt nl. dat de troep wel een flinke afstand langs de weg kan afleggen, maar zodra de weg verlaten wordt en door het ongelijke terrein wordt gepatrouilleerd, treedt onmiddellijk vermoeidheid op en gaat de gevechtsvaardigheid verloren. En juist dit patrouilleren door het terrein heeft de troep zo zeer nodig. Men dient er van doordrongen te zijn dat speciaal het volgen van wegen in Indonesië de gevaarlijkste wijze van patrouilleren is.

Tenslotte worden in de beide laatste oefenweken enkele grote oefeningen gehouden, t.w.: een oefening waarbij met enige compagnieën een daartoe geschikt boscomplex of een klein dorp volledig bij duisternis wordt omsingeld en vervolgens bij het aanbreken van de dag grondig op tegenpartij wordt doorzocht. Deze oefening is dus te vergelijken met het omsingelen en doorzoeken van een kampong of een stuk dichtbegroeid terrein. Vanzelfsprekend wordt bij een dergelijke oefening een aantal militairen aangewezen als tegenpartij, die onder leiding van enkele KNIL-instructeurs de vijandelijke bende imiteren.

Een tweede grote oefening, welke veelal als meerdaagse oefening wordt gehouden, is gebaseerd op de zgn. „free for all” training, genoemd in „Army in India Training Memoranda 1942 (Nos 2-12 Consolidated).” Bij deze oefening wordt van de volgende opzet uitgegaan: er wordt een traject van 40—50 km uitgezet, hetwelk in twee dagen door een groot aantal (12—18) patrouilles, elk ter sterkte van één peloton moet worden afgelegd.

De ene helft van deze patrouilles legt het traject af in de richting met de wijzers van het uurwerk, de andere helft tegen de wijzers van het uurwerk. Voorts vertrekken de pelotons met onderlinge tussenruimte van ongeveer 20 minuten uit de kazerne. Elk peloton is nu gedurende de gehele duur der oefening de tegenstander van ieder ander peloton. Voorts is bij elk peloton een scheidsrechter ingedeeld. Aangezien de pelotons vrij zijn in hun bewegingen, mits zij het traject maar

volgen, — zo is het o.m. ook toegestaan burgerbevolking uit te horen (alleen géén vijfde colonne-practijk), — kunnen alle handelingen uit de kleine oorlog bij deze oefening volledig worden nagebootst.

Tevens worden door de leider der oefening nog afzonderlijke ploegjes sluipschutters uitgezonden, die voor enige speciale verrassingen zorgdragen.

Het doel van de oefening is dat de pelotons elkaar zoveel mogelijk afbreuk trachten te doen. Hiervoor worden door de scheidsrechter punten toegekend, volgens een tevoren door de leider vastgesteld schema.

Ook het bivak betrekken geschiedt onder oorlogsomstandigheden. Voorts kan het zelf koken worden beoefend.

In het bijzonder is dit een oefening waarbij van de pelotonscommandant en zijn ondercommandanten het uiterste wordt gevraagd.

Voor de drie pelotons met het hoogst aantal punten worden prijzen toegekend, waardoor het enthousiasme en de wil tot overwinning ten zeerste worden aangemoedigd.

Na afloop van de oefening wordt door de PCn een patrouilleverslag ingediend, terwijl door de bij de pelotons ingedeelde scheidsrechters een rapport wordt opgemaakt omtrent gevoerde acties, geoefendheid, terreinvaardigheid, uithoudingsvermogen enz. Door deze rapporten krijgen de BC en de CCn een goede indruk omtrent de geoefendheid van hun pelotons.

Uit het vorengenoemde Training Memoranda moge nog het navolgende omtrent deze „free for all training” worden aangehaald:

„Training Regulations include instructions regarding onesided exercises. The value of such exercises is limited to the teaching of specific fundamental tactical lessons. They have no value in preparing a unit or a commander for the events of war. Once individual training is completed it should be unusual for any unit, or sub-unit or even for a pair of men to carry out a tactical exercise without a full-sized enemy acting in opposition. The enemy will be free, within the bounds of realism, to use his cunning unhampered by any umpiring restrictions which may limit his liberty of action. Two-sided exercises need not be designed to teach any pre-conceived lesson; they can be left to produce their own lessons, and this they will surely do even if the two opposing forces never meet.

The value and interest of this training have been great and all formations should experiment with it.”

Deze soort oefeningen zijn voor de GOI bijzonder geschikt, aangezien hierbij het patrouilleren, bivakbetrekken, enz. in verzetsgebied op de juiste wijze kan worden weergegeven. Zeer veel waarde dient ook gehecht te worden aan de bespreking, die na afloop van de oefening, pelotonsgewijze door de scheidsrechters worden gehouden.

Tenslotte: wat kan ter voorbereiding van de GOI reeds tijdens de Europese Gevechtsopleiding geschieden, opdat de uren uitgetrokken voor de GOI zo economisch mogelijk gebruikt kunnen worden? De oplossing van deze vraag wordt gevonden in het onder pt 2 hiervoren genoemde schrijven van de CHGS, waarin staat aangegeven, dat ter voorbereiding van de GOI de nadruk moet worden gelegd op:

- het zich geruisloos door het terrein bewegen (ook des nachts),
- het schieten op plotseling te voorschijn komende doelen,
- evenwichtsoefeningen,

- luisteroefeningen, om te kunnen uitmaken uit welke richting een schot komt of andere geluiden te leren kennen.
- gebruik van de ogen bij nacht,
- oefeningen in snelle reactie,
- geweervechten in bedekt terrein,
- handgranaatwerpen.

5. Tegen de tactiek van de GOI naar voren gebrachte bezwaren.

a. de manschappen lopen te dicht opgesloten, waardoor de formatie te kwetsbaar is. Dit is inderdaad een zeer ernstig bezwaar, waarmee ter dege rekening dient te worden gehouden.

M a a r : wanneer lopen de manschappen zo dicht opgesloten? Niet in open of overzichtelijke terreinen, wanneer men nl. in dergelijke terreinen ageert dienen vanzelfsprekend de Europese gevechtsformaties te worden aangenomen met zijn grote tussenruimten en afstanden tussen de enkele man en tussen de afdelingen onderling. Wanneer men echter in het dichte zwaar begroeide terrein komt, welk terrein men in Nederland practisch niet kent zodat de GOI juist op dit soort terrein zo sterk de nadruk moet leggen, dient de gesloten formatie gebruikt te worden.

Het is ook eigenlijk vanzelfsprekend, want de gesloten formatie (d.i. de colonne met enen) in het dicht begroeide terrein heeft de navolgende voordelen:

- gemakkelijker gevechtsleiding,
- eenvoudiger om verband te houden,
- minder zichtbaar,
- een geruisloze opmars is mogelijk,
- men komt in het moeilijke terrein gemakkelijker en sneller vooruit,
- het doorgeven van berichten en tekens is eenvoudiger,
- het moreel van de man is hoger, doordat hij zich niet alleen gevoelt, er kan veel sneller gereageerd worden bij contact met de tegenpartij, omdat de commandant zijn afdeling inderdaad in de hand heeft.

Daartegenover blijft echter het ernstige nadeel bestaan van een grotere kwetsbaarheid. Aangezien echter de voordelen met betrekking tot het opgesloten lopen in deze dicht begroeide terreinen overwegend zijn, dienen wij dit grote nadeel te accepteren. Voorts kunnen wij dit gemakkelijker aanvaarden naarmate de geoefendheid van onze tegenstander geringer is en hij over geen of slechts weinige moderne vuurwapens beschikt. Toch neemt zulks niet weg dat zodra het terrein weer „open” wordt de gesloten formatie dient te worden verlaten en de afdeling in een open of half gesloten formatie voorwaarts gaat.

Als algemene regel kan aangenomen worden, dat men in open terrein in een open of half gesloten formatie loopt, in dichtbegroeid terrein daarentegen in een gesloten formatie. Het is dus zeer wel mogelijk dat bij verplaatsing door het terrein waar kans bestaat op tegenstand van een met moderne vuurwapens bewapende vijand men het ene ogenblik in een open of half gesloten formatie loopt en het volgende ogenblik in een gesloten formatie. Dit hangt geheel af van het terrein: „de tactiek wordt beheerst door het terrein.”

Zodra men echter in contact komt met de tegenpartij neemt men de maatregelen die nodig zijn en wordt vanzelfsprekend de gesloten formatie verlaten.

b. het marstempo is te langzaam.

Dit bezwaar blijkt ten rechte niet te bestaan, omdat degenen die dit bezwaar naar voren brachten zich niet duidelijk voor ogen stelden wanneer de troep zo langzaam loopt. Dit langzame patrouilleren geschiedt alleen wanneer men de tegenpartij wil verrassen. Deze is dus in de omgeving en geen 20 km van ons verwijderd. Indien de tegenpartij niet in de onmiddellijke nabijheid vermoed wordt, patrouilleert men in een normaal marstempo, d.w.z. in een zodanig tempo dat men de omgeving behoorlijk in zich kan opnemen. Eerst wanneer men dicht bij de tegenpartij is, gaat men langzaam lopen teneinde zo geruisloos mogelijk en verrassend te naderen.

Aan dit langzame marstempo nu wordt tijdens de GOI zulk een ruime aandacht besteed omdat de Nederlandse soldaat graag praat, fluit en zingt, tegen alles aantrapt wat voor zijn voeten ligt, kortom veel lawaai maakt. En dit is juist wat onze soldaten afgeleerd moet worden, aangezien deze fout, wanneer men de kans heeft plotseling op tegenpartij te stuiten, mens en levens kan kosten.

Tevens moge hierbij naar voren worden gebracht dat de waarde van een patrouille niet afgewogen wordt naar het aantal afgelegde kilometers. Bij patrouilles voor machtsvertoon gaat het niet om afstanden. Het is dikwijls beter een gehele dag in een stuk terrein van enkele km² steeds weer van onverwachte zijde ergens binnen te vallen en zo de tegenpartij voortdurend te verrassen, waardoor deze geen ogenblik rust krijgt en op een gegeven moment zijn heil zoekt in de vlucht naar streken waar niet zo gepatrouilleerd wordt. Deze patrouilles vorderen tijd, daar steeds gedurende een vrij lange periode kampongranden, doorwaadbare plaatsen in rivieren of knooppunten van wegen geobserveerd dienen te worden. Geen kilometerverslinders dus, maar kerels dienen wij te hebben, die door hun rusteloos patrouilleren de tegenpartij uit hun gebied weten te verdrijven.

6. Belangstelling voor de GOI.

De belangstelling van de militairen voor de cursus GOI is zeer groot. In het begin van de cursus blijkt meestal een tegenzin te bestaan, maar deze verandert langzamerhand, waardoor tegen het midden en het einde van de cursus de interesse uitstekend is. Gelukkig beschikt het IBVI over verschillende zeer goede instructeurs, die uit eigen ervaring kunnen vertellen, zodat het grote voordeel bereikt wordt, dat zij de volle aandacht van hun klas weten te krijgen.

Vaak wordt in het begin van een cursus geconstateerd, dat bij velen angst bestaat om naar Indonesië te gaan, vrees voor het onbekende. Begrijpelijk, want men weet in Nederland zo bitter weinig over Indonesië. En dan blijkt vaak aan het einde van de cursus dat deze angst radicaal veranderd is in nieuwsgierigheid om Indonesië te zien en het land te leren kennen.

Uiteraard werkt het goed slagen van een cursus mede indien de instructeurs de beschikking hebben over een voldoende hoeveelheid losse munitie en springmiddelen. Vooral aan dit laatste heerst vaak een gebrek. En toch is dit zo noodzakelijk om de militairen goed op hun taak voor te bereiden, opdat zij weten wat hun eventueel te wachten kan staan.

Zeer wordt ook geapprecieerd als KNIL-instructeurs tezamen met

enige soldaten als tegenpartij gebruikt worden, vooral indien de mogelijkheid bestaat zich in het tenue van deze verzetspartij te vertonen. Bij deze oefeningen wordt dan de Maleise taal gebruikt, vaak een mengmoes van Nederlands en Maleis, zodat de militairen hier zo veel mogelijk van opsteken.

Bij de SROI en kaderscholen laten de instructeurs aan het einde van de GOI de cursisten soms een opstel maken omtrent de zojuist gehouden cursus GOI. Dit opstel wordt anoniem ingediend en een ieder dient in dit opstel critiek te leveren op de GOI, zowel goede opbouwende critiek als bezwaren, die tegen de cursus bestaan. Uit deze opstellen kunnen de instructeurs veel leren en bij volgende cursussen hiermede rekening houden.

Ter illustratie moge uit verschillende opstellen enkele punten hieromtrent geciteerd worden.

- „Werd er vroeger gemopperd als wij een dag velddienst hadden of een vuil geweer kregen door schietoefeningen, deze weken is er niet gekankerd. Laat dat een bewijs zijn van animo en interesse voor de stof. Wij moeten nu eenmaal naar Indië en wij gaan er dan graag zo naar toe dat wij voor die taak het best zijn berekend.”
- „De hele cursus, niet enkel de GOI, moest staan in het kader van Indonesië. Daarom had ik zo gaarne gehad dat de GOI mij nu werkelijk een goed beeld van Indië gaf. Ik ben daarin teleurgesteld. Niet wat opleiding betreft, niet wat kader betreft, maar ik had zo graag veel over Indië gehoord. Dit is niet alleen aangenaam, maar zeer en zeer noodzakelijk. Een voorbereid man is alles, en zeker in Indië. Volgens mij zijn de meeste jongens niet op Indië voorbereid en dat wreekt zich op een of andere manier. (Ik hoop dat ik ongelijk heb).”
- „Het kader denkt dat wij ook beroeps zijn en verwacht daarom van ons dat wij hetzelfde presteren als zij. Maar wij hebben een prettige tijd gehad en hebben dingen geleerd die ons zeker te pas zullen komen in Indië.”

De GOI-cursus voor de specialisten is veel korter van duur ongeveer 70 uren. En juist dezen hebben de opleiding zo hard nodig. Veelal komt er van hun specialistenwerkzaamheden in Indonesië door diverse omstandigheden niet veel terecht en verrichten zij hun dienst vrijwel uitsluitend als tirailleurs. Het bezwaar van deze te korte opleidingstijd komt in vele opstellen van het specialistenkader naar voren.

- „De opleiding was zeer leerzaam. Goede instructie, zodanig dat er veel van blijft hangen.”
- „Wij zijn omtrent het gevecht in Indonesië veel wijzer geworden. Echter te korte opleidingstijd. Nog meer uitwijden omtrent Oosterse wijze van vechten.”
- „De opleidingstijd is veel te kort. Opleiding op zich zelf is zo natuurgetrouw mogelijk en wordt zeer realistisch voorgesteld, hetgeen de waakzaamheid en het enthousiasme bevorderen.”
- „Doch het voornaamste is wel de oefeningen bij avond, want deze benaderen dan zo ongeveer de omgeving, die wij ons moeten voorstellen en hierdoor is de verrassing voor degene, die patrouilleert groter en leert hij zodoende sneller ingrijpen.”
- „De duur is lang niet toereikend om werkelijke resultaten te hebben. Dit zal dan ook wel blijken, als wij b.v. met deze ervaring van die

zeven dagen ineens voor 'n dergelijk geval in de practijk zouden staan. Als ik mijzelf eerlijk naga, moet ik bekennen, dat er dan nog wel het een en ander aan zou mankeren. Het snelle handelen in de diverse gevallen van beschieting kan alleen geleerd worden, nadat het vele malen in de practijk is beoefend."

7. Resultaten.

Welke resultaten worden nu bereikt met de GOI?

Hieromtrent werden door mij enige vragen aan een BC voorgelegd, wiens bataljon deze cursus (in de wintermaanden!) had gevolgd. De vragen en antwoorden luiden als volgt:

Vraag 1. Wat is Uw oordeel over de waarde van de cursus GOI, welke de troep gedurende 5 weken in Nederland heeft genoten; heeft deze in algemene zin voldaan of heeft de troep er weinig aan gehad?

Antwoord. In het algemeen waren de commandanten van de oude bataljons hier, waar onze militairen aanvankelijk bij gedetacheerd waren, unaniem van oordeel, dat de militairen van mijn bataljon de best afgerichte waren van allen, die de laatste twee jaar zijn uitgekomen. Dit gold niet alleen tirailleurs maar vooral ook de specialisten, als chauffeurs, vbd personeel, mortieristen, carrierpersoneel en ook de betaalmeester.

De cursus GOI heeft in algemene zin wel voldaan, doch in de practijk alhier openbaarde zich gemis aan terreinvaardigheid. Men kon zich geen voorstelling vormen van het Indische landschap, hetgeen bleek uit de mij gestelde vraag: Is dit nu een kampong, Overste?

Vervolgens lijkt het mij gewenst meer aandacht te besteden aan het nachtwerk en de beoefening van VPTL.

Vraag 2. Herinnerde de troep zich bij aankomst in Indonesië nog iets van de GOI, of waren zij alles reeds vergeten?

Antwoord. Deze vraag kan ik niet beantwoorden, daar het bataljon versplinterd werd over drie oude bataljons, zodat ik geen controle had over mijn troep. Wel adviseer ik bij de GOI het lagere kader (sergeanten en korporaals) zoveel mogelijk zelfstandig te laten optreden, aangezien hier juist van dit kader veel initiatief en organisatievermogen wordt geëist. In dit verband wil ik er nadrukkelijk op wijzen, dat het stelsel van in Nederland bevorderen m.i. radicaal verkeerd is. In mijn bataljon — zowel thans als in mijn vorige periode — bleken vaak de in Nederland bevorderden ongeschikt, terwijl uit de troep in zeer korte tijd goede grCn en opv grCn naar voren kwamen.

Vraag 3. Wat is het meest waardevolle gedeelte van de cursus geweest, zodat daar de meeste nadruk op gelegd kan worden?

Antwoord. a. patrouilleformaties (wijze van lopen in bepaalde terreinen, overtrekken van open sawah's, kali's, in algemene zin dus eenvoudige toepassing van het voorschrift VPTL; b. kijk op het terrein, dit in verband met de juiste plaatsen van hinderlagen; c. het observeren bij duisternis; d. nachtmarsen (stilte, wijze van voortbewegen).

De „free for all” oefening is het meest waardevol geweest van de cursus.

Vraag 4. Welke gebreken vertoont de cursus GOI en wat dient eventueel hierbij te worden opgenomen?

Antwoord. Gebrek aan kennis van de taal, onvoldoende kennis

van zeden en gewoonten van het volk, meer kennis van de omgang met lagere BB-ambtearen (loerah's en kepala kampong) is nodig.

Een gebrek is de geringe toegewezen oefeningsmunitie.

Vraag 5. Waaraan zijn in algemene zin de verliezen (gesneuvelden en gewonden), die het bataljon geleden heeft, te wijten?

Antwoord. Wij hebben 5 doden en enkele gewonden. De geleden verliezen zijn zuiver „reglementair” en niet het gevolg van onbekendheid. Een dode betreuren wij als gevolg van een ongeluk met benzine, waardoor betrokkene is verbrand. Enkele gewonden als gevolg van con-voibeschietsen en een paar gewonden als gevolg van het feit, dat de 2 inch mortier niet stevig genoeg stond opgesteld, waardoor de grondplaat was verzakt. Een andere gewonde is te wijten aan onvoorzichtigheid bij het nakijken van een bren.

Uit de beantwoording van bovenstaande vragen blijkt o.m. zeer duidelijk, dat aan kennis van land en volk zeer veel aandacht dient te worden besteed. Ten rechte ligt dit in eerste instantie op de weg van de officier, die les geeft in Land- en Volkenkunde, maar dit neemt niet weg dat tijdens de GOI hier eveneens over gesproken wordt. Uiteraard worden diverse films over Indonesië vertoond en de nodige foto's bekeken. Dit blijkt echter niet voldoende te zijn.

Beter is m.i. als verschillende terreinvoorwerpen aanschouwelijk worden voorgesteld. Zo is te Harderwijk bij de 1e Kaderschool Infanterie een volledige kampong gebouwd, bestaande uit verschillende typen inlandse huisjes, een mesdjid (moskee), een wachthuisje, karbouwenstal, wasplaats in een kali, enz.

Voorts gaan de pelotons bij toerbeurt een dag onder leiding van de officier, die les geeft in land- en volkenkunde, naar het Indisch Instituut te Amsterdam, alwaar een gedeelte van de praktische verzameling nauwkeurig wordt besproken en bekeken. Hierdoor wordt bereikt, dat vwb het kader, dit althans een betere indruk krijgt van het Indische landschap dan voorheen het geval was.

8. Leermiddelen.

Bij de GOI-cursus worden de navolgende voorschriften enz. gebruikt:

- a. oefeningsaanwijzing 73 en 31, VPTL in woord en beeld (deeltjes I t/m IX), diverse brieven en rapporten. Voorts enige stencils o.m. betreffende aanwijzingen omtrent het optreden van Nederlandse troepen in Indië (dit handelt over het overnemen, inrichten, beveiligen, enz. van militaire posten) en een aantal voorbeelden uit de harde praktijk van 1945 tot heden.
- b. Bij de scholen (SROI en kaderscholen) wordt bovendien nog onder-richt gegeven in terreinleer (Handleiding no. 2615). Een aantal Indische topografische kaartbladen is beschikbaar, waardoor de Indische kaart het kader niet meer vreemd is als zij in Indonesië aankomen.

Tenslotte moge hierbij tevens vermeld worden het demonstratiepeloton van het IBVI te Nijmegen. Aan het einde van elke cursus wordt nl. door een peloton van dit onderdeel een demonstratie gegeven betreffende allerlei kleine contactoefeningen, zoals deze tijdens de GOI-cursus werden georganiseerd. Dit is een zeer goede herhaling, waarbij de puntjes nog eens extra op de i's worden gezet. De demonstratie wordt

tweeledig gegeven nl. fout en goed, waardoor het geheel voor de soldaat duidelijk en gemakkelijk te begrijpen is.

9. Slotopmerking.

Met het bovenstaande hoop ik aangetoond te hebben de waarde van de GOI in de practijk. Ik ben ervan overtuigd, dat, alhoewel de cursus nog geenszins ideaal is, toch in de korte beschikbare tijd iets bereikt wordt, waardoor de troep beter voorbereid op zijn taak naar Indonesië vertrekt dan vóór 1948 het geval was. In elk geval heeft de soldaat enig begrip gekregen van de wijze, waarop hij aldaar moet optreden en in de meeste gevallen is hij over de angst voor het onbekende heen gekomen, zodat hij met vertrouwen in eigen kunnen naar Indonesië toegaat.

Waar dit laatste wordt bereikt, is alle moeite beloond.

Men mag niet verwachten, dat na een dergelijke korte opleiding, de man nu ook als „geoefend” militair aankomt, daarvoor is de opleidingstijd veel te kort.

10. Bronnen.

De in pt. 8 genoemde voorschriften, brieven, rapporten, enz. werden tevens gebruikt als bronnen voor dit artikel.

NIEUWE UITGAVEN

VAN CAPITULATIE TOT CAPITULATIE. Een beknopte historische en technische beschrijving van de militaire gebeurtenissen in Nederland tijdens de Duitse bezetting van Mei 1940 tot Mei 1945 door **D. A. van Hilten**, Generaal-majoor van de Generale Staf b.d. Uitg. Sythoff's Uitg. Mij., Leiden. Pr. f 22.50.

Na de bevrijding bestond bij het Nederlandse volk slechts een vage indruk van de gebeurtenissen, die in de jaren 1940—'45 als een vloedgolf over dit volk waren heengeslagen en waaruit Nederland gehavend en ontredderd opdook.

Het beknopt overzicht van de krijgsverrichtingen der Koninklijke Landmacht 10—19 Mei 1940, samengesteld bij de Sectie Krijgsgeschiedenis van de Generale Staf, gaf belangstellenden een objectief verslag van hetgeen in deze Meidagen voorviel en (behoudens voor Zeeland) eindigde te Rijsoord.

Van hetgeen op militair gebied daarna in en om ons land gebeurde bestond tot voor kort geen samenhangend relaas en van Duitse zijde geen getuigenis, anders dan het welsprekende maar toch ongenoegzame afgelegd door verlaten bunkers en verwoeste woonwijken. Dat hiervoor nochtans belangstelling bestaat beeweest de grote opkomst toen Generaal

van Hilten 10 Dec. 1948 voor de Vereniging ter boefening van de Krijgswetenschap een voordracht over dit onderwerp hield. Thans is deze leemte geheel gevuld door het voortreffelijke, met vele foto's en uitstekende kaarten verluchte werk, dat Generaal van Hilten aan vorenbedoeld onderwerp heeft gewijd. Niemand beter, of eigenlijk gezegd niemand anders dan hij had dit kunnen doen.

Als Hoofd van de Sectie Krijgsgeschiedenis van de Generale Staf heeft hij niet alleen kennis kunnen nemen van de geallieerde visie, maar in gevangenschappen, internerings- en krijgsgevangenkampen de voormalige Duitse generaals kunnen ondervragen.

Zodoende is een objectief en zo waarheidsgetrouw mogelijk verhaal gekregen van de militaire gebeurtenissen in Nederland van 1940—1945 onder vreemde heerschappij en de krijgsverrichtingen uit het tijdvak September 1944 tot Mei 1945, welke hebben geleid tot de bevrijding van het Nederlandse grondgebied. De Binnenlandse Strijdkrachten, de Kon. Ned. Brig. „Prinses Irene” en de Stoottroepen vinden hierin uiteraard een plaats. Hoewel schr. door het weglaten van zijn functie heeft gemeend te moeten doen uitkomen dat hier geen „officieel” relaas wordt gebo-

den, geloven wij toch dat niet vele retouches nodig zullen zijn.

Schr. zegt in de inleiding dat zijn boek bestemd is voor hen, die hunkeren om kennis te nemen van de in onderling verband gebrachte grote historische gebeurtenissen op militair gebied, welke zich in bezet Nederland en nabij zijn grenzen hebben afgespeeld. Niemand hunner zal dit boek onvoldaan uit handen leggen. Voor studerende militairen achten wij het onontbeerlijk. Zij zien hier hoe ons land in een grote bondgenootschappelijke oorlog door modern bewapende tegenstanders werd aangevallen en verdedigd. C.

„OVER HET BENDEWEZEN OP JAVA”

door Prof Dr P. M. van Wulfften Palthe, oud-hoogleraar aan de Geneeskundige Hogeschool te Batavia.

Uitg. N.V. Uitg. en Drukkerij van F. van Rossen, Amsterdam-C. Prijs f 1.45

In deze brochure behandelt de schrijver op grond van studie en persoonlijke ervaring, verkregen uit psychologisch onderzoek van bendeleiders en bendeleden, een zo in het bijzonder voor de huidige omstandigheden belangrijk onderwerp: de bende-vorming in Oosterse landen in het bijzonder in Indonesië

Op beknopte wijze worden achtereenvolgens behandeld de verschillende typen van benden, van het traditionele Javaanse bendewezen, waarbij groepvorming met magisch mystische inslag rondom een Leider, welk bende-type zich uitsluitend bezighoudt met rampok, d.i. diefstal van meerderen in vereniging gepleegd met geweld of onder bedreiging met geweld tot de benden, ontstaan als een volksbeweging van zuiver mystieke aard, met paradijsverlangens, verlangens naar een Heilstaat. Deze laatste

kunnen hun oorsprong vinden in Hindoe-Boedhistische overleveringen en geloofsleer dan wel hebben het Islamitisme als grondslag.

Voor al in tijden van beroering, wanneer de affecten hooggespannen zijn en een gezagsvacuum is ontstaan, die nog op een of andere wijze wordt aangewakkerd, heeft een vermenging van de bende-typen plaats. Anti-sociale, criminele benden en groepen en bewegingen, in doel en opzet, in oorsprong en oogmerk nog zó verschillend, in hun uitingen en hun gedragingen als massa raken zij onontwaarbaar verbonden zoals in elke revolutie overal ter wereld.

Na een algemene beschouwing gaat schrijver er toe over een inzicht te geven t.a.v. de ontwikkeling na Augustus 1945.

Na de oorzaken te hebben nagegaan welke tot deze ontwikkeling hebben geleid, geeft schrijver zijn zienswijze omtrent de toenemende invloed van het communisme, het vermogen van het Republikeinse leger om hiertegen op te treden en de houding van de desabevolking hiertegenover.

Het in de brochure behandelde onderwerp is van zeer groot belang.

De auteur belicht meer de psychologische achtergronden van het door hem behandelde onderwerp dan de innerlijke verschijnselen ervan, hoewel die ons meer grijpen. Echter juist daardoor is deze brochure een belangrijke bijdrage tot betere kennis van veel, zo niet alles, wat in Nederland onbegrepen is en vermoedelijk ook helaas onbegrepen zal blijven, dan wel opzettelijk verkeerd wordt geïnterpreteerd.

Lezing van deze brochure wordt een ieder, die het wel en wee van de miljoenen bevolking zeer na aan het hart ligt, warm aanbevolen.

P.

It is far better that weaknesses in training or operations be demonstrated in manoeuvres than in battle.

*(Lieutenant Colonel Forrest Caraway,
Infantry Instructor, Command and
General Staff College, MILITARY
REVIEW June 1949.)*

DE ORGANISATIE VAN WESTERSE UNIE EN ATLANTISCH PACT

door F. C. SPITS, *Reserve-Kapitein der Infanterie, werkzaam bij de Legervoortlichtingsdienst.*

In het vorige nummer van „De Militaire Spectator” werd een overzicht gegeven van de politieke en militaire organisatie van de Westerse Unie, waarbij de bevelsorganisatie verder niet ter sprake is gebracht. Wij laten over dit deel van de organisatie, dat zeker niet het minst spectaculaire is, nog enige bijzonderheden volgen.

De Bevelsorganen van de Westerse Unie.

In October 1948 werd ingesteld een *Comité van Opperbevelhebbers*, (Western Europe Commanders - in - Chief Committee) welke tot taak kreeg de bestudering van de tactische en technische problemen verband houdende met de verdediging van West-Europa. Tot voorzitter van het Comité werd benoemd Veldmaarschalk Montgomery. Verder maken deel uit van het Comité: Generaal de Lattre de Tassigny, commandant van de landstrijdkrachten, Luchtmaarschalk Robb, commandant van de luchstrijdkrachten en Vice-Admiraal Jaujard, de Vlagofficier-West-Europa.

Het Comité van Opperbevelhebbers is inzake de voorbereiding van een verdedigingsplan voor West-Europa verantwoordelijk aan WUCOS. Het ontvangt daartoe via WUCOS richtlijnen en bevelen van de Defensieraad.

In vreedetijd oefent geen der leden van het Comité enige bevelsbevoegdheid uit. Deze bevoegdheid wordt niet eerder dan bij het uitbreken der vijandelijkheden verleend. Het spreekt echter vanzelf, dat er maatregelen genomen zijn om in geval van conflict de feitelijke bevelvoering onmiddellijk te verzekeren.

Het Comité is niet verantwoordelijk voor de territoriale verdediging van de afzonderlijke landen. Een uitzondering vormt de territoriale luchtverdediging. De bevelhebber van de luchstrijdkrachten is in oorlogstijd niet alleen belast met de bevelvoering over de gehele tactische luchtmacht, die ter beschikking van de opperbevelhebber is gesteld, hij voert bovendien het commando over de luchstrijdkrachten, die bestemd zijn voor de territoriale defensie van N.O.-Frankrijk en de Benelux. Een dergelijke organisatie is noodzakelijk, omdat de operatiegebieden van de luchtverdediging en van de tactische luchtmacht gedeeltelijk samenvallen.

De positie van admiraal Jaujard als *Vlagofficier-West-Europa* (FOWE) is min of meer uniek. Wel heeft hij in vreedetijd als lid van het Comité van Opperbevelhebbers dezelfde rechten als de beide aangewezen commandanten van land- en luchstrijdkrachten en evenals deze is hij in oorlogstijd rechtstreeks verantwoordelijk aan de „Supreme Commander”, maar behalve voor die strijdkrachten, welke hem ter uitvoering van bijzondere opdrachten worden toegewezen heeft hij in oorlogstijd geen bevelsbevoegdheid over de zeestrijdkrachten, die in de Europese wateren opereren.

Een regeling als deze vindt zijn oorzaak in de omstandigheid, dat de West-Europese communicatie ter zee niet onafhankelijk kan worden beschouwd van het transoceanische verkeer. De operaties van de zee-strijdkrachten voorzover zij van invloed zijn op de operaties op het continent moeten daarom gerekend worden deel uit te maken van het grote strategische geheel, dat wereldomvattend is en dat zich uitstrekt tot gebieden welke ver buiten Europa liggen.

Elk der vier leden van het Comité van Opperbevelhebbers — dat wel „Uniforce” wordt genoemd — beschikt over een eigen hoofdkwartier — Uniter, Uniair, Unimer — dat georganiseerd is volgens het systeem van vier bureaux: G 1-Organisatie, G 2-Inlichtingen, G 3-Operaties en Opleiding en G 4-Logistiek.

Het hoofdkwartier van de Voorzitter van het Comité — Unilion — is met het oog op de noodzakelijkheid om met de leiding te Londen voortdurend contact te houden in twee echelons gesplitst. Het Parijse echelon maakt deel uit van het gezamenlijke Hoofdkwartier te Fontainebleau; het Londense echelon vormt de schakel tussen Fontainebleau en de Westerse Unie-organisatie te Londen.

De Organisatie van het Atlantische Pact.¹⁾

Het defensieorganisme van het Atlantische Pact, dat een vrij grote overeenkomst vertoont met dat van de Westerse Unie, heeft in grote lijnen zijn beslag gekregen op de inaugurele zitting van de *Noord-Atlantische Raad* op 17 September 1949.

Deze Raad, die is ingesteld krachtens art. 9 van het Pact is het leidinggevende politieke orgaan, dat in het geheel der Atlantische configuratie de eerste plaats inneemt en het hoogste gezag vertegenwoordigt. Het is samengesteld uit de Ministers van Buitenlandse Zaken der twaalf landen. Het voorzitterschap wisselt jaarlijks naar alfabetische volgorde (in de Engelse taal). De overige in te stellen organen zijn aan de Raad gesubordineerd.

De Defensie commissie ingesteld door de Raad en gevormd door de twaalf Ministers van Defensie is verantwoordelijk voor de uitvoering van de artikelen van het Pact, welke betrekking hebben op de zelfverdediging en de onderlinge bijstand in geval van agressie. Zij wordt hierin bijgestaan en geadviseerd door een *Militair Comité*, samengesteld uit de militaire vertegenwoordigers — stafchefs — der deelnemende landen. IJsland, dat er geen strijdmacht op na houdt, kan in het Comité vertegenwoordigd worden door een burger.

Als permanent orgaan van het Militaire Comité is te Washington gevestigd een *Permanente Groep*, waarin zijn opgenomen de vertegenwoordigers van de drie grootste mogendheden: de Verenigde Staten (Gen. Bradley), Engeland (Gen. Morgan) en Frankrijk (Luit-Gen. Ely). Het is het eigenlijke toporgaan, dat belast is met de coördinatie en integratie van de regionale verdedigingsplannen. Het heeft als zodanig de beschikking over een tamelijk omvangrijke militaire staf.

De beslissingen van de *Permanente Groep* behoeven de bekrachtiging van het Militaire Comité, dat hiertoe regelmatig bijeenkomt en zo nodig op voorstel van twee der leden bijeengeroepen kan worden.

¹⁾ De gegevens voor dit overzicht zijn ontleend aan de terzake uitgegeven officiële communiqué's.

Aanbeveling van de Permanente Groep, die de belangen raken van leden-staten, welke niet in de Groep vertegenwoordigd zijn, kunnen niet tot uitvoering worden gebracht, zonder de medewerking van deze niet-vertegenwoordigde leden. En bovendien — en hieruit blijkt eveneens hoezeer men waarborgen treft tegen bindende besluiten van de Groep over de hoofden van de andere leden heen — bestaat de mogelijkheid, dat de niet-vertegenwoordigde leden permanente verbindings-officieren te Washington benoemen.

De Permanente Groep vormt tevens de verbindingschakel tussen het Militaire Comité en de vijf Regionale Verdedigingsgroepen (zie schema) die tot taak hebben de regionale verdedigingsplannen op te stellen en deze via de Permanente Groep bij het Militaire Comité aan te bevelen. Zij werken nauw samen om deze plannen te integreren en om deze integratie zo volledig mogelijk te verwerkelijken is een regeling ontworpen, waarbij een land dat primair geen lid is van een bepaalde groep uitgenodigd kan worden aan de opstelling van het regionale verdedigingsplan mee te werken. Krachtens deze regeling zijn b.v. de Verenigde Staten in de drie Europese groepen vertegenwoordigd, zodat ze de enige mogendheid zijn, die in alle vijf groepen zijn vertegenwoordigers heeft.

Naast de politieke en militaire organen zijn nog een tweetal commissies ingesteld, die tot de financieel-economische sector gerekend kunnen worden. Zij onderstrepen door hun aanwezigheid de noodzaak van een nauwe samenwerking op politiek, militair en economisch gebied.

De Commissie voor Militaire Productie en Bevoorrading, (Military Production and Supply Board) is ingesteld door de Defensiecommissie. Aan haar is de taak toegewezen erop toe te zien, dat de plannen voor militaire productie en bevoorrading de algemene verdedigingsplannen in voldoende mate ondersteunen. Zij brengt rechtstreeks rapport uit aan de Defensiecommissie en is samengesteld uit twaalf „subministeriële” vertegenwoordigers van de verschillende landen. Een permanente staf zetelt te Londen. Om het de Commissie mogelijk te maken op het gebied van productie en bevoorrading als leidinggevend orgaan op te treden zijn de verschillende militaire instanties gehouden alle gegevens te verschaffen betreffende het benodigde en eventueel overtollige materieel. De commissie is voorts gemachtigd de Defensiecommissie aanbevelingen te doen tot opvoering van de productie en tot de bouw van nieuwe fabrieken of installaties. Verder brengt zij advies uit inzake de productie van nieuw of verbeterd materieel. Ook de bestudering van het gehele omvangrijke probleem van de standaardisering van wapens en munitie behoort tot haar competentie.

Opm.: De Commissie heeft geen directe bemoeienis met de toewijzing van wapens en uitrusting ingevolge het militaire hulpprogram. Deze toewijzing geschiedt op grond van de tweezijdige verdragen, die met de ontvangende landen afzonderlijk zijn gesloten. Evenmin kan de Commissie gezag doen gelden op het terrein der z.g. strategische strijdmiddelen als atomische wapens, lange-afstandsbommenwerpers enz.

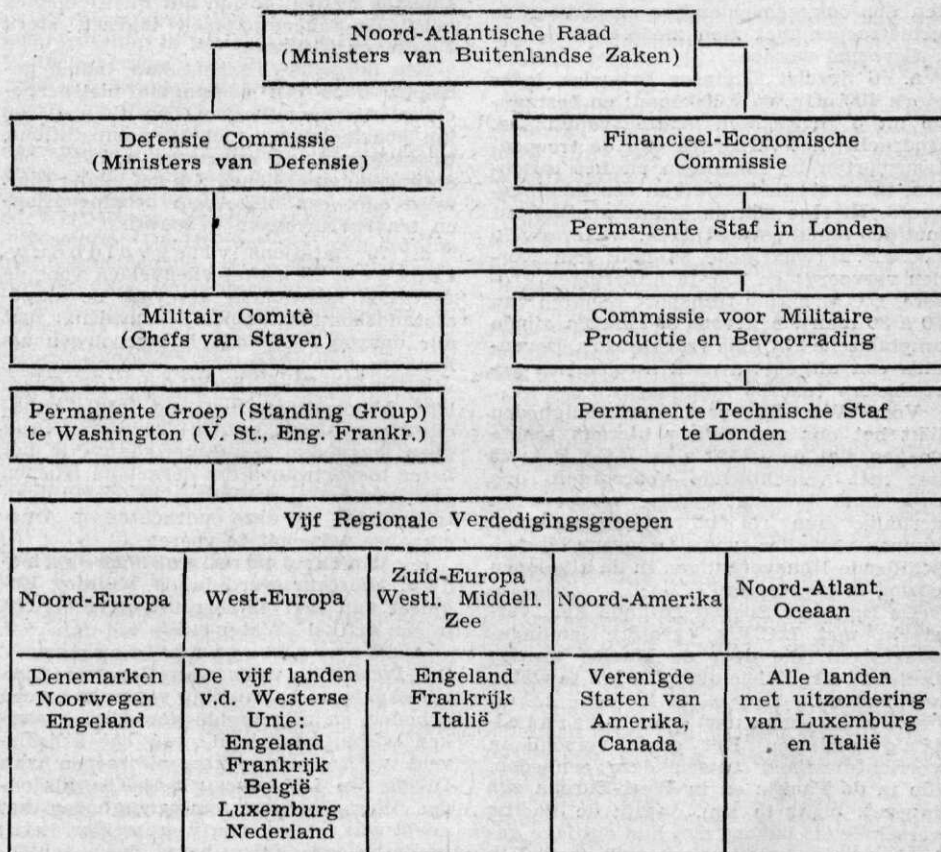
De Financieel-Economische Commissie. (Defence Financial and Economic Committee) is door de Noord-Atlantische Raad ingesteld in zijn tweede zitting op 18 November j.l. te Washington. De taak van

de Commissie is in het algemeen het uitbrengen van advies aan de Raad over datgene wat verband houdt met het financieel-economisch aspect van de te nemen verdedigingsmaatregelen. Als zodanig werkt ze nauwkeurig samen met de Commissie voor Militaire Productie en Bevoorrading. Ze heeft dezelfde status als de Defensiecommissie en brengt evenals deze rechtstreeks rapport uit aan de Raad.

De Commissie is samengesteld uit de betrokken ministers der twaalf landen of vertegenwoordigers op eenzelfde — ministerieel — niveau. Het voorzitterschap rouleert jaarlijks en naar alfabetische volgorde te beginnen met de Verenigde Staten van Amerika. Het secretariaat en een permanente staf, zijn beide te Londen gevestigd.

De instelling van de Commissie kan als een garantie worden beschouwd, dat de financiële en economische aspecten van het verdedigingsprogram naar behoren onderzocht zullen worden en zo volledig mogelijk tot gelding worden gebracht.

De Organisatie van het Atlantische Pact ¹⁾

¹⁾ Het bovenstaande schema is grotendeels gereconstrueerd naar de tekst van het te Washington uitgegeven communiqué van 17 Sept. 1949.

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

De Genie in de Pacific-oorlog.

In tegenstelling tot de meeste militaire tijdschriften toont de *Révue du génie* militaire een zekere voorkeur voor lange artikelen; een lengte van 30 bladzijden is gewoon. Ook vorengenoemd artikel heeft een dergelijke lengte. Het behandelt de werkzaamheden der Amerikaanse genietroepen in de Pacific-oorlog.

De enorme afstanden tussen bases en operatietonelen en het ontbreken van elke industriële capaciteit der operatiegebieden gaven aan de oorlogshandelingen een totaal ander karakter dan op het West-Europese oorlogstoneel. Zij brachten dus ook geheel andere eisen voor de genietroepen met zich mede.

Gevormd werden:

a. 6 Special Engineer Brigades, ieder sterk 400 offn. en 7.000 man; en bestaande uit 3 regimenten landingsvaartuigen. Opdracht: het verzorgen van de troepen-transporten bij landingen en het inrichten, in eerste instantie van een landingshoofd. Hiertoe zijn de brigades uitgerust met 650 landingsvaartuigen, waarvan 270 L.C.V.P.'s (waarmede 36 man kan worden vervoerd) en 270, in afmetingen grotere, L.C.M.'s (die transport toelaten van 60 à 80 man), benevens 36 Dukw's, zijnde amphibische 2½ tons vrachtauto's. Bovendien een uitgebreid park mechanisch gereedschap (o.a. 36 bulldozers).

Voor West-Europese omstandigheden lijkt het ons van belang hieraan toe te voegen, dat de L.C.M.'s en L.C.V.P.'s, zij het met verschillende voorzorgen, ook over land kunnen worden vervoerd en derhalve hun rol bij rivierovergangen kunnen vervullen, zoals trouwens bij verschillende Rijnovergangen in de afgelopen oorlog is gepresteerd.

De Engineer Special Brigade kan, versterkt met L.C.T.'s (grotere landingsvaartuigen, die door de Marine worden bediend) een divisie over 150 km te water verplaatsen.

b. Havenbouw- en -herstelingseenheden. Het grote verschil in verrichte arbeid tussen deze eenheden, die in de Pacific en in West-Europa zijn ingezet, blijkt te zijn, dat in de Pacific verschillende havens met hun outillage geheel moesten worden gebouwd, terwijl in West-Europa eerst de havens moesten worden geruimd en daarna hersteld. Naar Normandisch voorbeeld werd een Super-

Mulberry haven gereedgemaakt ten behoeve van de landing op Japan, een haven die niet meer tot uitvoering is gekomen.

c. Benzineleiding-compagnieën. De behoefte aan benzine en oliën van een luchtwapen en een gemotoriseerd leger zijn dermate enorm, dat (overigens niet in de eerste plaats in de Pacific) er omgezien moet worden naar een meer economische wijze van transport. Voor een divisie, ondersteund door 2 vliegtuiggroepen, bedraagt de behoefte aan benzine en olie per dag 470 ton, d.i. ong. 1/3 deel van de totale aanvoer, die een dergelijke strijdmacht nodig heeft. Daartoe werden ook in het Pacific-gebied benzineleidingcompagnieën ingezet, sterk 7 offn. en 210 man.

Een dergelijke eenheid kan, indien geholpen door een compagnie niet-gespecialiseerde genietroepen, een net van 200 km benzineleiding met 12 pompstations, tussendepots, en reservoirs bouwen, onderhouden en bedienen. Op het eiland Biak werd o.m. een uitgebreid benzineopslag- en transportsysteem gebouwd.

d. 70 Bataljons vliegveldbouw-troepen, die zowel vliegvelden voor de tactische luchtmacht als voor de lange-afstandsbommenwerpers bouwden, met alle daarbij behorende hulpgebouwen als hangars, werkplaatsen, legeringsgebouwen, magazijnen, hospitaalen (op Guam bijv. 8 hospitaalen met een totale capaciteit van 13.000 bedden) en wegen. Aan geen leger dan het Amerikaanse is het beter toevertrouwd om dergelijke troepen ook van het gereedschap en werktuigen te voorzien, om deze opdrachten op Amerikaanse wijze uit te voeren.

e. Watervoorzieningseenheden. Hierover werd in de *Military Engineer* van 1947/48 zeer uitvoerig bericht in een artikel „Water is life”.

f. Gevechtsgenietroepen. Op Iwosjima, waar van Japanse zijde buitengewoon hardnekkig weerstand werd geboden, en uitgebreide verdedigingswerken waren aangelegd, was het arbeidsveld var. de gevechtsgenietroepen van Divisie- en L.K.-niveau hetzelfde, als onder West-Europese omstandigheden het geval was, nl. dat van wegbereider, hetzij in de voorste linies, hetzij meer achterwaarts. Bij de operatiën op Luzon was brugslog op uitgebreide schaal nodig.

Niet tot uitdrukking komt in het arti-

kel, als vallende buiten het onderwerp, de enorme militair-technische prestaties die bovendien geleverd zijn door de tot de „Marines" behorende Construction Battalions (zgn. Seabees), al blijkt enige keren van samenwerking tussen deze troepen en de hierbedoelde Engineers.

Volgens de Amerikaanse inzichten bedraagt de sterkte aan genietroepen ong. 10 % van die van de landstrijdkrachten; de geniebehoefte bedragen 12 % van de totaal benodigde tonnage.

In de Pacific-operatiën was dit percentage aanzienlijk hoger; bij de operatie tegen Leyte beliep het percentage aan genietroepen 22 % van het expeditiekorps. Elders vonden wij een uitlating van Generaal Sturgis, die over een ruime Pacific-ervaring beschikt, volgens welke het 6e Leger voor 25—30 % uit engineers — men mag aannemen uitgerust, zoals in geen ander Leger ter wereld — bestond.

Wij herinneren ons in 1934 met veel belangstelling in het toenmaals bestaande Vierteljahresheft für Pioniere, het eerste artikel te hebben gelezen over werkzaamheden der pioniers bij het Landen an offener Küste (allereerste aanloop voor de operatie Seelöwe?). Maar wat een zielig gedoe vergeleken met hetgeen nauwelijks 10 jaren later op dit gebied in de Pacific en West-Europa werd gepresteerd!

Tenslotte: De Pionier, die zich tot nu toe bescheidenlijk op de binnenwateren bewoog (vgl. de Nederlandse pontonnier en de Engelse inlandwater transportation troops) is in het Amerikaanse systeem ook zoutwatersoldaat geworden. Het is belangrijk te constateren, dat de pionier zich thans beweegt — om in de taal van de radioprogramma's der Nederlandse Strijdkrachten te spreken — ter zee, te land en in de lucht!

Revue du Génie Militaire, Juli-Aug. 1949.
W. de WOLF.

Het pantserwapen in de toekomst. door Kolonel S. L. A. Marshall.

Tegenwoordig kan men gerust aannemen, dat het gevechtsveld van de toekomst nog sterker door het pantserwapen beheerst zal worden, dan tot heden het geval was. Zolang wij zullen toegeven, dat de oorlog zal blijven bestaan en dat deze slechts gewonnen zal worden door een voorwaartse beweging, zal de uitslag vooral berusten op het pantserwapen, dat nog steeds in een ontwikkelingsproces is.

Eens deden wij een grote strategische misrekening, door de invloed van het pantserwapen in de gehele oorlogvoering te laag te schatten.

Na 1919 sprak men nog steeds over een beperkte oorlog, maar de tastbare werkelijkheid was, dat de ontwikkeling van het pantserwapen en van het luchtwapen, de wereld naar de totale oorlog dreven.

De wereldmachten hebben hun pantserkrachten niet buiten gebruik gesteld en zullen dit in de toekomst ook zeker niet doen. Als er weer een grote oorlog mocht uitbreken, dan zal ieder der partijen trachten een zo sterk mogelijk pantserwapen te gebruiken.

Daarom is het noodzakelijk, om onderstaande vragen eens goed na te gaan en dan, in verband met het juiste gebruik van het pantserwapen, de juiste oplossing trachten te vinden, hoe onze strategie moet worden opgebouwd.

1. Kan enige nationale grens veilig zijn zonder pantserwagens?
2. Kan men nu verwachten van militaire bondgenootschappen tussen de Staten, indien de grenzen niet veilig zijn?
3. Kunnen de Verenigde Staten van Amerika in een 3e wereldoorlog verzekerd zijn van de overwinning zonder doeltreffende militaire bondgenootschappen?

Schrijver meent, dat deze vragen niet met „ja" zijn te beantwoorden en daarom zal het pantserwapen van het hoogste belang zijn voor de opbouw van de veiligheid van het Westen. Dit is niet alleen een stimulans, om de pantserkrachten van de West-Europese landen te verbeteren, maar ook wij moeten voor dat wapen onze beste krachten inzetten.

Wanneer dit belangrijke wapen werkelijk nodig blijkt, dan moeten wij niet beginnen met theorieën, dat in tijden van gevaar het mogelijk zal zijn een sterk wapen op te bouwen uit een betrekkelijk zwak wapen.

Militaire bondgenootschappen zijn grondvest op wederzijdse militaire en andere offers. Deze zullen alleen gebracht kunnen worden, indien beide partijen door de samenwerking grotere veiligheid verkrijgen; geen enkele staat zal zonder behoorlijke pantserwapens een basis van veiligheid hebben, noch verdedigde grenzen, welke die naam waardig zijn.

Schrijver zegt, dat door gebrek aan pantserkrachten thans de veiligheidstroepen van West Europa als het ware zijn ontzield en zo zwak als een waggelend klein kind.

De pantserstrijdkrachten zijn heden inderdaad de basis van de nationale

verdediging en wel om de volgende redenen:

In morele zin heeft dit wapen een enorme invloed op de tactiek. Weinig infanteristen en artilleristen zullen dit misschien volmondig toegeven, want allen willen gaarne hun wapen voor het belangrijkste wapen doen doorgaan en hun tradities handhaven.

De tijd is echter voorbij, dat een defensieve basis een strook terrein was, waar de infanterie zich verspreid had, ondersteund door vele kanonnen. Men moet daarbij ook de beschikking hebben over vele vechtwagens en deze kracht verzekert dan de veiligheid van het gehele front.

De taak van het pantserwapen, om de overigen te steunen, doet dit wapen geheel verschillen van de vroegere cavalerie, welke na de uitvinding van de mitrailleur zich in hoofdzaak moest beperken tot verkenningen. De cavalerie heeft trouwens nooit een kern van verdediging gevormd. En misschien zullen de tankmensen zelf niet inzien, dat zij nu de kern van de verdediging zijn. Werkende met een mechanisme dat overwegend op de aanval is gemaakt, steeds op de aanval bedacht is en zich zelf niet zo geschikt achtend voor de verdediging, zijn zij zich niet bewust, dat zij in de hogere strategie waarschijnlijk juist nog beter in de verdediging tot zijn recht komen, dan in de aanval.

Men moet dit echter niet verkeerd begrijpen of uitleggen. Voor het vaststellen van een bepaalde strategie moet men ook nooit de ogen sluiten voor het verleden. Als wij heden in de toekomst willen kijken, is het zeer belangrijk, dat wij begrijpen, wat het pantserwapen kan doen voor de vrijheidslievende Staten van het Westen.

Wanneer men het probleem slechts van één kant beschouwt, lost men het vraagstuk slechts ten halve op. Na 1940 ontdekten wij, dat wij in de eerste plaats moesten overgaan, onze strijdkrachten een moreel herbewapening te geven, een teamdenkbeeld bij te brengen en een opwekking in nationale zin. De ondervinding heeft geleerd, wat het pantserwapen waard is.

Reeds in de 2e wereldoorlog was de hoop gevestigd op het betrekkelijk hoog percentage eerste klasse pantserdivisies, waarbij het moreel in alle rangen zo bijzonder hoog was en de commandovoering zo stoutmoedig.

Maar kwaliteit zonder quantiteit doen een grote oorlog niet winnen, noch kan daarmee een vrede bewaard worden,

een vrede, zoals de hedendaagse, welke vooral gekarakteriseerd is door haar talrijke gevaren.

Armored Cavalry Journal 1949 — 11. 12.

I. d. C.

De beweeglijkheid van de enkele man.

In de V.S. kwam de Commissie, belast met het onderzoek naar de invloed van de nieuwe wapenen, inclusief het atoomwapen, op de algemene oorlogvoering en de samenstelling van de legers, tot de conclusie dat de grondbeginselen zich niet zouden wijzigen doch dat de organisatie en uitrusting van de troepen rekening moet houden met een grotere beweeglijkheid en vuurkracht.

Kolonel S. L. A. Marshall, de schrijver van het bekende boek „Men against fire”, betreurt het dat de commissie niet aangegeven heeft hoe die grotere beweeglijkheid moet worden verkregen en vandaar zijn bespreking over dit onderwerp in het *Infantry Journal*.

Bij vergroting van beweeglijkheid denken velen in de eerste plaats aan machines. Kolonel Marshall evenwel niet. Ging het om machines dan zou het louter een transportvraagstuk zijn en zouden de V.S. met hun grotere machine-capaciteit in vergelijking tot elk ander land, reeds de sleutel van een succesvolle toekomstoorlog in handen hebben.

In militaire zin gesproken is beweeglijkheid slechts aanwezig indien de wil om te vechten er is. Het is niet alleen tractie en snelheid maar het is het vermogen om vuur te doorstaan en af te geven dat uiteindelijk waarde geeft aan beweeglijkheid. Beweeglijkheid bij legers is dus meer een kwestie van moreel dan van technische uitrusting, het is een zaak van vertrouwen hebben in eigen kracht. **Daarom moet het onderzoek tot verbetering van de beweeglijkheid beginnen bij een beter begrip van de geaardheid van de soldaat.**

Wat steunt de man en versterkt zijn wil? Wat remt hem af en verstikt zijn beste voornemens? Het is alleszins begrijpelijk dat bij deze stand van zaken wij een grotere beweeglijkheid kunnen bereiken door ons op deze vragen te concentreren inplaats van te zoeken naar een sneller voertuig of krachtiger motor. De strateeg, de tacticus, de logisticus zullen het vraagstuk onder ogen hebben te zien wat de logistische capa-

citeit van de gemiddelde soldaat is. Slechts wanneer niet alleen de troep, maar het leger in zijn geheel het vraagstuk doorziet is er kans op een goede oplossing.

Een pakezel brengt zijn last van A naar B waarmede zijn prestatie is afgelopen. Een bepakt soldaat zeult zijn last van A naar B maar dan moet zijn prestatie — en welk een prestatie — eerst beginnen. Het is dit onderscheid wat het grote verschil maakt, want dit houdt in dat de logistische grenzen van de mens gebruikt als vervoermiddel, niet mogen worden gemeten naar de hoeveelheid gewicht die hij zonder blijvend letsel van spieren en beenderen kan torsen. De grenzen moeten rekening houden met wat deze mens kan verdragen zonder het kritieke punt te benaderen, waarop zijn geestelijke en morele krachten schade zouden lijden.

Indien van de soldaat wordt verlangd dat hij militaire successen behaalt en overleeft, moeten zijn chefs niet alleen zijn intelligentie maar tevens zijn delicaat zenuwstelsel in acht nemen. Doen zij dit niet, dan wordt gezondigd tegen het grondbeginsel van de oorlogvoering nl. het sparen van krachten. Door hun verkeerde ideeën van beweeglijkheid wordt juist het tegenovergestelde bereikt.

De soldaat kan geen vechter tevens pakkier zijn.

Colonel Marshall maakt ons dit weer eens goed duidelijk aan de hand van voorbeelden uit de oorlog. De zware last welke megedragen moest worden was maar al te dikwijls oorzaak van aanzienlijke verliezen of deden de operaties mislukken. De grote fout was steeds dat de lichamelijke krachten van mensen onder gevechtsumstandigheden werden overschat waardoor deze mannen geen eerlijke kans kregen in het gevecht. Zij die dit begrepen of dit uit ervaring wisten, wierpen alles wat maar enigszins gemist kon worden weg. Dat dit grote hoeveelheden betrof bewijst onder meer een verslag van een ooggetuige die rapporteerde:

"Seeing what had been thrown away, I wondered how the battle had been fought".

Generaal Patton schreef in: "War as I knew it" dat de soldaat niet moet lopen voordat hij werkelijk in de strijd gaat en alsdan, behalve zijn kleding, slechts wapen, munitie, noodrantsoenen en toiletartikelen mag dragen. Deze uit-

spraak heeft echter een aanvulling nodig, nl. de munitie en de noodrantsoenen moeten beperkt blijven tot wat onmiddellijk nodig is, zodat de last niet wordt verzwaard en vergroot met de behoefte voor morgen of overmorgen. Dat contrôle op wat medegevoerd wordt nodig is, blijkt wel dat bij de landing te Omaha in Normandië er compagnieën waren waarvan de mannen ieder 4 sloffen sigaretten bij zich hadden als gold het een handelsreis naar Frankrijk.

De oplossing van het vraagstuk moet met het volgende rekening houden.

1. Uit onderzoeken van Duitsers, Britten en anderen is komen vast te staan dat het maximum gewicht bij een trainingsmars een derde van het lichaamsgewicht mag bedragen.

2. Onder gevechtsumstandigheden verliest de man een deel van zijn fysieke kracht.

3. Aan de man werd steeds een te veel aan munitie, voedsel en wat al niet meer medegegeven.

Daar de Amerikaanse soldaat gemiddeld 69,9 kg weegt, is derhalve de maximum last voor trainingsmarsen 23,2 kg, welk gewicht voldoende is om hem zijn uitrusting plus 2 verschoningen en een regenjas te doen medevoeren. Voor het gevecht moet dit gewicht verlaagd worden en de auteur van het artikel neemt op bepaalde gronden aan dat de gevechtlast maximum vier vijfde van de trainingslast mag bedragen, zijnde maximum 18½ kg. Deze 18½ kg zijn voldoende om de soldaat gekleed, bewapend en voorzien van de nodige uitrusting, munitie (2 x 48 patronen, 2 handgranaten), voedsel (K ration) en verschoning (1 stel + 2 paar sokken) in het gevecht te brengen.

Dat er vaak meer nodig zal zijn staat vast. Dit meerdere moet echter op andere wijze aangevoerd worden dan op de rug van de vechter, teneinde deze zijn beweeglijkheid te doen behouden, want:

De beweeglijkheid van een leger ligt in de beweeglijkheid van de enkele man. Zij ligt in het hart, de spieren en de geest van de vechtsoldaat en wordt niet gevonden in „troop-carrier”, vliegtuig of tank.

Tot zover het artikel.

De logistici zijn maar al te zeer geneigd de soldaat als kapstok te gebruiken voor hun moeilijkheden bij het transport van alles wat op het gevechtveld nodig is. De combinatie lastdiervechtsoldaat is echter even onmogelijk

als die van scheermes-fiets. Het artikel van Colonel Marshall is ons juist daarom uit het hart gegrepen omdat het, gegrond op de bittere ervaringen van de oorlog, tegen die combinatie een ernstige waarschuwing doet horen en tevens de weg naar een oplossing aangeeft. *Infantry Journal Oct. 1949.*

I. d. I.

De officers-opleiding in het Rode Leger.

Luitenant-Kolonel Randall Bryant spreekt in een uitvoerig artikel de officers-opleiding in Rusland. Hij begint met er op te wijzen, dat de Rode revolutie in die opleiding inderdaad revolutionaire veranderingen heeft te weeg gebracht. Voor de eerste wereldoorlog behoorden vrijwel alle generaals tot de adel, het overgrote deel der overige officieren tot de lagere adel, de hogere middenklasse en de geestelijke kringen. Vele generaals en admiraals waren zelfs vermaagschapt met de vele Europese vorstenhuizen die er toen nog waren.

De onderofficieren en de soldaten werden door hun aristocratische officieren als „vee” beschouwd. Al had een soldaat nog zulke grote capaciteiten, officier worden was voor hem uitgesloten. Bij de promoties wogen titels en geld het allerzwaarste.

De nieuwe Sovjet Generale Staf bestudeerde de factoren, die het Keizerlijke Russische leger hadden verzwakt, zeer nauwkeurig. Daarbij bleek, dat het overgrote deel der Russische officieren niet voor hun taak berekend was geweest. Slechts zeer weinig officieren hadden voldoende militaire kennis om initiatief te kunnen nemen. Kaartlezen, dat toch wel heel belangrijk is voor een officier, was zeer onvoldoende. Het intellectuele peil van de gewone troep was zeer matig. Wanneer een officier uitviel, waren zijn troepen meestal verloren, daar niemand de leiding op zich kon nemen.

Na revolutionaire periode.

In de eerste jaren na de revolutie probeerde men om in de hierboven vermelde fouten verbetering te brengen. Maar het succes was gering. Alles moest op een nieuwe basis worden gegrondvest. Het was de volledige „Umwertung aller Werten”. Ook in het leger wenste men niets te handhaven, wat naar het oude Tsaristische leger zweemde.

Er kwam pas werkelijk verbetering, toen de verrekende hervormingen van Frunze — een beschermeling van Trotsky en in 1917 nog gewoon soldaat — in 1924 de leiding kreeg. De korte spoedcursussen

— waar men tot nu toe bij had gezworen, omdat men dan veel mensen kon afleveren — werden radicaal afgeschaft en de gelijke cursussen van 2 tot 4 jaar ingevoerd. De bestaande militaire scholen werden aanzienlijk uitgebreid, hun aantal opgevoerd. Duizenden officieren, die dit tijdens de burgeroorlog waren geworden, werden daar heen gestuurd. De materiële voorwaarden van het officierschap werden aanzienlijk verbeterd; terwijl een nieuwe (in wezen weer de oude) discipline werd ingevoerd, waardoor de autoriteit der officieren weer op het juiste peil werd gebracht. Ook aarzelde Frunze niet om de goede krachten uit het oude Tsaristische leger weer in te schakelen. Ongeveer 4.000 man maakte hiervan gebruik. Het grote voorbeeld hiervan was wel Tsjaposhnikof, die het tot maarschalk bracht en gedurende de tweede wereldoorlog de directe militaire adviseur van Stalin was. Tsjaposhnikof werd de „brains van Stalin” genoemd.

In Mei 1940 leidde Maarschalk Timoshenko — als Volkscommissaris voor Defensie — een nieuwe drastische verandering in de opleidingsmethoden in. De voornaamste hervormingen betroffen een verandering van de tactiek der kleine eenheden, het aankweken en ontwikkelen van leiderseigenschappen. De ervaringen van de Finse oorlog, waarbij Timoshenko in de tweede fase zulk een belangrijke rol had gespeeld, werden benut.

Het uitbreken van de oorlog met Duitsland verhaaste het moderniseringsproces der opleidingen aanzienlijk. Daarbij werd — omdat het Rode leger nog maar een zeer jonge traditie had — teruggegrepen op de militaire tradities van het Tsarenleger. Zo werd bv. de generaal Suwarow, die onder Catharina de Grote had gediend, tot een legendarische Sovjet-held gemaakt.

Het leven der officieren.

Voor 1914 vormden de Tsaristische officieren een volkomen op zichzelf staande klasse door hun vele privileges.

Ook in andere landen vormden en vormen de officieren nog vaak een zeer aparte categorie. In Rusland is dat nu ook weer het geval. Hun privileges zijn vele en zeer groot. Van alle ambtenaren worden de officieren het beste betaald. Maar het is niet alleen het salaris wat het hem hier doet. Want zelfs goed betaalde Sovjet-ambtenaren hebben het nog vrij moeilijk. Maar voor de Sovjet-officier zijn al die zorgen weggenomen. Hij heeft een comfortabele woongelegenheden. Hij is betrekkelijk goed gevoed en gekleed, hij heeft tal van faciliteiten bij de opvoe-

ding van zijn kinderen, op het gebied van ontspanning, sport enz. De officier is wellicht de enige Sovjetburger die geen zorgen heeft. En alles wat de staat daarvoor vraagt is: studie, studie en nog eens studie. Wanneer hij in het leger wil blijven, moet hij om de twee jaar een examen doen in de een of andere buitenlandse taal en in de militaire wetenschap. Ook zijn algemene ontwikkeling wordt daarbij getest, hoewel dat laatste natuurlijk alleen plaats vindt in het raam van de communistische opvattingen.

De selectie voor officieren is scherp. Men kan slechts officier worden na aanbeveling door de Partij. En van hen komen alleen zij die blij hebben gegeven van een hoge graad van intelligentie in aanmerking.

De officiersopleiding, die 3 tot 4 jaar duurt, vindt plaats in zeer afgelegen oorden. De in te pompen doctrines lopen dan geen kans om te worden besmet. En wanneer deze 3 tot 4 jaar zijn toegediend, heeft men de betrokkenen vrijwel immuun voor andere opvattingen gemaakt. Daarna gaat hij in zijn jonge luitenanttijd naar zeer verafgelegen garnizoenen om practijk op te doen.

Maar ook in de grotere garnizoenen is het contact met de burgerwereld maar zeer gering, want de officier woont met zijn gezin in het kazernement. De officiersvrouwen hebben tal van functies in het kazernement te vervullen, zodat de officier geheel wordt opgeslorpt in zijn militaire wereld en hij als het ware aan de staat behoort.

De militaire scholen zijn de trots van het Rode leger. Ten aanzien van uitrusting, inrichting en trainingmethoden behoren zij tot de beste in Europa.

In 1943 ging men over tot de oprichting van 9 cadettenscholen, bij voorkeur in de bevrijde gebieden. Op het eind van de oorlog waren er 15. De cadetten krijgen daar een opleiding van 7 tot 9 jaar, alvorens zij tot de officiersopleiding worden toegelaten. De minimumleeftijd voor toelating tot deze zg. „Suwarof“-scholen is 8 jaar, de maximum leeftijd 13. De kandidaten worden gekozen uit de rijen van de hoge Sovjet-officieren en van hen die zich op het slagveld of op sociaal gebied bijzonder hebben onderscheiden. De populariteit van deze scholen is zeer groot. Telkenmale overtreft het aantal liefhebbers het aantal plaatsen vele duizenden!

De jonge officier moet vóór zijn 35e jaar, na minstens 4 jaar troependienst, de wapenschool van het wapen waartoe hij behoort hebben doorlopen. De wapenschool duurt 3 tot 5 jaar. Men wordt daar niet alleen expert in zijn eigen wapen,

maar krijgt ook een stafopleiding. Aan de serie wapenscholen is onlangs nog toegevoegd de „Stalin militaire academie“ voor motorisatie en mechanisatie“.

Op de „Frunze Academie“ worden officieren opgenomen met bijzondere aanleg, die zich buitengewoon onderscheiden hebben en kennis hebben van Engels, Frans, Duits, Pools, Japans of Perzisch. Zij moeten een toelatingsexamen afleggen. De politieke betrouwbaarheid van de cursisten moet voorbeeldig zijn. De duur der cursus is 2 tot 3 jaar.

De inlichtingendienstcursus, die ook aan de Frunze Academie wordt gegeven, duurt in elk geval 3 jaar! De academie beschikt over meer dan 100 laboratoria met materiaal om vliegtuigtechniek, chemische oorlogvoering, ballistiek, motortechniek, electrotechniek, hydrotechniek enz. te bestuderen. Het is als het ware het grote „research“ centrum van het Rode leger. Niettemin gaan de leerlingen na afloop van hun studie toch eerst weer naar de troep. Daar draait het uiteindelijk om. Geleerdheid die niet door de troep kan worden toegepast heeft geen waarde.

De Generale Staf Academie.

De hoogste militaire opleidingsschool voor het Rode leger is de Generale Staf academie. Daar worden de officieren voor de functie van Chef van de Staf van een legerkorps en leger opgeleid. De duur der cursus is 3 jaar. Elk jaar worden 100 officieren toegelaten. Het tactische en strategische gebruik van legerkorpsen en hoger worden bestudeerd. Hier worden de hogere aanvoerders gevormd.

Op deze wijze vormt de Sovjet Unie een volkomen voor zijn taak berekend en fanatiek officierskorps, waarop onder alle omstandigheden kan worden gerekend.

De schrijver vestigt er in zijn slot de aandacht op, dat een dergelijk systeem in geen enkel ander land wordt toegepast en dat er niet de minste tekenen van verslapping of vermindering van activiteit of intensiviteit te bespeuren valt.

(Een buitengewoon interessant artikel, dat ons een goede blik op de officiersopleiding in de Sovjet Unie geeft. De opmerking van de schrijver, dat dit systeem in geen enkel ander land wordt toegepast is volkomen juist. Het zou niet mogelijk zijn om der kosten wille alsmede om de innerlijke structuur. Een militaire opvoeding aan kinderen van 8 jaar is uitgesloten. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de vorming van een volledig voor zijn taak berekend officierskorps inderdaad van het hoogste belang is voor de waarde van een leger. B. K.)

Gevechten in bossen van Russisch standpunt uit.

De strijd in grote bossen wordt besproken, zoals de Russen die bij voorkeur voerden.

Bosgevechten zijn door alle eeuwen heen moeilijk geweest, ook nog in de moderne oorlog, omdat de moderne middelen er niet volledig tot uiting komen. Luchtwaarneming is vrijwel uitgesloten, grondwaarneming ten behoeve van de artillerie eveneens. In grote bossen — vooral met loofhout — kunnen tanks heel moeilijk optreden. Vlammenwerpers kunnen wel eens een tweesnijdend zwaard zijn.

De hoofdlast van de strijd — zowel bij aanval als verdediging — komt hier in zijn volle zwaarte op de schouders der infanterie neer. In bosgevechten komt het voor een zeer groot deel op het optreden van de enkele man aan. Bij opleiding en uitrusting moet daarmee rekening gehouden worden. De Russen hadden grote massa's troepen, die zij speciaal hadden opgeleid voor de bosgevechten. Zij beschikten over talrijke kleine automatische vuurwapenen, die in het onderhoud het sluipen en kruipen niet bemoeilijkten en toch grote vuurkracht waarborgden. Verder waren er veel sluipschutters bij en beschikten zij over bijlen en hakmessen. Ook aan de camouflage techniek was grote aandacht besteed.

Die troepen waren getraind in geluidloos sluipen, in het opvoeren van het waarnemings- en oriënteringsvermogen. Verder een zo groot mogelijke geoefendheid in het handgemeen met alle ten dienste staande middelen. In het algemeen „ligt” de Russen het gevecht in bossen, vandaar dat zij bij voorkeur op bossen aanvielen en zich in bossen verdedigden.

Ook de Duitsers erkenden de grote waarde van de bossen als verdedigingsobject. Er rechtstreeks op aanvallen deden zij bij voorkeur niet. Zij neutraliseerden de randen met vuur en trokken er zo mogelijk omheen. De Russen vielen bij voorkeur op de bossen aan. Zij volgden daarbij twee methoden, hetzij een machtige doorbreking, dan met een infiltratie.

Bij de doorbrekingsmethode werden op meerdere plaatsen — op een smal front — massale hoeveelheden speciaal uitgeruste infanterie ingezet. Deze diep gegroepede formaties gingen als een niet te stuiten stormram voorwaarts. Soms poogden zij over het hele front te infiltreren, teneinde de vijandelijke stellingen zo stormrijp te maken. Dit was een minder kostbare, maar meer tijdrovende methode.

In de verdediging trokken de Russen

zich altijd diep in de bossen terug, waardoor alle voordelen voor de vijandelijke artillerie, vliegtuigen en tanks verloren gingen. Zij waren meesters in het aanleggen van goed gecamoufleerde hindernissen van prikkeldraad en mijnen. Verder zorgden zij er altijd voor om over sterke infanterie-reserves te beschikken, die echter vrijwel steeds in kleine groepen — zelden sterker dan een compagnie — werden ingezet.

Zij bouwden bijna nooit grotere steunpunten. Nagenoeg allemaal „eenmanschuttersputten”. Deze waren gemakkelijk te camoufleren. Als zij even de tijd hadden groeven zij die putten onder de wortels van de bomen door. Vanzelfsprekend stelde dit hoge eisen aan het moreel, maar het bosgevecht lag de Russen nu eenmaal heel goed. Zeer grote delen van het volk leven van en in de bossen.

Alg. Schweizerische militär Zeitschrift
Nov. 1949.

B. K.

De landingen op Walcheren.

Slechts weinige Nederlanders zullen weten, dat onze Belgische vrienden zeer daadwerkelijk hebben deelgenomen aan de grote strijd om het vestingeiland Walcheren, dat van zulk een bijzondere strategische betekenis was, met het oog op de vrije toegang tot de haven van Antwerpen.

Het was het Belgische Commando onder bevel van de kapitein Danlay — schrijft de heer Carlo G. Segers — dat deelnam aan de landing bij Westkapelle en de strijd op het nog droog gebleven gedeelte van het zwaarbezochte Walcheren.

Op 1 November 1944 varen de Commando's Belgen, Noren en Engelsen uit van Ostende. De Duitsers bij Westkapelle zijn op hun hoede en nemen de naderende landingsvaartuigen onder een moorddadig vuur. Van de 72 landingsvaartuigen worden er niet minder dan 24 getroffen. Velen weten via een ijsskoude zwempartij het strand te bereiken. Van deze eerste golf aanvalstroepen sneuvelden er 193 en werden er 281 gewond alvorens men het strand bereikte.

Hoe het tijdens deze landing toeging wordt wel heel duidelijk gedemonstreerd in het dagboek van een der deelnemers.

„Wij zijn nog enkele honderden meters van het strand verwijderd. De Moffen schijnen op dit ogenblik gewacht te hebben, om des te zekerder te kunnen treffen. Het is nu tien uur en wij naderen traagjes. Aan wal, op de rechterflank, zijn de poppen reeds aan het dansen.

Links en rechts branden vele getroffen landingsvloepen en zinken, terwijl de bemanning naar de andere vloepen toezwemt. Het weer is zeer slecht en wij kunnen niet veel steun van de luchtmacht verwachten. Enkele typhoons vliegen nu en dan over de blaffende batterijen voor ons. De landingsboot rechts naast ons wordt door een voltreffer geraakt en zinkt onmiddellijk. Wij schipperen nu eens links, dan weer rechts om een zo slecht mogelijk doel voor de Duitsers te vormen. Doch wij schijnen een hopeloze prooi voor de monsters te zullen worden, die steeds meer vuur en staal op ons doen neerkomen. Onze boot wordt eveneens getroffen. Enkele matrozen van de Royal Navy worden gewond. De averij is echter gering en wij zetten onze pogingen om de kust te naderen voort."

En zo komen de commando's ten slotte aan wal, de meeste mannen zwemmend. Doch dat is slechts een begin. Een hard en bloedig gevecht staat hen daar te wachten, dagen van strijd in een gebied waar het krioelt van mijnen en verdekt opgestelde mitrailleurs.

Na zes dagen strijd vinden wij de Belgen terug aan de rand van een bos bij Domburg.

Na een opmars van een half uur stuiten zij op een groot buiten, dat door de Duitsers tot een vesting is omgebouwd. Na het te hebben omsingeld bestormen de Belgen het gebouw.

"Het was — zo schreef een der deelnemers in zijn dagboek — alsof wij wisten, dat de inname van dit kasteel onze laatste oorlogsdaad zou zijn, want als gekken zijn wij er binnen gestormd, deuren inbeukend, vloekend, bloeddorstig en dodend. Kamer voor kamer moest veroverd worden.

Voorwaarts gaat het na de verovering van het huis. Wij sluipen en springen vooruit van boom tot boom, van struik tot struik. De kogels vliegen ons van alle kanten om de oren. De Duitse mitrailleurs maaien wild in het rond. Onze sectiecommandant wordt gedood, zijn opvolger eveneens. Wij liggen plat op onze buik en bij de minste beweging flietsen kogels over ons heen."

Op 9 November is ten slotte alle gewapende weerstand op Walcheren uitgeschakeld. Britse mijnnevigers banen zich reeds een weg door de mijnenvelden in de Westerschelde.

(In de grote strijd om de opening van de toegang tot de haven van Antwerpen speelde ook het Belgische Commando zijn rol. En het deed dat op sublieme wijze. Het was hun aandeel in de grote strijd voor de vrijheid van de geest en de rech-

ten van de mens. Ieder van hen verwezenlijkte dat grote ideaal door zijn individuele moed, taaiheid en saamhorigheidsgevoel. Wij zijn hun er dankbaar voor).

De Belgische militaire „bloed-overtappingsdienst”.

De officier van Gezondheid Beudin, die het hoofd van deze dienst is, geeft in een zeer interessant artikel een overzicht van de noodzakelijkheid en de groei van deze dienst.

Door alle eeuwen heen heeft de mens aan bloed magische krachten toegeschreven. In de oudheid dronken de overwinnaars het bloed van hun verslagen vijanden en dachten daardoor hun krachten te verdubbelen. De moderne wetenschap heeft dit tot werkelijkheid gemaakt.

In 1901 ontdekte de Weense geleerde Landsteiner de z.g. bloedgroepen, waardoor hij als de vader der bloedtransfusie mag worden beschouwd.

Er bestaan 4 bloedgroepen, respectievelijk AB, A, B en O. Tot de O groep behoren $\pm 42\%$, tot de A groep $\pm 45\%$, tot de B groep $\pm 8\%$ en tot de AB groep $\pm 5\%$.

De bloedtransfusie — alsmede de penicilline — hebben tallozen van de dood gered.

De Belgische bloed-overtappingsdienst is groots opgezet en beschikt over ± 2500 bloedgevers in het leger.

De geest van toewijding en altruïsme die deze gevers bezield wordt beloond door het toekennen van een bijzonder onderscheidingsteken, dat op de rechterborst mag worden gedragen.

(Invoering van een dergelijk onderscheidingsteken bij onze strijdkrachten zou naar mijn mening ook overweging verdienen. Zij die in het belang der mensheid regelmatig een deel van het meest bijzondere sap ter wereld — het bloed — ter beschikking stellen, onderscheiden zich evenzeer als degenen, die in sportieve prestaties als N.O.C., Vierdaagse enz. een onderscheiding veroveren. Onderscheidingen worden voor bijzondere prestaties gegeven. Het regelmatig geven van bloed — waarmede mensenlevens kunnen worden gered — is naar mijn mening een weliswaar weinig luidruchtige, maar toch zeer mooie prestatie, die toch waarlijk ook wel als zodanig mag worden erkend. — B. K.)

De moderne oorlog.

Men spreekt tegenwoordig over de totale oorlog, alsof dat een uitvinding van de laatste tijd zou zijn. Zeker er is wel verschil tussen de oorlog van 1890—1891 en de tweede wereldoorlog, niet alleen

wat omvang betreft, maar ook wat opvatting aangaat.

Toch waren intussen in de Frans-Duitse oorlog van 1870 de beide elkaar bestrijdende volkeren wel degelijk in hun geheel betrokken. De tijd, dat men een leger — kant en klaar — in Zwitserland kon huren is voorbij. Maar toch zelfs in die tijden en daarvoor, waren de gevolgen voor een volk dat een oorlog verloor vrijwel steeds verschrikkelijk. Totale uitroeiing, wegvoeren in slavernij, waren min of meer normale zaken.

Hoe komt het nu — zo vraagt de luitenant-kolonel Dinjeart van het Koninklijk Belgische leger zich af, dat men tegenwoordig dan zo over de totale oorlog spreekt.

Voornamelijk omdat veel meer dan vroeger ooit het geval was, het gehele volk bij de strijd wordt betrokken en er door wordt bedreigd. Het lot van Frankrijk werd in 1815 beslist op een slagveld van slechts een luttel aantal vierkante kilometers, het slagveld bij Waterloo. Parijs merkte later de gevolgen wel.

In de tweede wereldoorlog werd de strijd beslist op de oceanen, aan de fronten — die van ongekende afmetingen waren — in de lucht en boven het hart van Duitsland — Berlijn — zelf.

In alle demensies en vrijwel overal ter wereld werd gestreden. De moderne midelen stelden de mens daartoe in staat. En juist daardoor werd de ingreep op het leven zoveel groter en zwaarder, zo zelfs dat men van de totale oorlog ging spreken.

De enorme omvang, die de strijd en de strijdmiddelen hebben aangenomen, had tot gevolg dat men een beroep moest doen op tal van specialisten. Dat had zijn voordelen, maar ook zijn nadelen. Specialisten — deskundigen op een bepaald gebied derhalve — lopen het gevaar de zaken eenzijdig te gaan zien, waardoor men wel eens tot ernstige dwalingen kan komen. Dat blijkt wel uit de conclusies, die men nu — al studerende — over de oorlog ten beste geeft. Om er slechts enkele te noemen:

1. De luchtstrijdkrachten hebben de overwinning gebracht.
2. De oorlog is gewonnen door de tanks.
3. De infanterie is ondanks alles de koningin van het slagveld gebleven.
4. De Russische artillerie is het beslissende element in de oorlog geweest.
5. De oorlog was een kwestie van transport.
6. De industriële productie was het doorslaggevende argument in de strijd.
7. De oorlog was een kwestie van materieel.

8. Het moreel was de allesbeheersende factor in die strijd.
9. De psychologische oorlog heeft de doorslag gegeven.
10. De oorlog is een strijd van geleerden.
11. De oorlog wordt beslist door een juiste politiek.

De waarheid is, dat de overwinning de synthese van al deze factoren inhoudt!

Hieruit volgt, dat de oorlog een allesomvattend geweldig phenomeen van politiek-economische psychologisch-militaire aard is!

Dit geeft machtige consequenties. Want hieruit zien wij, dat de oorlogvoering geen kwestie meer is van militairen alleen.

Toch moet de leiding der operaties in handen der militaire experts blijven, maar zij kunnen het zonder die anderen niet voor elkaar krijgen. En het werk van die anderen is nutteloos als zij niet op een juiste militaire uitvoering kunnen rekenen. M.a.w. de experts moeten een team vormen, waarbij zij wederzijds min of meer op de hoogte moeten zijn van hetgeen in de totale krachtsinspanning wordt gepresteerd.

Zeër zeker behoeft de strateeg geen atoomgeleerde te zijn en de volksvertegenwoordiger geen strateeg. Maar het is van de grootste betekenis als zij op de hoogte zijn van elkaars taak. Dit komt het beginsel van de „*economie des forces*” in hoge mate ten goede en betekent de grootste bijdrage tot de overwinning.

Wel is waar zei Napoleon, dat oorlogvoeren een eenvoudige kunst was, maar, voegde hij er aan toe, alles hangt af van de toepassing en uitvoering van die kunst. En de oude Clausewitz decreeteerde: „*Kriegsführen ist einfach*”. Zeer terecht vulde hij dat aan met de woorden: „*aber das Einfache ist schwer*”. Zo is het. De beginselen der oorlogvoering zijn op zichzelf heel eenvoudig. Maar hun juiste toepassing is zo ontzagwekkend moeilijk. Zij omvatten heel de mens. En een gecompliceerder wezen dan de mens bestaat er niet.

Vandaar dat Clémenceau, „de tijger”, de „vader der overwinning” in 1918 zei, dat de oorlog een te ernstige zaak was, om alleen door militairen te worden geleid.

De militaire, politieke, economische, industriële en sociale leiders moeten het samen doen. Zij moeten een hechte coalitie vormen, die zich reeds in vredetijd op hun — onverhoopte — mogelijke oorlogstaak moeten voorbereiden. De prijs voor dit werk — dat ongetwijfeld de nodige moeite met zich zal meebrengen en offeringen zal vergen — is de vrijheid.

De vrijheid van de geest en de rechten van de mens.

Dat is het werk zeer zeker ten volle waard.

De politieke, economische, industriële, sociale en militaire opvattingen moeten tot één groot geheel worden samenge-smeed. De leiders van deze groeperingen moeten nauw contact met elkaar hebben.

Maar men moet niet alleen het heden bezien, ook de toekomst moet zeer in het bijzonder in ogenschouw worden genomen. Deskundige voorlichting op bovengenoemde gebieden van vooraanstaande persoonlijkheden is nodig aan de huidige militaire leiders en de aanstaande stafofficieren. Daarnaast moeten die zelfde vooraanstaande persoonlijkheden eveneens goed militair worden voorgelicht.

(Een machtig zeer hoogstaand artikel, waarmede wij onze Belgische collega van harte geluk wensen. Hij slaat de spijker op de kop. Dergelijke studies werken in hoge mate verhelderend en doorbrekend. Zij openen de deuren voor ongekende mogelijkheden.)

Leger en volk moeten — hoe men de zaak ook keert en wendt — één zijn. De totale oorlog eist totale krachtsinspanning. Maar de totaliteit heeft geen zin, als een ieder zich op zichzelf „totaal” zou inspannen. De totaliteit kan slechts dan succes hebben, wanneer zij staat in het teken van de „gezamenlijkheid.”

L'Armée, la Nation, November 1949.

B. K.

Winterervaringen van grondeenheden der Luftwaffe.

De Luitenant-Generaal Riechhoff bespreekt in een artikel in de Zwitserse „Flugwehr und -Technik” de ervaringen van de Luftwaffe in de strijd op het Oostfront.

In het bijzonder besteedt hij zijn aandacht aan de grondeenheden. Alleen al het feit, dat hij in het bijzonder de grondeenheden bespreekt is op zich zelf al belangrijk want heel velen denken bij luchtstrijdkrachten alleen maar aan vliegtuigen. Maar zonder grondpersoneel zou er geen luchtmacht bestaan. Er zijn een veel en veel groter aantal mensen van het luchtwapen op de grond werkzaam dan in de lucht.

In 1936 waren er in Duitsland voor elk vliegtuig 30 man personeel nodig, teneinde dat vliegtuig in bedrijf te kunnen houden. Gedurende de oorlog nam dat aantal steeds toe. In 1940 bedroeg dat aantal gemiddeld 65 man, in 1941 ± 110, in 1942 al 250 en tegen het einde van de oorlog niet minder dan 1000 man!

Generaal Riechhoff gaat in het bijzonder de ervaringen van die grondeenheden in de Russische winter na. Het vroege invallen van de winter in 1941 legde een zeer zware last op de grondorganisatie der Luftwaffe. De vliegvelden moesten in elk geval in bedrijf worden gehouden. Personeel daarvoor had men niet, want het leger kon geen man missen. De sneeuw lag 1 tot 1½ m dik en de startbanen moesten steeds te gebruiken zijn. Motor-sneeuwplougen waren niet beschikbaar. De hoeveelheden sneeuw die geruimd moesten waren fantastisch. Op een startbaan van 1000 m lang en 50 m breed, moest bij een sneeuwlaag van 1 m, niet minder dan 50.000 kubieke meter sneeuw worden geruimd. Duizenden en duizenden boeren werden voor dit werk gevorderd, maar de resultaten bleven desondanks maar matig. Bovendien speelden partizanen hier ook weer hun rol, door de boeren te beletten om de werkzaamheden uit te voeren. Er was dan ook geen enkel behoorlijk resultaat. Toen ging men tot andere methoden over en wel om de sneeuw te walsen. Maar hoewel dat wat beter ging, moest men toch uiterst voorzichtig zijn bij starten en landen.

De dooi bracht nieuwe moeilijkheden. De gewalste sneeuw werd spiegelglad, omdat het dooiwater in de nacht bevroor.

De Russen, die ervaring hadden op dit punt voorkwamen de overstrooming der startbanen, doordat zij talrijke greppels groeven om het dooiwater af te voeren. Bovendien legden zij alle startbanen in ophoging aan, zodat de grond spoedig droog was. De Russische vliegvelden waren vrijwel bij voortdurend in gebruik, terwijl bij de Duitsers talrijke vliegvelden soms wekenlang niet te gebruiken waren.

De aanleg van schijnvliegvelden was voor de Duitsers vrijwel ondoenlijk, daar de partizanen dit steeds doorgaven.

Een andere zeer grote moeilijkheid was het onderhoud. De Russische hangars waren vrijwel allen vernield. Hangartenten waren in onvoldoend aantal beschikbaar. Een groot deel van de herstel- en onderhoudsmaatregelen moest in de open lucht geschieden. Het technische personeel leed zeer van de kou, daar de juiste winterkleding pas zeer laat kwam. Toen de Duitsers hangars gingen bouwen, deden zij dat — zoals zij dat ook in Duitsland hadden gedaan — boven de grond. De Russen bouwden hun hangaruimte in de grond, met het dak ter hoogte van het maai-

veld. De daarop vallende sneeuw vormde een prachtige isolatie. De Duitse hangars waren goed geventileerd maar ijskoud en buitengewoon zichtbaar en kwetsbaar. De Russische stonken, maar waren warm en veel veiliger.

Het motorvervoer gaf ook ontstellende moeilijkheden. De geconstrueerde sleden waren te zwaar en te log. (echt Duits, groszartig B. K.). De Russische sleden waren klein en licht maar stukken beter. Motorsleden met propeller-aandrijving bleken een volledige mi-lukking te zijn.

Dit alles toont inderdaad aan, dat de Duitsers nooit aan de mogelijkheid van een winterveldtocht in Rusland hadden gedacht. Geen enkele voorbereiding was met het oog daarop getroffen.

Spoor- en telefoonlijnen werden voortdurend door de partizanen onbruikbaar gemaakt, in zulk een mate, dat er 's nachts helemaal geen gebruik van kon worden gemaakt en overdag slechts enkele uren. Radio had t.a.v. de ver-bindingen veel kunnen doen, maar noch het materieel, noch het personeel was daarvoor aanwezig.

(Uit dit alles blijkt wel heel duidelijk dat men inderdaad van Duitse zijde niet op een winterveldtocht tegen de Russen had gerekend. En toen men daar toch eenmaal midden in stond, maakte men verschrikkelijke fouten. Dit was te opmerkelijker omdat van 1924 tot 1933 een groot aantal officieren van de Reichswehr in het Russische leger had-gediend. Men kan dit alleen maar verklaren uit het feit, dat de Duitse officieren en technici een grote minachting voor de Russen hadden. Dat de Russen op bepaalde punten beter waren dan zij kwam doodeenvoudig niet in hun hoofden op. Toen zij — door de harde feiten wijzer geworden — dit wél gingen be-sennen, was het te laat. Het is altijd fout om zijn tegenstander te onderschatten en het getuigt van zeer weinig soepel-heid van geest, als men niets van zijn vijanden wil leren. B. K.).

Stafwerk.

De opperbevelhebber der luchtmacht van India — Luchtmaarschalk sir Thomas Elmhirst — bespreekt in de Indiase „Military Digest” de eisen waaraan goed stafwerk moet voldoen.

Allereerst vraagt hij wat „goed stafwerk” is. Hij is van mening, dat het „teamwork van voor hun taak bereken-de officieren” is.

Verder vraagt de Luchtmaarschalk zich af, waaraan dat „teamwork” moet

voldoen. Hoofdvoorwaarde is daarbij „eerlijke toewijding ten op-zichte van de Chef”. Zonder toewijding en vertrouwen geen teamwork.

De luchtmaarschalk hecht meer aan toegewijde, ter zake kundige harde werkers, dan aan briljante stafofficie-ren, omdat de laatsten zo vaak „met de neus in de lucht lopen” en niemand nu eens even gauw uit de modder zullen helpen, omdat ze zich zelf zo superieur gevoelen.

Verder stelt de luchtmaarschalk nog een aantal eisen aan een goed stafoffi-cier, welke eisen hier volgen:

1. Verantwoordelijkheid.

Geef een ieder zoveel mogelijk verant-woordelijkheid. Als gij een mens ergens voor gebruikt, vertrouw hem dan, — als gij hem niet vertrouwt stuur hem dan zo gauw mogelijk de laan uit.

2. Nota's.

Schrijf nooit een nota aan iemand in het zelfde gebouw. Ga naar de man in kwestie toe of bel hem op.

Ik trof een keer — zo vertelt de lucht-maarschalk — een officier aan, die een lange nota schreef aan een officier, die in de kamer naast hem zat, met nog een directe verbindingsdeur tussen de beide kamers.

Hij heeft het nooit meer gedaan!

Hoe minder brieven en geschreven bevelen des te beter. Het persoonlijke onderhoud, het persoonlijke telefoongesprek doen wonderen. In de 6 maanden tussen de val en de herovering van To-broek, dus de terugtocht tot El Alamein, de hele slag bij El Alamein en de op-mars tot en met Bengasi, gaf de lucht-maarschalk maar twee schriftelijke bevelen en schreef vier brieven. En zowel de terugtocht als de opmars slaagden uitstekend, in het bijzonder wat de luchtmacht betreft.

3. Telefoneren.

Een officier die niet op telefonische orders kan werken is onbruikbaar. Neem met de mensen waarmee ge te maken hebt zoveel mogelijk eerst persoonlijk contact op, dan weet men met wie er gesproken wordt aan weerszijden van de lijn, dat maakt het spreken veel ge-makkelijker.

4. Geheimhouding.

Men moet daar niet te veel de nadruk op leggen. Vele operaties en bevoorradingsmaatregelen zijn mislukt, omdat velen niet op de hoogte waren. Te veel geheimhouding in de normale dagelijkse operaties zijn voor alles en iedereen een

nadeel. Slechts de aard en de datum moeten onder alle omstandigheden geheim worden gehouden.

5. De juiste „kanalen”.

Een goed stafofficier moet de juiste kanalen weten, of andres weten te vinden en in elk geval gebruiken.

6. Beleefdheid.

Beleefdheid kost niets en is van hoge waarde voor de juiste stemming.

7. Geen vrees.

Wees nooit bang om een gegeven bevel zo nodig in te trekken, zonodig nog dezelfde dag, waarop het is uitgegaan, als ge denkt, dat het bevel verkeerd was. De ijdele en niet voor zijn taak berekende officier zal dat niet durven, daar hij meent dat zijn prestige er door zal lijden. Het tegendeel is waar.

8. Vertrouwen.

Een succesvol leger is een leger waarin een volkomen wederzijds vertrouwen heerst — van hoog naar laag en van laag naar hoog.

Het vertrouwen tussen staf en troep kan het beste tot stand worden gebracht door bezoeken van de stafofficiëren aan de troep. De tijd daaraan besteed is nooit verloren. Vele stafofficiëren, zo gaat de luchtmaarschalk verder, heb ik horen zeggen, dat ze zoveel papieren moesten afdoen en onmogelijk naar de troep konden gaan. Mijn antwoord — aldus de maarschalk — is „Onzin”. Slechts door bij de troep zelf te komen kan men constateren, waarom een onderdeel goed of niet goed is en wat er aan mankeert.

Deze bezoeken moeten altijd in het teken van de „hulp” staan en niet de bedoeling hebben om fouten te gaan constateren.

Een enkel woord besteedt de maarschalk aan, wat hij noemt, de „afblaffende” stafofficier. Zij zijn er altijd, maar zij moeten worden uitgeroed. Zij blaffen gewoonlijk hun jongere collega's — die niet terug kunnen blaffen — af en zijn gewoonlijk te vriendelijk tegen hun chefs.

Een stafofficier moet de naam van zijn chef nooit ijdel gebruiken. Als de Chef iemand ter verantwoording wenst te roepen, dan moet hij het zelf doen.

De stafofficier moet een „open deurpolitiek” voeren. Hij moet zijn bezoekers altijd de gelegenheid geven om uit te praten.

Gemeenschappelijke besprekingen kunnen van zeer veel nut zijn.

Verder moet de stafofficier in staat

zijn om het kaf van het koren gescheiden weten te houden. Hij moet zich niet op zijsporen laten brengen, maar steeds klaar en duidelijk voor ogen hebben waar het om gaat.

En ten slotte, luister naar de ideeën van nieuw aangekomenen. Zij zien soms zeer merkwaardige zaken, die tot belangrijke verbeteringen in de organisatie en wijze van werken aanleiding kunnen geven.

(Een buitengewoon interessant en leerzaam artikel. B. K.).

De Russische verdediging in het Verre Oosten.

In een redactioneel artikel in „The Irish Defence Journal” wordt de organisatie van de Russische verdedigingsmogelijkheden in het Verre Oosten aan een beschouwing onderworpen.

De opzet hierbij is, om in het Verre Oosten een geheel zelfstandige legermacht te hebben, die los van alle andere Sovjetlegers kan opereren, die zijn eigen industriële bases heeft.

De Westelijke grens van dit Oost-Siberische commando wordt gevormd door de rivier de Lena.

Het hoofdkwartier van dit commando bevindt zich in Tsjita, ten Oosten van het Baikal-meer.

Dit commando is het 6e van de in totaal 6 zelfstandige leger-commando's der Sovjet-Unie.

Het Oost-Siberische commando is in verdeeld in 5 rayons, met de volgende bezetting.

1. Komsomolsk, de beneden Amoer en het eiland Sachalin, met in totaal 19 divisies — waarvan 2 op Sachalin — en waaronder 5 parachutisten divisies

2. Korea en het gebied rondom Wladiwostok.

3. Porth Arthur

2 en 3 tezamen
9 divisies

4. De uiterste N.O.-punt van Siberië, het z.g. Chutoask—Kamchatka gebied met 5 divisies, waaronder 3 parachutisten divisies.

5. Het Irkoetsk gebied, met in totaal 11 divisies, waaronder 3 Mongoolse, welke troepenmacht is te zien als de algemene reserve in handen van het hoofdkwartier te Tsjita.

In totaal dus 3 Mongoolse divisies en 41 Russische.

De 41 divisies omvatten:

8 parachutisten divisies;

7 pantser divisies.

7 gemotoriseerde infanterie divisies;

7 infanterie divisies;

5 cavalerie divisies, waarvan 2 gepantserd en 3 te paard;
5 artillerie divisies;
2 gemengde divisies.

Speciaal het grote aantal parachutisten divisies (8) en het aantal snelle divisies (19) valt op.

In de enorme ruimte van het Oost-Siberische commando — met zijn nog zeer woeste gebieden — is dit inderdaad juist.

De luchtmacht is aanzienlijk.

In de rayons 1, 2 en 3 zijn 2500 vliegtuigen gestationneerd, in rayon 4 1750 en in rayon 5 2250. Er zijn tal van zeer goed uitgeruste vliegvelden. Tevens is er een uitgebreid net van weerstations. De Russen maken hier een zeer druk gebruik van helioptères. De Russische vloot in het Verre Oosten heeft als basis Wladiwostok. Er zijn slechts twee moderne kruisers, de Kalinin en de Kaganowitch. Twee andere zijn in aanbouw. Verder zijn er een aantal torpedoboten, waaronder zes Japanse en ongeveer 100 duikboten.

De bovenwaterstrijdkrachten zijn dus niet van veel betekenis. Maar nu de havens van het communistische China in feite ook ter beschikking van de Sovjet Unie staan, is Rusland in feite een zeer belangrijke Pacific-mogendheid geworden en kan een aanzienlijke uitbreiding der vloot wellicht worden verwacht.

Military Review, October 1949.

B. K.

Moeten de verschillende soorten artillerie één wapen vormen?

Deze vraag wordt door brigadier-generaal Hart van de artillerieschool bevestigend beantwoord. De veld-, kust- en luchtdoelartillerie moeten niet naast — of zelfs tegenover — elkaar staan, maar zij moeten de meest hechte eenheid vormen, die men zich maar denken kan.

Houdt men ze gescheiden, dan gaat een ieder zijn eigen weg. Maar er zijn zoveel punten die ze gemeen hebben, dat geen van drieën er mee gediend is, als ze niet onmiddellijk van elkaars ervaringen kunnen profiteren.

Bovendien is het buitengewoon on-economisch om drie verschillende artillerieswapens te hebben met eigen staven, eigen scholen, eigen opvattingen.

Een artillerie-officier moet een algemene kennis van alle artillerieswapens hebben, daarna mag hij zich specialiseren.

Dat klemt te meer, omdat alle soorten

artillerie veelzijdig gebruikt worden. Luchtdoelartillerie is er heus niet alleen om luchtdoelen te bestrijden. Het zijn eveneens uitstekende tankbestrijdingsmiddelen en als veldartillerie kunnen ze hun rol eveneens op voortreffelijke wijze meespelen, zoals de practijk van de tweede wereldoorlog wel dubbel en dwars heeft bewezen.

Daarnaast moet de kustartillerie het niet meer zoeken in grote kanonnen in vaste opstellingen, maar in een uiterst beweeglijke artillerie-macht, zodat moderne kustartillerie eigenlijk helemaal niets anders is dan zware veldartillerie.

Zowel de staven als de soorten der nu bestaande artillerie moeten één worden, anders loopt de artillerie de kans om de slaaf van iedereen en de meester van niemand te worden. Niet alleen de middelen der artillerie, maar ook de geesten van haar officieren en leiders moeten uitmunten in beweeglijkheid en soepelheid. Dan kan de artillerie ten volle aan haar doel beantwoorden n.l. het uitdelen van verpletterende mokerslagen door middel van enorme vuurconcentraties.

(Een zeer bijzonder artikel, dat blijk geeft van een dynamische geest in optima forma en dat daardoor juist zo bijzonder aantrekkelijk is, want slechts de dynamische geest kan in de strijd succes boeken. Het doel der artillerie om met een z.g. „coup de marteau” — een geweldige mokerslag — de vijand te vernietigen, staat generaal Hart kbaar en duidelijk voor ogen. Generaal Devers, de commandant van de Amerikaanse landstrijdkrachten is een fel aanhanger van de theorie van Hart. Het is niet te veel gezegd, als dezerzijds wordt aangenomen, dat de Amerikaanse artillerie wel deze weg op gaat. B. K.).

Eenhoofdig commando in zelfstandige operatietonelen.

Mensen zijn uiterst hardleers. Zij wenschen vaak, heel vaak, slechts te leren door schade en schande. Nog steeds zijn er — naar de woorden van de nu overleden minister van oorlog Forrestal — een groot aantal punten, waarop en waarin de verschillende delen der strijdkrachten elkaar nog niet hebben gevonden.

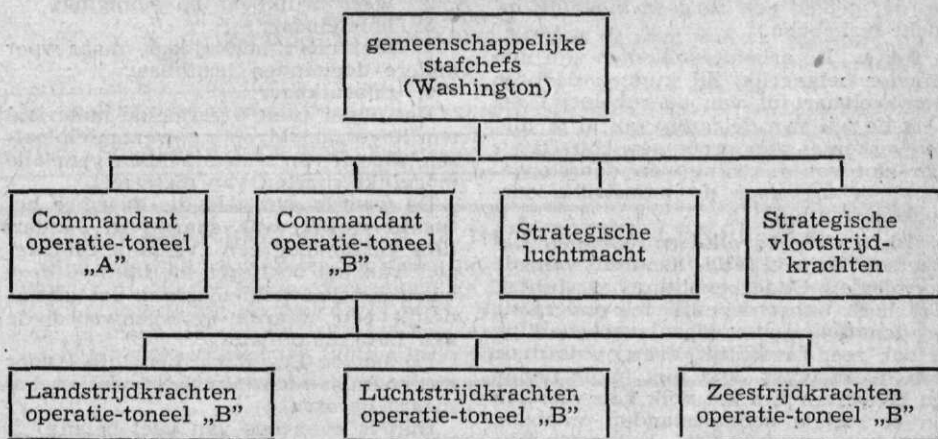
Luitenant-Kolonel Postletwaith betreurt het ten zeerste, omdat volgens hem één van de hoofdoorwaarden voor het succes het eenhoofdig commando is.

(Wij zijn het voor de volle honderd procent met onze Amerikaanse collega eens. B. K.).

In zelfstandige operatietonelen moeten de land-, zee- en luchtmachtstrijdkrachten onder de bevelen staan van één commandant. Een andere oplossing is niet mogelijk. Slechts bepaalde strijdmiddelen van een bijzonder strategisch karakter (lange afstandsbommenwerpers, duikboten, bepaalde delen der slagvloot) kunnen daarvan worden uitgezonderd.

Dit eist van de hogere commandanten een breed en diep strategisch inzicht. Het doet er niets toe wie de leidende — dan wel de steunende rol speelt. Dat kan elk ogenblik wijzigen. De moderne oorlog staat in het teken van de snelheid en snelheid van beslissing is noodzakelijk. Eenhoofdig commando is daarvoor de voornaamste voorwaarde.

Schematisch voorgesteld krijgen wij dan de volgende figuur:

Vanzelfsprekend blijft de grote logistiek, de aan- en afvoer, de verzorging en verpleging een deel van de taak van de gemeenschappelijke stafchefs.

De schrijver besluit met er op te wijzen, dat „samenwerking”, „coördinatie”, „overleg”, hele mooie woorden zijn, maar dat de geschiedenis steeds weer heeft bewezen, dat zij de autoriteit van een eenhoofdig commando nooit kunnen vervangen.

(Een hoogstaand en toch reëel artikel, waarmede wij het geheel eens zijn en met vreugde kunnen constateren, dat in ons land de ontwikkeling inderdaad in deze lijn gaat. B. K.).

Sociologische factoren bij de strategische inlichtingendienst.

Het nut van juiste inlichtingen zal wel niemand willen ontkennen. Goede inlichtingen zijn meer dan goud waard,

zij kunnen beslissend zijn voor het lot van een volk.

Die inlichtingen mogen zich nooit beperken tot de zuiver militaire objecten, zoals dat vroeger meestal geschiedde. In de totale oorlog moet alles bekeken worden. Eén van de grote oorzaken van Hitlers nederlaag was, dat hij sociologisch totaal verkeerd was voorgelicht omtrent het Engelse, Russische en Amerikaanse volk.

De Engelsen beschouwde hij als decadent, de Amerikanen als waardeloze amateurs op het gebied van de oorlogvoering en bij de Russen was hij er van overtuigd dat regime van Stalin na de eerste de beste goede klap in elkaar zou storten.

Sociologie is de wetenschap die zich bezighoudt met de mens in groepsver-

band, met het karakter van die groep, zijn gewoonten, zijn normale opvattingen, wijze van denken, opvoeding, godsdienstige opvatting, sociale omstandigheden enz.

Voor strategische inlichtingen op dit gebied verdient het aanbeveling om hierbij vier hoofdgroepen te bezien en wel:

- a. openbaar welzijn;
- b. openbare mening;
- c. arbeidsvraagstukken; a
- d. bevolkingsproblemen.

Ad. a. Het openbaar welzijn omvat de levensvoorwaarden van de mens in de ruimste zin van het woord, o.m. omvattende de gezondheidszorg, sociale verzekering, opvoeding, politieke geschooldheid. Een volk met een goed opvoedingssysteem scheidt wetenschapsmensen, technici, geschoolde arbeids-

krachten en zelfstandig denkende soldaten.

Goede sociale omstandigheden maken de massa ongevoelig voor revolutionaire propaganda.

Ad. b. De openbare mening van een volk is buitengewoon belangrijk voor de vrede en de oorlog. Nationale trots, gekwetste nationale gevoelens, godsdienstige opvattingen politiek fanatisme, heldenverering, agressiviteit, behoudzucht, zijn van veel belang voor de vorming van de openbare mening. Daarnaast nemen de algemene menselijke idealen een zeer belangrijke plaats in, waarbij een ieder zijn eerlijke idealen moet kunnen nastreven.

Omdat de officiële openbare mening in totalitair geregeerde landen nooit de normale is, is het van groot belang juist op dat gebied een zo goed mogelijk inzicht te hebben.

Ad. c. De arbeidsproblemen zijn niet minder belangrijk. Zij kunnen de bron van welvaart of van de revolutie zijn. Ook de wil van de massa om al of niet te werken is van groot gewicht. Dat is per slot van rekening van doorslaggevend belang voor de industriële oorlogsinspanning.

Ad. d. De bevolkingsproblemen beheersen vrijwel alle factoren van de sociologie. Onderbevolking is funest. Dit leidt onherroepelijk tot ondergang en denationalisatie. Maar overbevolking is ook zeer gevaarlijk, daar op de duur een overbevolkt land niet in de noden en behoeften van het volk kan voorzien en er sociale noodtoestanden ontstaan, die slechts een goede voedingsbodem voor revolutionaire propaganda zijn. Landen met grote oppervlakte voor dekking der agrarische behoeften en grote industriële mogelijkheden kunnen deze problemen veel gemakkelijker opvangen dan kleine landen.

Het demografische probleem is tevens doorslaggevend voor het vraagstuk der mankracht en dat is in elke oorlog van zeer grote betekenis.

Zuinigheid met materieel, sparen van afval en buit.

De moderne oorlog is een materieelverslinder van een ontstellende grootte. Als men in de oorlog denkt, dat zorg voor materieel niet meer nodig is — omdat er toch zoveel van wordt gemaakt — is men er radicaal naast. Hij die zo denkt en handelt, werkt mee aan

zijn eigen ondergang, want dan is er geen industrie ter wereld, die in de behoeften zou kunnen voorzien.

Men spaart er niet alleen geld mee uit, maar ook moeite, en bovenal mensen en mensenlevens.

Herstellen van materieel zo kort mogelijk achter de frontlijn is zeer belangrijk. Men spaart er lange en kostbare vervoeren mee uit en men heeft het snel terug. Dit betreft voornamelijk de kleine herstellingen, maar deze zijn toch zeer belangrijk. Een te lang uitgestelde kleine herstelling van het materieel, is hetzelfde als een verwaarloosde kou voor de mens!

De materialen die voor bewerking in aanmerking komen, worden ingedeeld in vijf fasen en wel:

1. weer bruikbaar na herstel;
2. weer bruikbaar na reiniging;
3. herstelbaar;
4. niet meer herstelbaar, maar voor andere doeleinden bruikbaar;
5. onbruikbaar.

Het onder punt 5 vermelde materiaal wordt verzameld op z.g. verzamelplaatsen, die tal van secties hebben voor alle mogelijke soorten van materieel.

De waarde aan geld die daarmee bespaard wordt, was enorm. In Januari 1944 verzamelde een „verzamelcompagnie” van het 5e Leger in Italië op deze wijze een hoeveelheid afval, dat uiteindelijk een waarde vertegenwoordigde van 1.045.130 dollar.

Bij het 5e Leger werd in totaal voor niet minder dan 30.000.000 dollar bespaard op afval.

Buit is eveneens van veel belang.

Daarbij moet men rekening houden met de volgende indeling:

1. gevaarlijk materieel;
2. materieel dat weer van bijzondere betekenis voor de vijand kan zijn als hij er in zou slagen om het te heroveren.
3. nieuwe tot nu toe onbekende strijdmiddelen;
4. kleding;
5. documenten;
6. direct bruikbare voorraden (voedsel benzine, olie);
7. motorvoertuigen;
8. uitrustingsstukken.

De troep moet er van doordrongen worden, dat zuinigheid met materieel in tijd van oorlog van even groot — zo niet groter — belang is als in tijd van vrede. (Volkomen juist. B. K.).

Military Review, Nov. 1949.

B. K.